C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-07-Ledova_spolecnost-Trpaslik_v_akci.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-07-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G. J. Arnaud
7.LEDOVÁ SPOLEČNOST
Trpaslík v akci
SCIFI ERO

1

V okamžiku, kdy si Trpaslík uvědomil, že je strojvůdce na té opuštěné koleji nechá stát, dal se do běhu, co mu jeho malé nožky stačily. Velmi tím pobavil Asiaty cestující osobním vlakem. Trpaslík měl na sobě přešitou izotermickou kombinézu, která byla i přes zjevné úpravy plná záhybů a ztěžovala mu pohyb. Pokoušel se nějak upoutat pozornost a usilovně mával několika ušmudlanými lístky. Konečně si ho všiml strojník na lokomotivě a vyklonil se ven z vyrovnávací komory, aby zjistil, o co jde.

„Prosím vás, připojte nás, popotáhněte náš vagón alespoň támhle do té malé stanice," zaprosil Trpaslík.

„To předpisy nedovolují," odpověděl šikmooký mechanik. „Sežeňte si remorkér nebo si najměte dobrovolníky."

Pak si ale všiml, co drží Trpaslík v ruce a oči mu údivem povylezly z důlků. Vystoupil z vyrovnávací komory.

„To jsou transevropské dolary? Pravé transevropské?"

„Ano," povzdechl si lítostivě skřet. „Poslední, které mi zbyly."

„Dejte je sem a rychle si nastupte! Pozor, trochu to s vámi drcne."

Když Jdrien uviděl, že se Trpaslík, jeho adoptivní otec, vrací, pustil Mielinu ruku a rozběhl se k němu. Běhal neuvěřitelně rychle. Skřet ho zdvihl na ramena a spolu se vrátili do nehybného vagónu, stojícího za výhybkou. Osobní vlak začal trhavě popojíždět po kolejích. Kola nesnesitelně skřípala a ozývaly se údery nárazníků o sebe.

„Rychle si nastupte," vykřikoval malý mužík.

Z původního kabaretu Miki přežilo jen šest herců, Jdriena nepočítaje. Chlapec byl synem glaciologa Liena Raga a Zrzavé Ženy Jdrou. Herci cestovali v zastaralém typu vagónu, který Trpaslík vynalézavě přestavěl na divadelní vůz. Společnost se s ním potulovala po rozlehlých sibiřských pláních a po vagzalech, kde nebyla televize. Kočovní herci na těchto místech předváděli místním lidem svá představení.

Nastoupili spěšně do vagónu a křečovitě se chytili. Byl nejvyšší čas. Mechanik začal postrkovat jejich vagón k nejbližší stanici, ztracené v ledové pustině. V Kapusta Station se pěstovalo zelí a na místě se rovněž nakládalo a zpracovávalo na kyselé zelí. Pole kryla obrovská iglú. Lidé, kteří pod nimi pracovali, neznali nic jiného, ven vycházeli zřídka a televizi neměli.

Vagón po nárazu osobního vlaku téměř vykolejil a nechybělo mnoho, aby se překotil do ledové závěje. Několikrát se ještě zhoupl ze strany na stranu.

„Zatracený strojník," řval skřet a jednou rukou svíral Jdriena, druhou opěradlo křesla. „Dělá si z nás legraci? Ztratíme rychlost a do stanice se nedostaneme!"

Jejich vůz se konečně přestal houpat a jel normálně, ale rychlost se zmenšovala. První kopec za úzkostného ticha překonali, druhý je téměř zastavil a z třetího by už málem začali couvat, kdyby provazochodec Lalio nezablokoval brzdy.

„Psi jedny sibiřský," řval tlusťoch Tonguy žvýkající kus sobí kůže, „Ať chcípnou v tom ledu!"

To byla v této Koncesi velmi silná nadávka. Trpaslík seskočil a zkoumal vedlejší kolej, která mizela v ledové závěji. Nikde ani stopa po skleněné kopuli stanice.

„Smrdí tu kyselé zelí," řekla Miele, která vystoupila za ním.

Sama silně páchla po žluklém tuku. Už celý týden se živili jenom sobími kožkami, které levně koupili v chovné stanici. Měli jich celou bečku. Smrděli všichni. I Jdrien, který občas dostával lepší potraviny, jako například sóju nebo výjimečně i maso.

„Za remorkér jsme zaplatili poslední peníze," řekl skřet. „Potřebujeme Zrzavce. Zaplatíme jim sobími kožkami."

Cítil, že mu dítě dává najevo své opovržení. Telepaticky.

„Promiň," řekl Jdrienovi trochu zahanbeně Trpaslík, „ale jedině oni přijmou tak ubohou odměnu. Na téhle trati nemůžeme zůstat, jinak riskujeme pokutu. Jestli nás objeví přednosta stanice, pak běda nám!"

„Nezdá se ti, že to tu strašně smrdí po kyselém zelí?" zeptala se opět Miele. „I v téhle strašlivé zimě…Nevím, jestli budu schopná snést ten smrad déle než jeden večer. Tys dohodl osm představení?"

„Měl jsem na vybranou, buď osm nebo nic. Kdo se hlásí, že zajde pro Zrzavce?"

Lalio zdvihl hlavu:

„Já bych šel, ale až se vrátím, dostanu na dva prsty vodky."

„Jak chceš, ale rychle. Potřebujeme asi dvacet Zrzavců."

Lalio vyvrávoral na koleje. Vypadalo to, jako by se klouzal. Ostatní se v kombinézách vrátili do vozu. Jenom dítě se nebálo zimy, stačila mu kožešina. Po své Zrzavé matce Jdrien zdědil tepelnou odolnost, ale odkud se vzaly jeho telepatické schopnosti?

Po jedné ze čtyř souběžně vedoucích tratí právě projížděla drezína naložená zmrzlým kyselým zelím. Zavalitý řidič, jehož oči vypadaly v růžolící tváři jako. dvě šikmé škvíry, se obrátil a dlouze se zadíval na neuměle pomalovaný, ale fosforeskující vůz. „Dnes se najíme kyselého zelí do sytosti. Možná i vepřového. Místo několika mizerných taelů se pořádně napucneme."

„Tak je to tedy! Tys jim neřekl, že vystupujeme za ekvivalent dvou set dolarů?"

„Venkovani jsou venkovani… A tady to je kolektivní zemědělská farma, která patří generálu Čekarinovi. Dostal ji odměnou za služby, které prokázal Sibiřské Společnosti."

„Věnovali celou vesnici jedinému člověku? Je to vůbec možné?" zeptala se Morgana, která v sobě po zániku kabaretu Miki objevila kouzelnické nadání.

Ostatní herci v těch nehostinných krajích pomřeli na kurděje. Nikdy vlastně nebyli uvězněni, ale Společnost je držela ve východní části země, kde byla největší zima a bída. Doufali stále, že se jednou dostanou na jih, do Australasijské a pak domů do Transevropské.

„Zas jeden požírač zelí," utrousil tlusťoch Tonguy.

Inis spala zabalená do dekorací. Byla ze zbylých tří žen nejstarší, ale také nejslabší a nejkřehčí. Na scéně se měnila na kouzelnou naivku, Šípkovou Růženku nebo princeznu z Tisíce a jedné noci. Trpaslík vybíral příběhy z doby předledové, které objevil v několika starých knihách.

Venkovan zpomalil a oni důvěřivě čekali, že jim snad nabídne pomoc. Kdepak, otočil se a jel dál. Také on vezl náklad zelí, celou horu zmrzlého zelí.

„Támhle jede služební drezína," ukázal rukou Trpaslík.

Přednosta stanice je přijel osobně požádat, aby uvolnili kolej. Byl to malý mužík s umíněným čelem, a nechtěl slyšet žádné výmluvy. Nezajímalo ho, že jejich vagón nemá motor, nechtěl slyšet, že čekají na pohon, nechtěl nic vědět.

„Jeden náš člověk šel do vaší Stanice pro Zrzavce."

„Ti přeci odklízejí led z kopule a nebudou tahat vagón. Pošlu vám vlečný vůz."

„Co by to ale stálo?" zděsil se Trpaslík.

„Padesát taelů."

„To nejde, tolik bych nemohl zaplatit. Zrzavci budou chtít jenom sobí kožky."

Alespoň doufal, že to tak bude. Znovu pocítil Jdrienovo opovržení. Hoch byl nahoře ve vagóně a přesto to bylo jako rána kladivem.

„Dorazí sem nejdřív za hodinu a další dvě bude trvat, než váš vůz odtlačí. Tak dlouho nemůžete trať blokovat!"

„Kolik souprav tu denně projede? Deset?" zeptal se vztekle skřet.

„Dvanáct, někdy i patnáct, když si generál se svojí suitou vyjede na lov."

„Pak tedy nepřekážím," opáčil skřet. „Počkám na Zrzavce, kteří mě odtlačí za pár šupů. Jdriene, snažím se to celé zařídit tak, aby Zrzavci dostali tolik, kolik můžeme dát."

„To jsem rád, že se toho svinstva zbavíme," zavrčel Tonguy, ale přitom nepřestával žvýkat.

Vystoupil ven a svou mohutností zapůsobil na malého přednostu.

„Trocha vodky by možná zlepšila vzájemné vztahy, co vy na to?"

Morgana nečekala, odzátkovala načatou láhev a podala ji komorou ven. Přednosta pokýval hlavou a vzápětí se zhluboka napil, rozkašlal se, odplivl a pak to celé zopakoval ještě jednou.

„Podívejte, támhle jde Lalio se Zrzavci!"

„To není možné!" vykřikl Trpaslík. „Nemohl to přece tak rychle stihnout."

Přednostu to také velmi udivilo, změřil si podezíravě herce, pak vagón, a nakonec houf Zrzavců.

„Potkal jsem je cestou a pochopil jsem, že vědí, že na ně čekáme. Je to jako zázrak!"

Už delší dobu tušili, že dítě má zvláštní schopnosti, ale přijímali to jako fakt, aby mu příliš nekomplikovali život. Trpaslík se obával, že by mohli po jeho malém jednou něco chtít.

Zrzavci obstoupili vagón, Trpaslík zatím zahákl uvazovací lano a pak se Zrzaví Muži a Ženy zapřáhli a začali táhnout. Přednosta němě zíral. Musel si však nastoupit do své drezíny a jet před nimi. Zrzavci postupovali kupředu čile a zvesela, chovali se úplně jinak, než když apaticky odklízeli na kopulích led.

Trpaslík pohladil chlapce po hlavě. Ještě mu nebyly dva roky a už měl takové nápady… Stejně to bylo ohromné.

„Řekni, skřete, co když je to čaroděj?" šeptala Morgana Trpaslíkovi do ucha. Od té doby, co se vrhla na magii, začala věřit v nadpřirozené síly.

„Jsi blázen… Jde o přenos myšlenek, nic víc."

„To by bylo něco pro představení… Dovedeš si to představit?"

„Jestli tu blbost nakukáš ostatním, tak se na vás vykašlu, rozumělas?" vyštěkl skřet.

Vagón se překvapivě pohyboval poměrně rychle. Zrzavci běželi podél trati a s chutí přitom táhli za provaz. Před nimi jel přednosta v drezíně a nepřestával se divit.

Za ledovou bariérou se objevila Stanice, která už něco pamatovala. Skleněný tunel chránil pojízdné domy a kam až oko dohlédlo, rozkládaly se skleníky podobající se iglú. Byly vytesané z průhledného a tvrdého ledu, topilo se spodem, párou. Na konci tunelu se tyčilo velké termické zařízení a celým prostorem pronikal pištivý zvuk.

„Tady to ale smrdí," vyprskla Miele, která už byla tak vynervovaná, že se jenom hystericky smála. Kyselý zápach zelí byl nesnesitelný, ale za několik hodin si člověk zvykl. A pak, Stanice byla velmi dobře vytopená.

„Zbožňuji tě, Zelný Nádražíčko," vykřikoval tlustý Tonguy a poskakoval po nástupišti. „Jak nádherně je v rodném hnízdě kyselého zelí!"

Osamělé nástupiště se začalo plnit zvědavci obojího pohlaví a nejrůznějšího věku. Měli na sobě nádherné prošívané oblečení s ozdobnými výšivkami. Tlustý Tonguy se dal do skotačení, metal salta a kotrmelce, což bylo při jeho proporcích něco nevídaného.

Trpaslík si pospíšil s výplatou Zrzavcům, protože ti nemohli vydržet teplotu čtrnácti stupňů déle než několik minut. Lapali už po dechu a jejich potní žlázy hrozily přehřátím.

Odnášeli si plné ruce sobích kožek a Jdrien je doprovodil na konec nástupiště, kam pro něho přiběhla Miele.

Pak už bylo třeba nachystat scénu a nalíčit se. Trpaslík rozhodl, že první večer se budou hrát jen jednotlivá čísla a scénky.

„Zítra předvedeme něco delšího."

Vedle jejich vozu tiše zastavila nová drezína. Vystoupili dva lidé s hrnci.

„To je od generála Čekarina, přímo z jeho kuchyně," oznámili.

Nebylo to zelí, ale maso s omáčkou, drůbež a ryby, samé vzácné pokrmy. Pro venkovany z Kapusta Station představovaly obrovskou cenu.

„Musím se jít generálovi poklonit," řekl Trpaslík a nastoupil do drezíny.

Myslel si, že majitel této stanice bude bydlet v podobném paláci, jako si stavěli mocní v Transevropské Společnosti. Jednalo se samozřejmě o pohyblivé stavby, které pomalu jezdily po desítkách kolejí. Některé z nich napodobovaly dávné hrady, paláce jako byl Versailles, nebo arabská sídla či starobylé chrámy.

Ale generál bydlel v jurtě. V plstěné, obrovské jurtě, kde žil spolu se stovkou dalších lidí. Uvnitř byla dvě patra, mnoho chodeb a veškeré zařízení bylo vyrobeno z napuštěného dřeva. Obal jurty sloužil jako izolační vrstva, vnitřek byl vyzděný.

V rozlehlé jídelně s krbem právě večeřel mohutný muž s hustým obočím.

„Vida, ředitel kočovného divadla!" zvolal Čekarin na uvítanou.

Nebyl to Mongol, ale Sibiřan ze západní části země. Měl světlou pleť a modré oči.

Nabídl Trpaslíkovi vodku a talíř slaných koblížků.

„Dnes se na vás nepůjdu podívat, až zítra. Jdu na lov."

„Co lovíte, Vaše Excelence?"

„Vlky a sněžné tygry. Ještě jich několik zbylo."

„Myslel jsem, že už vyhynuli."

„Odchytávám dva ročně, ale jenom já. Ostatní zvířata se mohou dál rozmnožovat. Někdy chytám i divoké Zrzavce, potřebujeme totiž pomocné síly. V podzemí máme doly na lignit, kterým zásobujeme tepelnou centrálu. Společnost do těchto vzdálených oblastí energii nedodává. Je těžké žít na takovém odlehlém místě, ale já si nestěžuju."

Trpaslík si náhle uvědomil, že generál sedí na kolečkovém křesle a že nemá nohy.

„Před dvaceti lety jsem potlačoval povstání rebelů na severovýchodě a padl jsem do léčky. Přivázali mě do štoly v ledu. Než mě osvobodili, měl jsem obě nohy zachvácené sněním. Ta ale naštěstí nezasáhla trup, a tak jsem mohl zplodit svých šest dětí. Čtyři mám u sebe, chlapce samozřejmě, dívky jsou s matkami."

„Dneškem počínaje budeme hrát každý večer jedno představení, Excelence, potřebujeme si vydělat na živobytí."

„Je pravda, že jste znal plukovníka Sofiho, jezdeckého krále?"

„Ano, Excelence. Poznali jsme se na frontě, tehdy byl ještě náš starý kabaret v plné slávě…Měli jsme celý vlak."

„Celý vlak?" podivil se generál a vybral si z mísy velkou porci jakési neznámé drůbeže. „Vlak, a teď je z vás také torzo jako ze mě, ubohý jeden vagón."

„Ano, Excelence, všichni moji přátelé pomřeli na kurděje a jiné choroby. Zachránil jsem jen jediný vůz, pár rekvizit a hrstku herců. A teď jsme tady u vás."

„A čí je to dítě, o kterém mi vyprávěli?"

„Je to syn Yeuze, jedné naší herečky, odsouzené za vraždu poručíka, který se ji snažil znásilnit. Tráví už kolikátý měsíc ve vězeňském vlaku. Ani nevím kde."

Generál přestal ohryzávat kost a zahleděl se na Trpaslíka. Čekal na vysvětlení a dostalo se mu ho.

„Po této nešťastné události nás nahnali do nehostinných oblastí. Zanechali nás bez prostředků na nástupišti jedné malinkaté stanice, v místě, kde jsme nemohli vystupovat. Lidé už nás nechtěli. Tehdy mnoho našich herců umřelo na podvýživu a různé nemoci. Pak nás jednoho dne nechali odjet."

„Tady mají lidé divadlo rádi," prohlásil generál a odhodil nedbale ohryzanou kost. „Opravdu. Na vaše představení se budou sjíždět farmáři zdaleka. Po celých osm dní. Odjedete se spoustou jídla a peněz. Ale vy nemáte ani lokomotivu ani motorový vůz?"

„Jsme závislí na dobré vůli velitelů stanic, podnikatelů či jednotlivců. Často nás nechají stát uprostřed ledové pláně…"

„Slyšel jsem, že vás přišli odtáhnout Zrzavci. Jak jste to dokázali? Tomu nerozumím. Vždyť oni jenom dřou jako mezci nad našimi hlavami a nic nikdy nechápou. A najednou se z ničeho nic seberou, opustí kopuli a jdou odtáhnout váš vagón. Jak se to mohlo stát?"

„Nevím," odpověděl Trpaslík a vydržel čelit generálovu pohledu modrých očí.

Bylo to zvláštní, tak modrá barva přestala od příchodu Ledové doby, po výbuchu Měsíce, existovat. Měsíc obetkal zemi neproniknutelným závojem prachu jako hustou pavučinou.

„Můžete se vrátit k vašim lidem. Dostanete, oč požádáte. Zítra ráno k vám někoho pošlu.“

Trpaslík se musel vrátit pěšky podél celého tunelu. Přeskakoval z jednoho nástupiště na druhé, míjel roztomilé domky, pomalované barevnými květinami. Nad ním byla tmavá noc. Nedokázal rozeznat ani jednu siluetu Zrzavce. Kéž by to všechno skončilo konstatováním, že je to sice divné, ale že šlo zřejmě v případě Zrzavců o intuici. Jestli se ale herci napijou a něco o chlapcových schopnostech plácnou…

Dav před jevištěm, které vzniklo odklopením boční stěny vozu, neustále houstl, ale vyrudlá záplatovaná opona zůstávala zatažená. Za ní se herci cpali jídlem, které jim poslal generál. Na nástupišti jedna žena pekla koblihy, jiný muž prodával nápoj podobný čaji a děti běhaly a nabízely sladkosti. Přijetí bylo tak srdečné, jak už celé týdny nezažili. Kapusta Station bylo opravdové terno, místo bylo natolik vzdálené, že tamní lidé byli zvědaví úplně na všechno. A herci se jim za jejich peníze rádi předvedli.

Mezi obecenstvem bylo vidět i odpudivější typy, lesklé oči prozrazovaly opilce stejně jako povalující se láhve kolem.

„Musíme je potěšit,“ řekl Trpaslík, „zkuste ze sebe vydat to nejlepší. Projedeme ještě několik podobných stanic na samých hranicích Koncese a pak se pokusíme přiblížit na jih do Australasijské. Tam bychom pak mohli požádat o návrat domů.“

„Domů!“ vykřikla Morgana a rozplakala se. Miele ji musela chlácholit.

Tlusťoch Tonguy nechtěl zůstat stranou a začal je obě hladit tak ohleduplně, že se nakonec rozesmály a vrhly se na něho s tubou líčidla.

„Je třeba se připravit,“ řekl Trpaslík, ačkoliv věděl, že už nejméně hodinu je vše hotovo.

I když byli všichni ve zbědované stavu, divadelní vybavení měli prosté a texty rovněž nebyly na zvláštní úrovni, přesto byli všichni opravdovými profesionály.

Jako první se na kovovém laně objevil Lalio. Byl převlečen za pohádkového ptáka a připomínal dávného pštrosa s obrovským hřebínkem na hlavě. Diváci oněměli a Lalio se dal do tance.

Po něm následovala Morgana s kouzelnickým výstupem. Byla šikovná, dokázala nechat zmizet a opět vynořit řadu předmětů. Součástí jejího programu byl Jdrien, který se schoval na jednom místě a vyklouzl na jiném.

„Na zítřek budu potřebovat jednu velkou hlávku zelí,“ řekla Morgana Trpaslíkovi, když se poklonili divákům. „Vydlabu ji a naplním vodou a pak se místo hlávky objeví Jdrien. Vlastně budu potřebovat dvě hlávky.“

„Máš je mít,“ slíbil Trpaslík. Sám hrál na housle velmi jímavé melodie a klidně přitom stál třeba na hlavě nebo držel nástroj za zády. Ať tropil jakékoliv kejkle, nepřestával hrát.

Herci se směli napojit na místní elektrickou síť a tak byly jejich kabiny po stranách jeviště příjemně vytopeny. Trpaslík se před spaním dal do ošetřování Jdrienovy kožešiny, která chlapci pokrývala bříško a stehna. Horkem a tím, že na sobě nosil oblečení, se kožešina mastila a řídla. Trpaslík si přál, aby Jdrien stále zůstal tím krásným míšencem člověka a Zrzavé Ženy.

„Tvoji soukmenovci mají hustou, měděně rezavou srst. Jsou nádherní a já se vůbec nedivím tvému otci Lienovi, že se bláznivě zamiloval do tvé matky, ale víš sám, že není snadné pro muže z Tepla žít se ženou z Chladu. Představ si to… Táta nemohl přežít teplotu mínus třicet, čtyřicet stupňů a maminka umírala při teplotě okolo nuly. To nebylo k životu, a přesto jsi na světě, táta Lien se o tebe dlouho staral, pak Yeuze a teď já.“

Miele o chlapce také pečovala, ale někdy se stalo, že se zasnila a upadla do deprese a zapomněla na své povinnosti. Trpaslík raději převzal starost o dítě sám. Dbal o to, aby hoch byl čistý a najedený. Miloval ho, jako nikdy nikoho předtím a odmítal si připustit, že ho jednoho dne bude muset vrátit jeho otci Lienovi Ragovi nebo snad jeho adoptivní matce Yeuze.

„Musíš být opatrný. To, žes žádal své Zrzavé bratry, aby sestoupili z vrcholu kupole a šli nám pomoct, bylo neopatrné. Lidé si kladli otázku, jak mohli Zrzavci vědět, že je potřebujeme. Moc tě prosím, sameťáčku můj, už to nedělej, alespoň ne tady v téhle stanici.“

Doufal, že Jdrien pochopí a dá si příště pozor… Nebylo snadné mu to vysvětlit, ale cítil určité uklidnění, které se dostavovalo, když s ním byl Jdrien souhlasně naladěn.

„Půjdu se podívat, jestli je všechno v pořádku a pak se k tobě vrátím.“

Bočnice vozu už byla kvůli teplu uzavřena. V kabinkách se buď spalo nebo se hrály karty. V koutě, odkud se obvykle ozývalo Tonguyho chrápání, bylo ticho.

„Kousek odtud je jedna nálevna, kde se hraje karban a kouří odporná cigára. Tonguy se tam asi zastavil,“ poznamenala Morgana.

„Nemám taková místa rád, protože se tam lidé opíjejí,“ opáčil rozmrzele Trpaslík.

Všichni věděli, že bezelstně a upřímně chrání Yeuzino dítě, věděl to i Tonguy, ale když se napil, byl to úplně jiný člověk.

„Neměj strach, nic nepředloženého neprovede, víš přeci, že je to po dlouhé době zase jeden šťastný večer. Diváci byli bezvadní. Tonguy si dá pár vodek, ale moc toho určitě nenamluví, vždyť umí v jejich řeči sotva pár slov.“

„Přesto se mi to nelíbí,“ řekl Trpaslík, „ale nejsem žádný diktátor a je pravda, že lidé se tu zdají být sympatičtí…“

2

Halasné fanfáry oznamovaly všem, že generál Čekarin odjíždí na lov. Trpaslík byl rázem vzhůru a běžel do vyrovnávací komory. Cestou se dooblékal a přitom pozoroval generálův doprovod. Byla to nevšední podívaná. V čele jely drezíny tažené koňmi, za nimi otevřená generálova drezína, opatřená do chladné tundry průhlednou kopulí. Generál seděl tak, aby to vypadalo, že stojí na nohou. V pravé ruce držel opratě, v levé bičík, se kterým pošvihával. Koně se snažili

vzpínat a v rozbředlém sněhu mezi kolejemi se smekali.

Čekarin spatřil v průhledném krytu vyrovnávací komory siluetu Trpaslíka a prásknutím biče ho pozdravil. Za ním přijížděly stejnou rychlostí tři motorové drezíny, řízené domorodci v kožešinách.

„Jde lovit polárního tygra," šeptal tlustý Tonguy a funěl Trpaslíkovi do ucha. „Včera večer jsem se o tomhle chlápkovi leccos dozvěděl. Nechal položit obrovskou síť jednosměrných kolejí po celém rozsáhlém území, všechno jenom proto, aby mohl lovit. Motorové drezíny mu nadhánějí zvěř, většinou vlky, ale dnes to bude tygr. Je to fantastické zvíře, vzácné, zuby má jako šavle."

Trpaslík už ale neposlouchal. Ukázal na skupinu lidí, kteří vedle nich na sousedním nástupišti začínali stavět stánky.

„Chystá se trh, to je důležitá událost a na trhu přeci nesmějí chybět kejklíři a to jsme my. Pojď, Tonguy, ať nepromarníme ani minutu."

Vzbudili ostatní a pak to začalo. Ještě nikdy v Kapusta Vagzale nebylo na trhu tak veselo a takový nával. Tonguy se točil na všechny strany jako na obrtlíku a pak plival oheň, Lalio cvičil na visuté hrazdě pod klenbou kopule. Využíval k akrobacii železnou konstrukci nádraží a lidé od jeho salt neodtrhli oči. Davem šuměly výkřiky a úlevné vzdechy. Malí překupníčci a trhovci nejprve reptali, ale nakonec si libovali, protože ještě nikdy na těchto zchátralých nástupištích neviděli tolik lidí. Výtěžek představení byl ohromný a Trpaslík začal vidět budoucnost v lepším světle. Náhle si všiml Zrzavců, shromážděných nad jejich hlavami. Bylo jich nejméně třicet a všichni sledovali komediantské výstupy přes pečlivě vyčištěné plexisklo. Nespustili z očí především Jdriena, který také předváděl svoji obratnost a žongloval se šesti vejci.

Také obyvatelé si náhle uvědomili zájem Zrzavců a překvapilo je to. Zrzavci obvykle dění pod kopulí nevěnovali žádnou pozornost. Co je podivného na těch cizincích, kteří přivandrovali kdoví odkud? Trpaslík si uvědomil nebezpečí a okamžitě vtáhl chlapce do vagónu a požádal Miele, aby u něho zůstala.

„Jestli to půjde takhle dál a Jdrien bude v mentálním spojení se Zrzavci, tak nás brzy čekají velké potíže. Lidé nás budou považovat za démony nebo čaroděje a to bude velmi nepříjemné."

Když chlapec odešel, Zrzavci ztratili o život dole zájem a vrátili se ke své práci. Lidé z trhu na věc brzy zapomněli, ale Trpaslík se raději držel zpátky. Stačilo by, kdyby někdo z místních trochu víc přemýšlel a hned by se jim pobyt v Kapusta Vagzale pořádně zkomplikoval.

Generál Čekarin se vrátil z lovu odpoledne. Na jeho drezíně ležela vystavená trofej polárního tygra. Koně znervóznělí pachem divočiny a unavení po těžkém dnu klopýtali po kolejích, ale generál „stál" stále na tom svém místě a pošvihával bičíkem.

Trpaslík byl tak blízko, že viděl šavlovité zuby zvířete. Mohly být skoro půl metru dlouhé, a kdyby se tygr postavil, byl by dvakrát vyšší nežli Trpaslík. Konvoj pomalu projížděl mezi zástupy zkoprnělých obyvatel.

O něco později přišel generálův majordomus pozvat herce na večeři do jurty.

„Předvedeme jenom akrobatická čísla," řekl skřet. „Lalio, ty budeš dnes večer žonglovat s kužely a Morgana řekne nějakou veselou příhodu."

„A co uděláme s Jdrienem?" zeptala se znepokojeně Miele.

Trpaslík znejistěl.

„Generál o něm mluvil, chtěl vědět, jak to s chlapcem bylo. Když ho nepřivedeme, bude to podezřelé."

Kvůli dnešní večerní slavnosti vyprázdnili celé přízemí jurty, odstranili i příčky a ve vzniklém prostoru se sešli všichni obyvatelé domu, i dcery a ženy generála. Uprostřed, v obrovské měděné míse, hořela dřevěná polena. Kouř stoupal vzhůru a unikal otvorem ve střeše jurty. Mládež otáčela nad ohněm obrovskými rožni a opékala skopové, vepřové a nezvykle velkou drůbež, snad husy nebo vyšlechtěné kapouny. Generál seděl na jakémsi trůnu a chybějící nohy mu zakrývala kožešina z tygra. Zvíře zabité dnešního dne leželo před ním na zemi a tlamu mělo rozevřenou pomocí kusu dřeva.

„Přátelé, předveďte, co umíte, ale nezapomeňte přitom jíst a pít. Ty, drobku, pojď sem," zavolal na Jdriena a podal mu misku. „Napij se, je to medový sirup s vůní bobulí, které jsme vypěstovali ve sklenících."

Jdrien vypil nápoj jedním douškem a vrátil zlacenou misku. Čekarin se usmál a podal mu stehno z kapouna. Hoch se zakousl, ale nepřestal se přitom na generála dívat svým vážným pohledem, až se Velký Válečník zamračil a zavolal na Trpaslíka. Ostatní herci dál bavili obecenstvo.

„Řekl jste mi pravdu o tom dítěti?"

„Ano, Excelence. Jinou ani neznám."

„Je zvláštní. Mám pocit, že se mi snaží proniknout pohledem do mozku. Nikdy jsem nic podobného nezažil."

„To se vám jenom zdá, Excelence."

„Byli jste s ním u lékaře?"

„Je normální, Excelence. Zřejmě vám tak připadá, protože je vážný. Všichni jsme měli zpočátku podobný pocit, ale už si toho teď nevšímáme."

Trpaslíkovi se podařilo přitočit k Miele, která celý rozhovor znepokojeně pozorovala.

„Vrať se s chlapcem domů, malé děti přeci chodí spát brzy, to nikoho nepřekvapí."

„Ráda. Necítím se tady dobře. Ti lidé tady na mě divně působí. Generál je neomezeným vládcem celého území a já mám pocit, že jsme neudělali nejlíp, že jsme sem jeli. Nebude nás tu chtít držet pro svou zábavu? Nechtěla bych navždy skončit v zelném smradu."

Miele počkala, až k ní Jdrien dojde a nenápadně se s ním vytratila. Později večer se generál náhle začal rozhlížet. Zavolal si Trpaslíka a ptal se, kam se dítě podělo.

„Byl už unavený a šel spát, Excelence."

„Jak se jmenuje?"

„Jdrien."

„To je ale divné jméno. Na, napij se. Tenhle likér vyrábíme z ovoce a obilných klíčků."

Bylo to silné a velmi aromatické. Trpaslík alkohol téměř nesnášel, v jeho malém těle se rozkládal jen velmi pomalu. Když se někdy napil, prožil zlou noc a srdce mu bušilo. Ale odmítnout nemohl.

Slavnost pokračovala až do časných ranních hodin. Generál se nehnul z místa, jedl, pil, žertoval bez nejmenší známky únavy. Když se s ním však Trpaslík přišel rozloučit, ucítil mdlý zápach hniloby a všiml si podezřelé skvrny na podlaze jurty, v místě, kde se kožešina poodhrnula. Pochopil, že generálovy pahýly stále hnisají a proto se chová tak povýšenecky a užívá života zničujícím tempem.

„Zítra mi přivedete chlapce," zasténal generál.

„Dobrá, Excelence."

„Jsem si jist, že mi může dodat pohodu. Jeho pohled na místa, kde jsem míval nohy, byl jako pohlazení."

Generál se zasnil a Trpaslík pochopil, že nemůže odmítnout. Poklonil se a odešel za ostatními. Rozednívalo se. Trhovci začali rozkládat své zboží a nešťastný mužík nevěděl, co si počít. I kdyby se snažil utéct sám s dítětem, daleko by nehostinnou tundrou nedošel.

Odpoledne se měl Jdrien dostavit do jurty. Trpaslík se pokusil chlapci domluvit.

„Ten generál je lidožrout. Víš, co to je? Může tě snadno sežrat, když si nedáš pozor. Zkus se na něho nedívat a hlavně si nevšímej jeho hnijících pahýlů. Nemůžeme tu zůstat celý život a sloužit rozmarům nějakého hlavouna. Rozumíš mi, Jdriene?"

Bylo absurdní takhle rozmlouvat se sotva dvouletým dítětem, ale Trpaslík přesto nepochyboval o jeho schopnostech. Převedl svá slova do jednoduché myšlenky a doufal, že Jdrien tak snáze pochopí důležitost nadcházející návštěvy.

Generál ležel na lůžku a vypadal, že je v posledním tažení. Vyhnal všechny, kteří se okolo něho točili, syny i služebné, a strhl z dolní poloviny těla prostěradlo. Objevily se silné a šlachovité pahýly, které vypadaly jako dva kusy soleného vepřového zabalené v hadrech, ale látka byla prosáklá hnisem.

Dítě se instinktivně přiblížilo k ráně a nezdálo se, že by mu pohled na ni vadil.

„Jen se podívej," řekl „a ty, pidimuži, mi sundej obvazy."

„Excelence, riskujete…"

„Dělej, co ti nařizuji," zavrčel generál.

Trpaslík sundal se zdi zavěšenou dýku, aby mohl přeříznout pruh látky.

„Strhni!"

„Nemůžu!"

„Naráz!"

Poslechl. Generál skousl rty. Bylo to příšerné. Zkažená masitá hmota, ze které vytékaly stružky narůžovělé tekutiny. Dítě se ale nepřestalo na pahýly dívat a generál si povzdychl:

„Ten jeho pohled mi dělá dobře."

Trpaslíka celá ta scéna plnila odporem. Zdálo se mu to nechutné, jako by generál využíval chlapce k uspokojení nějaké sexuální choutky. Nejraději by Jdriena odvedl daleko a už se nevrátil.

„Ano, maličký, je to tak. Tvůj pohled je jako pohlazení ženské ruky, jako by se mě dotkl hedvábný šátek s balzámem. Dnes v noci jsem se musel držet, abych se nesvíjel a neřval bolestí. A teď je bolest menší, cítím, jak odplouvá s páchnoucím hnisem."

Trpaslík tomu všemu nevěřil, domníval se, že jde o autosugesci. Zároveň ho Jdrien fascinoval, jak tam stál na špičkách, držel se za pelest postele a přitom nořil pohled do zahnívající kůže.

„Excelence, vaše nemoc se dá poměrně snadno léčit. Lékaři proti ní bojují už od počátku zalidnění naší země…"

„Nebojte se vyslovit to jméno. Ano, je to sněť."

„Máte pravdu, generále… Existují účinné prostředky jak jí čelit…"

„Ale ne u nás, v Sibiřské Společnosti. Museli jsme omezit dovoz kvůli válečným výdajům. Já první jsem žádal, aby se léky z Panamerické přestaly dovážet. Jsme bohužel na této mocné Společnosti až příliš závislí, i ve zdravotnictví. Bylo třeba se rozhodnout. Ale naše laboratoře zatím nedokázaly vyvinout dostatečně účinný prostředek… To dítě mi poskytuje úlevu, už vůbec netrpím."

Trpaslík nespustil oči z nateklé, prosakující rány, nezdálo se, že by začala vysychat. Jdrien působil na psychiku, nic víc. Museli zůstat ještě celou hodinu, ale dítě bylo trpělivé. Generál nakonec zavolal svého lékaře, který se ovšem rozčílil a křičel, jak je možné, že má pahýly odkryté. Čekarin ho autoritativně umlčel.

„Zavažte mi to znovu a nechte mě na pokoji. Chci spát. A tomu dítěti dejte, co si bude přát."

Jdrien si přál jedinou věc, a to koně. Trpaslík se mu to snažil rozmluvit, ale hoch se nedal. Vypravil se do stájí a sám si zvíře vybral. Byli to koně, které se podařilo vyšlechtit jako masožravce. Jdrien se vrátil na malém bílém koníku s černými skvrnami, kterého museli uvázat vedle vagónu.

Herci zděšeně vyslechli Trpaslíkovo vyprávění. Jenom Morgana se odvážila namítnout, že si vždycky myslela, že dítě je čaroděj.

„Mlč," okřikla ji Miele, „nebo ti vyškrabu oči. Takový žvásty nechci ani slyšet."

„Cítím v kostech, že si nás tu generál bude chtít nechat," řekl skřet. „Kdyby se to stalo, budeme tu uvázaní jako pes u boudy a domů se nedostaneme nikdy. Utéct se ale teď nedá. Když vstoupíme k Čekarinovi do služby, snad se nám časem podaří připravit útěk. Tak to je."

Večer hráli podřadné představení, ale padesát nebo šedesát diváků se zdálo být spokojeno. Hra byla sestavena ze směsi starých pohádek o vílách, princeznách a hrozných obrech. Trpaslík vybral tuto alegorii jako skrytou výzvu generálu Čekarinovi.

Nazítří ráno Jdriena zavolali ke generálovi, který opět hrozně trpěl. Tentokrát sundal lékař obvazy sám, i když dával nepokrytě najevo svůj nesouhlas. Trpaslíkovi se podařilo protáhnout se za doktorem ven z místnosti a přimět ho, aby mu věnoval pozornost. Zůstal stát s němou otázkou v očích.

„Jsem vojenský lékař a generála léčím od doby, kdy mu byly amputovány nohy. Vy jste kdo, šarlatáni? Myslíte si, že budete na Čekarinově nemoci vydělávat?“

„To právě nechceme. Dělal jsem všechno možné, abych ho od té myšlenky odvrátil.“

„Co je to za dítě?“

„Už jsem to vysvětloval. Jeho otec odjel někam do Transevropské a já jsem přísahal, že se o něho zatím postarám.“

„Myslím, že se generál neuzdraví. Zbývá mu tak sotva rok života.“

„Ale kdybyste měli potřebné léky…“

„Ty se nedovážejí a my je dosud nevyrábíme. A než se nám to podaří, bude pozdě.“

Trpaslík se vrátil do pokoje a zůstal stát u dveří. Generál tiše šeptal a hladil přitom Jdriena po hlavě.

„Jsi hodný a tvé vlasy jsou jako beránčí kožíšek. Jsi takové malé zlaté kůzlátko. Máš barvu, která mi připomíná vlka nebo spíš…“

Trpaslík se lekl, že řekne „Muže z Chladu“, a tak se honem připomněl. Generál se k němu otočil, bolestný výraz v jeho tváři polevil.

„Cítím se lépe. Myslím, že chlapcova přítomnost mi přináší úlevu nejmíň na půl dne. Je potřeba, abyste se přestěhovali sem.“

„Všichni, Excelence?“

„Proč ne?“

„Ale co bude s herci? Tady zleniví, budou se nudit a ztratí chuť hrát divadlo.“

„Chci, abyste byli tady. Později se uvidí, jak vás zabavit.“

Trpaslík se pokoušel jeho rozhodnutí změnit a nakonec dosáhl toho, že generál, na něhož šlo spaní, souhlasil s tím, že jejich vagón bude přistaven vedle velké jurty. Trpaslík byl rád, že zůstanou aspoň ve svém divadle. Odpoledne přijel remorkér a odtáhl jejich starý vagón na pusté nástupiště vedle generálova stanu. Připojili jim elektřinu, vodu a topení a dítě mělo navečer na hodinu zajít ke generálovi. Tentokrát hocha doprovázela Miele. Byla jednak zvědavá, co se bude dít, ale zároveň se o malého bála. To, co viděla, na ni velmi zapůsobilo.

„Myslím, že má mimořádný dar. Uklidňuje a možná i léčí.“

Večer se sešli a nad večeří, kterou jim dal poslat generál, probírali situaci, v níž se ocitli.

„Život chystá všelijaká překvapení,“ řekl tlustý Tonguy. „Víc než týden jsme jedli jenom sobí kožky a teď zíváme nad nejvybranějšími pochoutkami, protože už je jíme několik dní za sebou.“

„Jen kdyby tu tolik nesmrdělo to zelí,“ povzdychla si Morgana. „Chystají vlak konzerv na frontu. Třicet vagónů kyselého zelí. Jen na to pomyslím a už se mi chce zvracet.“

„Myslíš, že budeme mít ještě nějaké další výhody?“ zeptal se Lalio.

„Jaké výhody myslíš?“ zeptal se Trpaslík.

„No, peníze přece. Mohli bychom se vrátit domů jako pracháči, s kapsami naditými zlatem. To dítě je boží požehnání,“ odpověděla Morgana.

„Ráda bych vám připomněla, že když Yeuze zavřeli, tak jste z toho dítěte nebyli právě nadšení,“ poznamenala Miele. „Stálo nás to dost úsilí, abyste ho vůbec přijali.“

„Tehdy všechno vypadalo beznadějně. Měli jsme kurděje a naši kamarádi umírali jeden po druhém…,“ snažil se ospravedlnit Tonguy.

„Udělám s generálem dohodu. Promýšlím to už od rána.“

„Jakou dohodu?“

„Plánuji, že se vydám do Panamerické pro léky, které by zachránily generálovi život. Jdrien tu s vámi zůstane. A potom nám Čekarin na oplátku pomůže s návratem do Transevropské.“

„To je šílenství,“ řekl Tonguy. „Do Panamerické se nikdy nedostaneš.“

„Možná bych dostal ty léky v Australasijské Společnosti a taky bych se dřív vrátil.“

Všichni překvapeně hleděli na muže s postavou dítěte, který se za několik měsíců tak vyšvihl, že úplně zapomněli na jeho postižení. Kdysi byl v kabaretu Miki uvaděčem jednotlivých čísel a nakonec se stal jejich šéfem.

„Nemějte strach,“ řekl se stopou hořkosti v hlase, „To, že jsem malý, je spíš výhodou.“

„Ale budeš muset překonat obrovské vzdálenosti za strašně krátkou dobu. Jinak se vrátíš až po generálově smrti a my budeme rozprášení kdoví kde.“

„A co dítě?“ hlesla Miele. „Jak bude snášet dlouhé odloučení od tebe? Nejdřív ztratil otce, Liena, pak adoptivní matku Yeuze a teď ho opustíš i ty? A to kvůli zahnívajícímu generálovi?“

„Když se mi to podaří, tak budeme mít naději. Generál uvidí, že léky jsou účinnější než chlapcův pohled a vybaví nás vším potřebným, abychom se mohli vrátit domů.“

„To se ti nemůže podařit,“ řekla Morgana.

Inis, která až dosud mlčky jedla, zdvihla velké namalované oči. Vypadalo to, jako by se rozzářily dvě hvězdičky.

„Ale ne. Jemu se to podaří a vrátí se pro nás. Já to vím!“

Trpaslík čekal dva dny, než se odvážil s generálem, jehož stav se podle lékařů nelepšil, promluvit. Bolest povolila a Čekarin si naopak začal myslet, že se uzdravuje.

„Bylo by třeba ho znovu operovat, ale nejde to,“ řekl lékař. „Kdyby do měsíce dostal potřebné léky, pak by mohl přežít, ale jisté to opravdu není.“

Generál Trpaslíka vyslechl, ale hned neodpověděl. Zdálo se, že pomaličku usíná. Trpaslík vzal Jdriena za ruku a

vyšel ven, aniž znal odpověď na svůj návrh.

Čekarin promluvil až druhý den ráno. Celou noc trpěl, málem nechal hocha zavolat, ale lékař mu to rozmluvil. Přece nemůžou budit sotva dvouleté dítě ve tři hodiny ráno!

„Myslíte, že dokážete léky obstarat? Jak to chcete provést?“

„Ještě nevím.“

„Mohl bych pro ně poslat kohokoliv.“

„Dovoz léků je zakázán.. Vy sám jste příkaz podepsal a já jsem v této Koncesi cizincem. Nikdo si nedá do spojitosti Vás se mnou. Budu-li mít dost prostředků, myslím tím pas a peníze, pak bych to mohl poměrně rychle zvládnout.“

„Ale musíte se někudy vrátit.“

„Existují přeci opuštěné postranní železniční cesty mezi oběma Koncesemi. Potřeboval bych staré Železniční instrukce.“

„Ty jsou všechny tajné,“ namítl generál.

„Myslíte, že s sebou zpátky propašuji v batohu celou transevropskou divizi?“

Generál zavřel oči, což byl nevyslovený příkaz, aby přítomní opustili místnost. Jdrien se otočil a podal Trpaslíkovi ruku. Vrátili se do vagónu, kde vládla nenucená atmosféra. Karty, nepořádek, alkohol a intriky. Morgana občas spávala s Tonguyim, ale bývala milá i k Laliovi. Trpaslíka jejich uvolněnost a lenost zlobila a nařídil, aby nacvičovali během dne představení.

„V jádru nejsme tak špatní,“ řekl Tonguy. „Co nás asi tak čeká v Transevropské…“

„Náhrada škody,“ řekla Morgana. „Někdo nám přeci musí zaplatit za zničený kabaret a odškodnit smrt našich přátel. Máme nárok na odškodnění, abychom si mohli najít nové místo.“

„Tady je teplo, máme co jíst a dohromady nic nemusíme dělat. Takových míst není moc.“

„Ale až generál zemře, tak se všechno velmi rychle změní,“ řekl Lalio. „Nastane tlačenice na jeho místo. Synové se budou rafat a bude lepší, když budeme v bezpečné vzdálenosti.“

„Jsme přece generálova oficiální divadelní společnost, ne? Proč bychom tu nemohli zůstat? „

„Synové raději běhají za ženskými a loví zvěř. Těm bude naše divadlo ukradené.“

Druhý den ráno přišli Trpaslík s Jdrienem opět ke generálovi, který měl za sebou zlou noc.

„Souhlasím s vaším návrhem. Pokuste se sehnat léky, ale jestli se nevrátíte do měsíce, tak už se ani vracet nemusíte.“

Mluvil o vlastním osudu nebo to byla vyhrůžka?

3

Hlavní inženýr Lien Rag už druhý den cestoval napříč Panamerickou. Jel po bývalém západním pobřeží, podél obrovské oceánské kry, která nyní pokrývala Pacifik. Lien se právě zúčastnil slavnostního zahájení důlních prací na hloubení Velkého Tunelu, který se měl napojit pod ledovou vrstvou na mezikontinentální Supermetro. Investoři této gigantické akce zpočátku nechtěli narušit ledový povrch na obou protilehlých místech zároveň. Obávali se, že by mohlo dojít ke strukturálním změnám pevninské ledové kry a navíc by bylo nutné obtížně a nákladně led stále kontrolovat. Ale Lien se poté, co jej Lady Diana, nejvýznamnější akcionářka Panamerické Společnosti, jmenovala hlavním stavbyvedoucím, nakonec pro tuto variantu rozhodl. Vycházel z toho, že vzájemné soutěžení pracovních skupin přinese zkrácení výstavby Velkého Tunelu a Společností ušetří čas a peníze.

Lien snil o tom, jak jednoho dne jeho soukromý vlak pojede obrovským tunelem v hloubce čtyř set metrů pod ledem, kde vedle sebe bude moci jet třicet a později i padesát vlaků. Kupodivu mu ale tato myšlenka nepřinášela radost. Pracoval s nadšením, studoval, prováděl výzkumy, ale výsledek jej nechával chladným. V hloubi duše se mu vlastně příčilo, že by člověk měl opustit ledový povrch planety a zavrtat se do pochybných hloubek.

Ze svého obytného vozu pozoroval řady farem, průmyslových závodů a dolů schovaných pod skleněnými kupolemi, kde lidé žili sice obtížně, ale byl to opravdový život. Co se stane, až se provrtají na původní povrch země a budou drancovat bohatství, dosud dobře střežené pod ledem? Cíle Společnosti byly zjevné. Kromě Velkého Tunelu vedoucího z východu na západ chtěla vybudovat ještě fantastický severojižní tunel. Byla by to jakási osa vedoucí až do původní Ameriky, odkud by se kolmými chodbami dobývalo vše, co by bylo ještě možné využít, nebo nově použít, třeba původní povrchové doly na uhlí, naftové vrty, sklady paliva nebo hory železa na starých automobilových hřbitovech. Lady Diana se domnívala, že se bohatství Panamerické Společnosti zdesateronásobí, ale k uskutečnění tohoto neslýchaného projektu by potřebovali energii ze tří čtvrtin celé planety. Znamenalo by to, že velká část obyvatelstva bude trpět hlady a mnoho lidí zahyne. Již nyní zredukovaný počet obyvatel země by dále klesl z osmi set miliónů na slabých dvě stě, pokud by se opravdu podařilo vybudovat tunel, spojující severní a jižní pól. Tento projekt mlčky počítal s takovými ohavnostmi, že při pomyšlení na ně Lien nemohl hrůzou spát. Války s dalšími Společnostmi o to, kdo z nich se zmocní energetických zdrojů, loupeže, vydírání, přesvědčování - ale i donucování lidí, aby pracovali jako otroci na hloubení tunelu… A pak tu byl problém Zrzavých lidí, kteří byli až dosud vykořisťováni hůře než zvířata a začínali se proti tomu bouřit. Sekta Obnovitelů Slunce rovněž představovala nebezpečí. Zabývala se myšlenkou, jak prorazit otvory ve vrstvě prachu, který již tři sta let bránil průniku slunečních paprsků.

Náhle někdo zaklepal a do dveří jeho obytného vozu vstoupil sluha s podnosem v rukou.

„Vlakvedoucí vám vzkazuje, že asi za patnáct minut budeme na hodinu stavět ve Fountain Station.“

„Děkuji.“

Zvláštní vlak začal opravdu zpomalovat. Lien měl díky Lady Dianě, která nad ním držela ochrannou ruku, téměř úplnou přednost na všech tratích.

Ve Fountain Station vystoupil z vlaku, aby se prosetí po nástupišti. Ve stanici stál vlak se zamřížovanými klecemi plnými Zrzavých Lidí. Ten pohled mu připomněl Jdrou, jeho Zrzavou Ženu, kterou miloval, a která mu porodila chlapce Jdriena. Vzpomněl si také na Yeuze, která trčela někde v sibiřském pojízdném vězení.

„Kam jedou?“ zeptal se muže, kterého podle oblečení považoval za přednostu stanice.

„Kdo? Tihle Zrzavci?“ houkl důležitě muž. „Jedou na sever.“

„A co tam budou dělat?“

„Proč si proboha myslíte, že bych to měl vědět?“

Lien se stával den ze dne loajálnějším ke Společnosti. Kdysi, ale jemu se zdálo, že už to bylo velmi dávno, bojoval proti Transevropské, hájil práva Zrzavých na lidskou existenci, ale marně. Přátelil se s těmito lidmi, svým způsobem je zastupoval a rozšiřoval mezi nimi informaci o tom, že mezi Panamerickou a Transevropskou - v tak zvané Západní Zóně, někde v místech bývalé Anglie - se jejich bratři pokusili vytvořit útočiště pro Zrzavé Lidi. Ale nové postavení a s ním téměř neomezená moc ho postupně kazily. Jeho dřívější revoluční ideály zmizely a jeho city a myšlenky se pokryly nánosem bahna. Měl moc, ale přesto nebyl schopen nalézt Yeuze a hlavně svého syna Jdriena. Když se mu v noci o chlapci zdálo, vzlykal ze spaní.

Vrátil se do svého luxusního vlaku a měl chuť vzteky všechno rozmlátit. Pak ale vytočil Dianino číslo a dozvěděl se jen, že není ve své kanceláři v Grand Central Station.

„Pokuste se ji někde sehnat, ať mi co nejdřív zatelefonuje.“

Lien byl zahrnován poctami, majetkem, pochvalnými články v novinách, dával rozhlasová a televizní interview a postupně byl formován do podoby, která se od něho očekávala. Udělali z něj úplně jinou bytost a on sám se zmohl jen na ubohoučký odpor.

Zvláštní vlak se dal do pomalého, ale pravidelného pohybu. Pamatoval si na ty hrozné vlakové konvoje, kde lidé trávili celé hodiny a dny, než urazili padesát kilometrů. To bývalo v Transevropské, která vyčerpávala svoje energetické zdroje v kruté válce se Sibiřskou Společností a ve skryté válce s Panamerickou. Na frontě, v oblasti bývalého Lamanšského průlivu a Severního moře, čekaly neuvěřitelné kolosy na pokyn k útoku, ale ten nikdy nepřišel, neboť mořská kra byla v těch místech příliš slabá. Tyto obrovité jednotky, některé až o tisíci tunách, které potřebovaly ke svému přemístění desítky kolejí, se staly výsměchem gigantománii a namyšlenosti. Telefon zazvonil a Lien zdvihl sluchátko. Ozvala se Lady Diana, úlisná jako šelma:

„Právě jsem nechala poslat celý vlak potravin pro vaše drahé přátele Zrzavce. Jste spokojen?“

„Víte, že teď právě míří z Fountain Station na sever vlak se stovkami Zrzavců? Jsou tam ženy i děti.“

„To nevím. Musím vám ale připomenout, že žijeme ve svobodné zemi, kde podnikatel může svoji pracovní sílu přemístit třeba na druhý konec Koncese, pokud to považuje za potřebné. To mě voláte kvůli tomuhle?“

„Poslechněte, Lady Diano, nevrátím se na své místo, dokud nebudu mít Yeuze a Jdriena u sebe. Tentokrát to myslím vážně.“

Kolikrát už takto vyhrožoval. Bylo mu jasné, že se žena na druhém konci linky jenom ušklíbla svými mimořádně zmalovanými rty.

„Víte přeci, že dělám maximum. Celá jedna skupina pracuje jenom na těch dvou případech, ale výsledky jsou bídné. Víme, že trestanecký vlak má číslo…„

„Já vím,“ zařval Lien, „Jezdí někde po severovýchodní Sibiřské, ale to jsou právě ty nejhorší oblasti. Vím, že kabaret Miki záhadně zmizel, Transevropská prolomila frontu a pak se naopak dostala do útoku Sibiřská… To všechno vím, vím toho dokonce ještě víc, ale to všechno je málo! Nakonec se budu muset sebrat a jít je hledat sám!“

Odpovědí mu bylo mlčení, které jen potvrdilo jeho pochybnosti.

„Chladnou hlavu, Liene, však je nakonec najdeme. Chystáme se poskytnout vojenskou pomoc Sibiřské Společnosti a vám mohu prozradit, že na oplátku požadujeme přesnější informace,“ zakončila rozhovor Diana.

„Informace o trestaneckém vlaku? Už je máte?“

„Měla bych je tu mít co nejdříve.“

Lienův vlak mezitím dorazil do rozestavěné stanice, odkud vedly obrovité výtahy dolů do Tunelu. Konvoj byl odtažen čtyři sta metrů pod povrch ledu a pokračoval dál obřím tunelem až k bodu 2000, kde Lien nyní bydlel. Po celou cestu dostával všechny potřebné informace o průběhu prací, ale sotva přijel, začali mu vyprávět o fámách, které se rozšířily. Prý se v ledu objevují přízraky s lidskou podobou.

Nejdříve spustil stavbyvedoucí:

„Začalo to u Zrzavců. Mysleli si, že vidí v ledu muže v bílých kombinézách a kuklách. Báli se dál pracovat, tak jsem se tam šel podívat.“

„Mluvte dál, proč mlčíte!“

„Zdálo se mi, že něco vidím, nejasnou siluetu. Určitě to byl nějaký odraz. Ale nejsem si jist. Víte přeci, že Zrzavci vidí jinak než-li my, vnímají barvy, které nám již unikají.“

„Mluví se o tom mezi lidmi?“

„Ano, dělníci na razících strojích také viděli nějaké postavy. Práce se zpomalily.“

Lien nastoupil do služební drezíny a vydal se na stanoviště. Rychlost ražby se snížila na pouhé dva kilometry. Polorozehřátý led byl odstraňován odsáváním pomocí dlouhého potrubí, které vedlo až k bývalému Atlantiku.

Řidiči razících strojů se zdáli rozmrzelí a znepokojení.

„Je to přelud, nějaká fata morgána?“ zeptal se jednoho z inženýrů. „Je to vůbec možné?“

„Nic o tom nevíme. Jen to, že se v ledu skrývají přízraky. Ale tam přeci nikdo nemůže žít!“

„Zrzavci nám dávají najevo, že pociťují úzkost. A to je vše. Já je znám natolik, že vím, že mě nevodí za nos,“ řekl předák skupiny, která právě odcházela.

V noci Liena vzbudili a odvezli zpátky na staveniště, protože Zrzavci odmítli dál pracovat. Asi deseti se podařilo uprchnout. Šéf Zrzavců odvedl Liena stranou k velikému kusu ledu, který byl opracován jako diamant, a ukázal na jednu plošku. Lien ale neviděl nic zvláštního.

„Lidé. Tam mnoho bílých lidí."

„Dostáváte tři tisíce kalorií, co ještě chcete?" zeptal se odměřeně Lien.

„My odjet nyní do Západní Zóny. Ty nám slíbil."

„Ano, ale ne teď hned."

Bude třeba zavolat bezpečnostní síly a zablokovat Tunel, pomyslel si Lien a nahlas řekl:

„Když odejdete, nebudu už tady šéfem a vás venku pochytají a odvedou jinam. Nahoře jezdí zamřížované vlaky s klecemi a odvážejí Zrzavé Lidi na sever. Rybářské závody a řada dalších zařízení potřebuje pomocné síly, a já pro vás už nebudu schopen nic udělat."

„Zdá se, že radioaktivita stoupá," řekl pracovník odpovědný za měřící přístroje. „Není to nic vážného, ale přesto."

„Máte v archívu plány oblasti?"

„Není v nich nic pozoruhodného. Jen opuštěné doly na olovo s obsahem stříbra, vytěžené před více než čtyřmi sty lety. Můžete se podívat, jaké informace má v paměti počítač."

Právě to Lien udělal hned jak se vrátil, ale nezaznamenal nic zvláštního a po chvíli u obrazovky usnul. Když se probudil, tyčila se před ním na stole hora úředních lejster. Musel si udělat kávu a pustit se do práce.

Hned po ránu se mu ozvala Lady Diana. Oznámil jí, že dělníci vyhlásili výstražnou stávku, neboť radioaktivita neustále stoupá a oni za těchto podmínek odmítají pracovat.

„Zase se něco děje?"

„Ano a navíc je tu davová psychóza z jakýchsi příšer."

„Cože?"

„Dělníci prý viděli bílé postavy v ledu."

„Zbláznili se?"

„Ne, ale vnořit se takhle do dávné minulosti s sebou nese riziko, že psychika povolí. Ocitáme se v obrovském pohřebišti, vlastně se vrtáme v hrobech, i když obrovitých. Nedávno jsme v jedné vzduchové bublině narazili na čtyři sta padesát tři mrtvol. Jak se tam dostaly? Je to záhada, kterou nikdy nerozluštíme. Pak tu také byly ty dva autobusy s dětmi. Školáci z roku 2010."

„Zrzavci žádnou minulost nemají. A teď dokonce stávkují?"

„Chtějí odejít a já je nezadržím. Nahoře už je čekají vlčáci, kteří po nich pasou."

„Co navrhujete?"

„Je třeba zjistit příčinu radioaktivity. Právě jsem zkoumal informace v počítači, ale myslím, že je třeba hledat jinde. Nemáte jiné archívní materiály o této oblasti?"

„Možná ano, napojte se na archív Správní rady."

Lien vydal svému technikovi patřičné příkazy a odešel na inspekci. Raziči přestali pracovat. Původně rozdrtili na patnáct kilometrů ledu denně a tuto ledovou drť pomocí ohřáté vody odváděli do oceánu. Ale tempo brzy pokleslo. Nejdříve narazili na ty mrtvoly a postupně, jak se prohrabávali až k základům lidské civilizace, nalézali farmy, celé vesnice. Bylo to něco úžasného. Lady Diana si to neuvědomovala, protože její srdce už dávno vychladlo, ale Lien dělníkům a inženýrům rozuměl. Uvědomoval si jasně, že druhá část plánu - totiž napojit se na povrch země a postupně ho odhalovat, je vlastně ještě riskantnější a také bezcitnější.

„V takových podmínkách se nedá dál pracovat. Potřebujeme pořádné ochranné obleky. Někde dole musí být jaderný reaktor," řekl elektroinženýr.

„Nic takového tady není. Umístění atomových centrál známe. Všechny jsou zanesené v dokumentech."

„Třeba to bylo nějaké jiné zařízení, které fungovalo na principu jaderné reakce. Na začátku Doby ledové se dělo ledacos. V lokomotivách se spalovaly podezřela odpady. Používalo se netěsné olověné pancéřování nebo cement a výsledkem byly stovky mrtvých."

Lien si vzpomněl, že kdysi takový stroj viděl v jedné ledové propasti, v Transevropské trhlině. Lokomotiva s jaderným reaktorem, který zůstal i po nehodě aktivní a on ho musel zneškodnit.

„Budeme potřebovat speciální kombinézy a lehké stroje," oznámil Lien.

Všichni se na něj udiveně obrátili.

„Začneme vrtat směrem ke zdroji radiace. Musíme se dopídit pravdy, jinak bude nutné Tunel odklonit obrovským obloukem, což by znamenalo zdržení nejméně týden nebo dva. A to jsem ještě dost velký optimista, protože směrem na jih bychom narazili na skálu."

Přivezli malý razící štít, ale nenašel se žádný dobrovolník, který by jej řídil. Lien se proto přihlásil sám. Vzal si na sebe speciální kombinézu, zkontroloval údaje na počítači a pak se pustil zešikma do ledové stěny.

Radioaktivita neustále stoupala a pokud by pokračoval tímto tempem, musel by stroj odepsat - buď ho nechat dekontaminovat nebo zničit. Jeden inženýr ho konečně za řídícím panelem vystřídal, a tak se Lien mohl vrátit na své velitelské stanoviště.

Tam ho čekal vzkaz od Lady Diany:

„Trestanecký vlak je zároveň továrnou na syntetické kožešiny. Pohybuje se rychlostí třicet kilometrů a zastavuje pouze v garážích nebo na vedlejších tratích."

Diana se začala trochu činit, ale informace pouštěla po kapkách. Pozdě večer se znovu ozvala:

„Co jste objevil?"

„Hloubíme štolu směrem ke zdroji radioaktivity. Myslím, že cíle dosáhneme zítra večer. Potřebujeme pořádný

dekontaminační materiál, nejraději hermeticky utěsněný vagón.“

„Máte ho mít. Poslouchal jste v televizi rozhovor s profesorem Raynoldem?“

„Kde bych na to vzal čas?“

„Řekl, že kdybychom čtvrtinu prostředků, které vynakládáme na hloubení Velkého Tunelu, věnovali na výzkum atmosféry, pak by se mohlo za nějakých deset let Slunce opět objevit.“

„Jaká hříšná myšlenka!“

„Vysmíváte se mi?“ zeptala se dotčeně Lady Diana.

„Ale vůbec ne. Je to blázen nebo co? Předpokládám, že se o něho postaráte.“

„Zřejmé patří k těm Obnovitelům Slunce. Vím, že se stará o charitativní záležitosti kolem Zrzavců.“

„Čím dál tím víc podezřelý.“

„Mlčte!“ vykřikla žena a Lien si živě představil, jak se jí třese trojitá brada jako sulc. „Slíbil jste mi loajalitu ve věci Velkého Tunelu. Nemáte právo pochybovat…“

„Buďte klidná, žádné postranní myšlenky nemám. Raynolds je blázen, že něco takového rozhlašuje. Je to neopatrné a pravděpodobně přijde o místo. Víte ale sama, že člověk nemusí patřit k Obnovitelům Slunce, aby věděl, že znovuobjevení Slunce je možné.“

Náhle si představil zřícené Supermetro, probořenou klenbu… Ne, tak to nebude. Tání bude probíhat postupně, všechno pohltí odporné bláto, koleje zmizí a s nimi i moc Železničních Společností, které si rozdělily svět.

„Mohli bychom si u Sibiřanů objednat zhotovení tisíce plášťů z umělé kožešiny, které vyrábějí vězenkyně v trestaneckých vlacích.“

„No a?“ odpověděl nechápavě Lien.

„Dodáme jim surovinu, ale pod podmínkou, že si prohlédneme továrnu. Budou souhlasit. Obchod jim za to stojí. Zasloužíte si, abychom ty peníze obětovali. Pak jim nabídneme objednávku na sto tisíc kusů. Nakonec ten pravý vlak najdeme. Můžete jet jako obchodní vedoucí.“

Liena se zmocnilo nadšení. Ještě je nějaká naděje…

„A co můj syn?“

„Nechtějte všechno najednou. Kabaretní vlak již neexistuje, většina herců je mrtvá. Zbyla jich jen hrstka, ale o té se neví, kde je.“

„Jdrienovi je teď rok a osm měsíců. Už to brzy bude rok, co jsem ho neviděl. Dovedete pochopit, co to pro mě znamená? Budu se muset obrátit na piráta Kurtze, aby ho začal hledat. Určitě bude schopnější než vy.“

„Pirát Kurz je mrtev. Podle posledních zpráv Transevropané rozbombardovali jeho lokomotivu.“

„Lžete! Poznám, kdy nemluvíte pravdu!“ vykřikl Lien.

Vrátil se na staveniště a znovu zasedl do hloubícího stroje, který zatím vykutal chodbu dva metry širokou a téměř stejně vysokou. Už po pěti stech metrech nastaly problémy s odvodem drceného ledu. Instalovali potrubí, ale nestačilo.

Po čtyřech hodinách se Lien cítil vyčerpaný. Hluk stroje spolu s vibracemi způsoboval únavu. A tehdy se dostavily halucinace. Hloubil právě křehký, velmi průhledný led. Obvykle byl v této hloubce led stlačený, ale existovala i chráněná místa, jakési vzduchové kapsy… Lien uviděl dva muže v bílých kombinézách s kapuci a s historickými zbraněmi na ramenou. Protřel si oči a zařadil zpátečku. Pak vystoupil a prohlédl si zblízka led, který se leskl jako zrcadlo. Obě zjevení zmizela.

„Už si budu opravdu muset odpočinout. Ještě půl hodinky a dost…“

Ale jakmile se usadil za řídicí pult, obě postavy se opět vynořily.

„Marvele, můžete ke mně zajít?“

Marvel byl elektroinženýr, který měl Liena vystřídat. Musel proběhnout v kombinéze tunelem a to mu trvalo téměř čtvrt hodiny. Vlezl do mašiny a pak je uviděl.

„Bože můj,“ zamumlal.

„Nehýbou se. Jsou tam někde v ledovém sarkofágu. Je to jako v periskopu, díky kvalitě ledu. Světla stroje prosvěcují led a paprsky se odrážejí a tím vzniká tento zdvojený obraz.“

„Co tam dělají?“

„Nevím. Možná…“

„Člověk by řekl, že jsou to stráže.“

„Ale co hlídají? Nějakou hrobku? Nebo budovu, která kdysi byla mimořádně utajená?“

„Jdu si odpočinout. Kdyby se něco nového dělo, dejte vědět. Radioaktivita stoupá. Buďte opatrný, Marvele.“

Na palubě drezíny se pokusil o všem přemýšlet, ale místo toho se mu vybavila Yeuze, s nateklýma rukama, jak sešívá umělé kožešiny, vyrábí vesty, kabáty a tuniky… Věděl, jaké to je, viděl ženy šít hermetické kombinézy, ženy, jimž zanícené a rozpíchané ruce vypovídaly službu…

Dal si velkého panáka vodky a natáhl se na postel. Ani ne za hodinu už ho volali z tunelu.

„Tentokrát jsou vidět i bez odrazu a nejsou jenom dva,“ řekl unaveně Marvel. „Napočítal jsem jich sedmnáct, a je tam ještě něco, drátěné překážky, takzvaní španělští jezdci. Víte, co to bylo?“

„Trochu.“

Vzpomněl si, že je napojen na počítač správní rady Společnosti a že po vložení správného kódu může požádat o informace. Než je obdržel, obrátil do sebe černou kávu a trochu alkoholu.

Z počítače už zatím padaly potištěné strany textu. Vzal je s sebou do drezíny, která jej odvezla zpět.

Na konci malé chodby se tísnilo mnoho lidí. Tiše se dívali na svědky minulosti.

„Sedmnáct,“ opakoval Marvel. „Všichni jsou ozbrojení. Museli bydlet támhle v tom bunkru.“

„Doly na olověnostříbrnou žílu," řekl Lien a zamával potištěným kusem papíru. „Před obyvatelstvem se všechno přísně tajilo."

„Co to hlídají?" ptali se lidé okolo.

„Radioaktivní odpad?"

„Ano, z mnoha jaderných elektráren. Tajný sklad. Lidem v okolí se tvrdilo, že jde o vojenské archívy."

„A co my teď?"

„Díru utěsníme a uděláme okliku, nejméně dvacet kilometrů. Pro jistotu."

„To znamená měsíc práce navíc."

„Necháme zapnuté detektory radioaktivity. Led pronikl i do dolů a je možné, že radioaktivní odpady cestují. Musíme být opatrní."

Mimoděk je ještě jednou spočítal, sedmnáct strážců. Chudáci, nepřišli na jiné řešení, než utvořit tuto směšnou hradbu před všudypřítomným chladem.

4

Bylo vidět, že Sibiřská Společnost vybírá do vlaků za obsluhující servírky záměrně ženy zralé a silné, spíš mateřské typy, milé, ale bdělé a autoritativní. Měly oči všude a vypadaly, že jsou schopné splnit jakoukoliv službu. Jisté bylo, že musely mít sílu, aby popadly alkoholem zmoženého cestujícího za límec a odvedly ho do speciálního kupé, kde se z opice vyspal. Bylo třeba, aby taková žena byla rovněž zkušená a dokázala pomoci matkám přebalit a nakrmit jejich děti, musela být srdnatá a nebát se odrazit útoky drzounů, kteří by usilovali o její čest a nestačil-li mrazivý pohled, pak musela umět vytnout i políček. Musela mít také výbornou paměť, aby rozeznala platící cestující od černých pasažérů.

Trpaslík trávil už druhý den v kupé „Expres Pojezdu 117", který měl v zásadě mířit do Australasijské, ale jistý si tím nebyl nikdo, cíl konvoje silně připomínal vojenské tajemství.

Sdílel prostor spolu se třemi dalšími cestujícími. Měl horní lehátko a musel šplhat nahoru po žebříčku. Když ale už byl nahoře, zatáhl záclonku a mohl se cítit jako doma. Kromě toho byl ve vlaku v každém voze salonek, kde si mohl číst, bavit se se spolucestujícími a přitom pít po libosti čaj.

Nad všemi a nad vším dohlížela obsluha - děžurnaja. Dbala, aby i Trpaslík dostal stejně dobrý čaj jako jiní. Mezi dvěma jídly prodávala jakýsi druh marcipánu, byl téměř nestravitelný, ale zdálo se, že s ním má úspěch. Prodávala rovněž malé kalíšky se syntetickým medem a marmeládou. A hlavně vodku.

Trpaslíkovými společníky z kupé byli vojáci propuštění na dovolenku. Jeli strávit týden do jedné ze stanic na jihu. Nechápal, jak mohou cestovat týden tam a týden zpátky a pobývat na místě jenom sedm dní. Jim to však připadalo zcela přirozené a plynoucí čas je nechával klidné. Užívali prázdnin už ve vlaku, dobře jedli, pili, smáli se.

Trpaslík si nechal říkat Melkian a namluvil jim, že pochází z centrální Australasie a je obchodníkem, který prodává a kupuje cokoliv. V sibiřských konvojích se takoví lidé nacházeli často. Doklady, kterými ho vybavil Čekarin, pečlivým úředníkům stačily. Ani milice, ani celníci nic nenamítali.

„V příští stanici bude vlak stát nejméně tři dny," oznámil Trpaslíkovi jeho soused, jistý Hulán.

„Ale proč?" vylekal se skřet.

„Trať směrem na jih se opravuje a pak je také týden úsporných opatření. V tomto týdnu bude veškerá elektřina využita pro vojenské účely, na boj proti transevropskému dobyvateli a pro naše chrabré bojovníky. Opravdu jim to přeju, protože jsem sám strávil na frontě rok a byl jsem raněn na plicích a když byly některé dny bez proudu… Velké kolosy spotřebovaly veškerou elektřinu a my jsme museli celou dobu vězet ve speciálních kombinézách."

„Jak se jmenuje příští stanice?"

„Stanovoj Vagzal. Nemějte strach, to městečko je vytápěno pomocí geotermální energie, velká zima nám nebude. A uvidíte hory. Jsou stejné jako před třemi sty lety. V těch místech led netvoří souvislou vrstvu, a proto je to město proslavené."

„Ale ta úsporná opatření nás mohou zdržet déle, než jenom tři dny," znepokojeně podotkl Trpaslík.

„Společnost nám dá místo elektrických parní lokomotivy, uvidíte."

Trpaslík si všiml, že všichni tito lidé bezmezně Společnosti důvěřují a uvědomil si, že se téměř nesetkal s někým bystřejším, kdo by byl i jen trochu kritický. Ve vlacích se myslelo jenom na dobré jídlo, které bylo navíc každý den stejné - hovězí polévka se zeleninou, zelí, párek a brambory a v kuchyni si bylo možné za mírný peníz přikoupit sladké nebo slané vdolečky. Museli jste přitom projít celým vlakem až do předposledního vagónu, kde byly sporáky. Pach přepáleného oleje dráždil, na oknech a všech dalších předmětech lpěla mastná špína, ale vládla tam přátelská nálada. Děžurné na všechny přítomné hudrovaly, dbaly na pořádek a slušné chování, ale všeobecně vládnoucí příjemnou atmosféru pokazit nedokázaly. Trpaslík sem chodil proto, aby dostal něco jiného, než bylo obvyklé menu. Musel ale pak s tácem projít až do jídelny svého vozu.

Dostal od generála kousky zlata, které ukrýval společně se seznamem léků v opasku přímo na těle. Měl také pokyny, kde je možné překročit hranice.

Z kuchyně se vracíval okolo dětského koutku, kde nad dětmi bděly ošetřovatelky v maskách. Bylo to nařízení hygienika. Všechny děti mladší tří let musely povinně pobývat v tomto oddělení, ale rodiče směli v určené hodiny za dětmi chodit. Trpaslík, který sotva vidě přes ochranné sklo, se na ně smutně díval a myslel přitom na Jdriena, který musel zůstat u umírajícího generála. Miele sice slíbila, že z něho nespustí oči, ale stejně měl strach.

Vlak se zastavil na odstavné koleji asi dvě hodiny od Stanovoj Vagzalu. Právě vypnuli proud civilním konvojům a jejich vlak dojel pomocí vlastních rezerv jenom do garáží.

„To máme smůlu, měli jsme dojet až do města, tady nám asi bude zima," řekl Hulán.

Teplota začala citelně klesat a děžurná jim doporučila, aby zůstali ležet pod přikrývkami. V pravidelných intervalech jim nosila jídlo a čaj.

„Pošlou nám parní lokomotivu, ale jsou tu vlaky, které mají přednost. Musíme přinést nějakou oběť pro vítězství naší Společnosti nad transevropskými nepřáteli.“

Trpaslík si dával pozor, aby neprozradil svůj původ. Tihle lidé byli k nepřátelům nemilosrdní. Možná by mu nic zlého neudělali, ale určitě by ho udali vlakvedoucímu. Pas by mu nepomohl.

Přestože byl zabalen do pokrývek, bylo mu zima a musel si obléct kožich z polárního králíka, který dostal od generála. Děžurná přinesla čaj a prodala mu kalíšek vodky. Vypili ho spolu s Huláném, který, jak se zdálo, penězi neoplýval. Voják začal vyprávět o bojích na frontě, o hrdinských činech Sibiřanů a mongolských jezdcích, kterým velel plukovník Sofi. Trpaslík špicoval uši a dozvěděl se, že tento muž byl zraněn a uchýlil se do svého rodného městečka, kde se věnuje chovu koní pro armádu.

„Není chov koní v rozporu se smlouvou z N.Y. Station?“

„Jakou smlouvou?“ podivil se voják.

„Podle této smlouvy je zakázána jakákoliv jiná přeprava než po kolejích.“

„Jak jste na to přišel?“

„Vaše Společnost už dávno smlouvu podepsala a zavázala se ji dodržovat, ostatní Společnosti také.“

Hulána informace rozladila, něco zabručel a obrátil se k Trpaslíkovi zády. Ten dopil vodku a tvrdě usnul. Když se probudil, myslel, že to s ním třese děžurná přinášející jídlo. Místo jejího tlustého a vlídného obličeje ale před sebou uviděl čepici vlakvedoucího. Byla z umělé kožešiny a zdobily ji dva stříbrné proužky.

„Šel byste laskavě se mnou do mé kanceláře?“ řekl muž.

„Samozřejmě,“ odpověděl Trpaslík.

Vzal s sebou doklady. Vlakvedoucí je dlouho a pečlivě zkoumal a pak Trpaslíkovi pokynul, aby si sedl.

„Víte, že projíždíte Společností, která vede nesmiřitelný boj se západním nepřítelem?“

„Jistěže vím a obdivuji válečné nadšení Sibiřanů,“ řekl Trpaslík.

Na vlakvedoucího jeho prohlášení nijak nezapůsobilo, tvářil se stále stejně přísně.

„Vaše doklady vás opravňují ke vstupu a k obchodování s naší Společností, ale v žádném případě ne k tomu, abyste šířil poplašné zprávy.“

„Nevím, co máte na mysli,“ řekl Trpaslík, který úplně zapomněl na noční rozhovor s Hulánem.

V kanceláři bylo tepleji než jinde, zřejmě zde bylo zavedeno soukromé vytápění.

„Říkal jste něco o jakési smlouvě, která prý zakazuje použití koní ve válce.“

„Myslíte smlouvy z N.Y. Station? To přeci není žádné tajemství…„

Náhle si uvědomil svůj obrovský omyl. Nějaký vedoucí vlaku přeci nemůže nic vědět o smlouvách podepsaných v N.Y. Station. Stejně jako většina Sibiřanů. O smlouvě věděli v téhle zemi jenom členové správní rady a to proto, že ji podepisovali.

„Musel jsem se zmýlit,“ řekl Trpaslík.

Byl zoufalý. Až dosud šlo všechno tak hladce. Taková hloupost, nevinný rozhovor pod vlivem alkoholu a hned se stal podezřelým. Vlakvedoucí to určitě nenechá jenom tak a upozorní ve Stanovoj Vagzale milici.

„Proč jste si to vymyslel?“

„Nevím. Asi jsem o tom něco musel číst v naší Společnosti a špatně jsem to pochopil.“

„Nemáte právo opakovat něco takového a podvracet tak u obyvatelstva morálku. Spáchal jste závažný trestný čin a za to budete přísně potrestán, možná dokonce budete ze Sibiřské vypovězen.“

Trpaslík se málem rozesmál. V této chvíli si nepřál nic jiného, než být na druhé straně hranic. Ale zadržení a vypovězení by mu mohlo škodit, až se bude později chtít vracet s léky.

„Je mi to opravdu líto. Jsem jenom obchodník a musím si vydělávat na živobytí a na obchodu s vaší Společností jsem závislý. To, co jsem včera řekl, bylo jenom z hlouposti, a ne abych vaší Společnosti uškodil. Celou vaši Koncesi obdivuji, lidé u vás jsou tak milí. Ano, uznávám, že jsem se choval jako pitomec. Včera večer jsem něco blábolil pod vlivem alkoholu. Nejsem totiž zvyklý pít, ale včera byla taková zima, že jsem si dal vodku a to nikdy nedělám. Nemohli byste k tomu přihlédnout jako k polehčující okolnosti?“

„Váš spolucestující z kupé je válečný hrdina a válečný invalida, který se cítí hluboce uražen tím, že byste si mohl myslet, že porušujeme vzájemné smlouvy mezi Společnostmi. My nejsme s jinými Společnostmi nijak vázáni, jsme zcela nezávislí a jsme na to hrdí. Nikdy nedopustíme, aby naše čest padla za oběť nějaké smlouvě. Naše správní rada je neúplatná, bezúhonná a maximálně dbá o všeobecné blaho nás všech. Nejedná ve vlastním zájmu a nehledá pro sebe výhody. Koncese je záležitostí nás všech.“

„Právě proto vás obdivuji. Nikde jinde jsem se nesetkal s takovou vůlí přísně zachovávat morálku.“ Zdálo se, že Trpaslíkova odpověď vlakvedoucím přeci jen trochu hnula, jeho tvář ztratila přísný výraz. Znovu začal zkoumat doklady a Trpaslíka začalo mrazit v zádech, neboť si nebyl jist, do jaké míry jsou pravé. Generál mu sice tvrdil, že pomocí těch papírů bude mít všude otevřené dveře, ale teď o tom začal pochybovat.

„Vím, že jste byl pověřen Asociací generálů a nemyslím si, že by šlo o omyl.“

Trpaslík si oddechl. V jeho dokladech tedy musela být nějaká zmínka o tom, že má protekci na vysokých místech, ale nebyl schopen rozeznat kde.

„Žádám vás proto, abyste byl příště opatrnější. A vodce se raději vyhýbejte.“

„Nemějte strach. Budu se chovat vzorně.“

Když se vrátil zpátky do kupé, všichni na něho hleděli jako na strašidlo a Hulán div údivem nezkoprněl. Trpaslík se bezelstně usmál a vylezl na své lehátko.

Kolem garážové koleje projíždělo mnoho vlaků a všechny měly parní lokomotivu. Většinou to byly vlaky se zbožím, několik konvojů bylo vojenských, minulo je i pár menších torpédoborců a doprovodných vlaků, ale žádný z nich nebyl určen pro cestující. Jak dlouho ještě budou trčet v téhle ledové pustině? Rozednívalo se a zásoby energie pomalu ubývaly. Vlakové baterie dodávaly jen slabounké, mihotavé světlo, které zanedlouho zhaslo úplně.

Děžurná jim přinesla vařící čaj, sobí mléko, mastné placky, šunku, uzené maso a nakonec umělou marmeládu.

„Jestli si budete ještě něco přát, pánové, jsem vám k dispozici.“

Všichni v kupé si byli vědomi, že na takové oslovení má právo jedině Trpaslík a začali se podle toho chovat. Hulán mu přinesl doutník, který koupil, a topil se v omluvách.

„Netušil jsem, že jste takový přítel Společnosti, považoval jsem vás za špióna.“

„Nechme to plavat, už si ani nevzpomínám, co jsem to včera říkal. Asi se mi něco zdálo. Musel jsem si vymýšlet hrozné koniny, abych byl trochu zajímavější.“

Trpaslík dostal touto příhodou za vyučenou. Napříště se musí mít stále na pozoru. Málem byl vyhoštěn, ale to by nebylo ještě to nejhorší. Musí se dostat co nejkratší cestou i zpět, do Kapusta Vagzalu, za Jdrienem.

Neustále myslel na chlapce a když si ho v duchu představil, zalila ho obrovská vlna citu. Dítě k němu lnulo i telepaticky tak, že se malému muži až hrnuly slzy do očí. Nedovedl si představit, že by mohli být tak dlouho odloučeni jeden od druhého. Domníval se, že Lien Rag neudělal nic pro to, aby chlapce našel a možná byl i rád, že se ho zbavil. Nebylo snadné se starat o malého míšence Zrzavky a člověka. Doufal, že Miele dbá na to, aby hochův původ nikdo z generálova okolí neodhalil. Samotného generála se tolik neobával, ten stál o Jdriena natolik, že by mu bylo určitě jedno, jaká krev v žilách dítěte koluje.

Čekali celý den na připojení parní lokomotivy a všichni se klepali na svých lehátkách. Poslední zbytky energie byly poskytnuty jeslím a na provoz nezbytných zařízení. Děžurná se navlékla do izotermické kombinézy a jídlo roznášela v ní. Obvyklé další služby už od ní požadovat nemohli. Kvalita stravy díky nedostatku proudu poklesla. Dostávali teď jenom šči, hustou polévku s masem a se zeleninou. Místo kyselé smetany v ní plavalo žluklé máslo, ale všichni cestující to slupli, a neřekli ani slovo. Jídlo zapíjeli plnými sklenicemi čaje s vodkou.

Cestou na toalety Trpaslík myslel, že zmrzne. Taková zima mu nebyla ani v době prolomení fronty. Voda v trubkách začínala zamrzat a celá „ona místnost“ byla velmi špinavá a ohavně páchla. Vlak se pomalu začínal proměňovat v koncentrační tábor, cestující přestali vycházet na chodbičku, dokonce i rozhovory umlkaly, protože mluvit zmrzlými rty bolelo.

Trpaslík zabalený v přikrývkách začal v noci pomocí malé kapesní lampičky zkoumat postavení jejich vlaku na mapě. Zjistil, že Stanovoj Vagzal je ještě velmi daleko za frontou.

5

Jdrien před dvěma hodinami zmizel a Miele myslela, že se z toho zblázní. Hledala ho v jurtě, na sousedících nástupištích a jakmile se to dozvěděl generál, nařídil, aby se v celém městě zastavil provoz a aby dítě hledali všichni zaměstnanci Společnosti. Zpráva se rozletěla do všech koutů. Kapusta Vagzal nebylo žádné velké město a nemělo vysloveně nebezpečné čtvrti, ale na okrajích přesto žili ubožáci, kterých se všichni trochu báli. Zločinnost tam však nebyla vyšší než jinde.

Jdriena našla jedna z generálových služebných. Seděl v hloučku asi padesáti lidí uprostřed tržiště. Ale na tom by nebylo nic tak zvláštního. Jdrien dřepěl na zemi a díval se směrem vzhůru ke kupoli. Nahoře pracovala na odstraňování ledu skupina Zrzavců, pak náhle přestala, sesedla si do kruhu a všichni, muži, ženy i děti, pozorovali s hlavou mezi koleny chlapce na nástupišti. Nezvyklá podívaná přilákala řadu lidí. Všichni hleděli nahoru, pak na hocha a nechápali, co se to děje. Dítě nemluvilo, ale zdálo se, že si něco téměř neslyšitelně pobrukuje. K Lidem ze Zimy na kopuli to rozhodně nemohlo dolehnout.

Služebná se jen třásla rozčilením, že Jdriena objevila, a už myslela na slíbenou odměnu. Měla strach, aby ji někdo nepředešel, a proto ho rychle chytila a utíkala s ním ke generálově jurtě. Podél nástupišť se vytvořila mlčenlivá hradba lidí. Nad tržištěm se Zrzavci dali znovu do práce a během chvilky bylo i dole všechno jako dřív. Jen několik obchodníků prohodilo mezi sebou pár vět o tom, co právě viděli. Tiše a nenápadně se vynořil pojem „šaman“. Všichni věděli, že dítě je pod generálovou ochranou a neodvažovali se raději o něm mluvit, aby nevyvolali jeho hněv.

Služebná celou cestu běžela a zastavila se až před lůžkem svého pána. Položila mu k nohám vzácný dárek. Dítě zůstalo klidné, nechovalo se ani ustrašeně ani drze.

„Kde jsi byl? Kdo tě pustil ven?“ zeptal se mírným hlasem generál.

Miele se podařilo přes odpor služebných proniknout do místnosti. Uchopila Jdriena do náručí a rozplakala se.

„Měl bych tě potrestat. Jestli nejsi schopná se o něho řádně postarat, pověřím tím skupinu mužů a žen, kteří to budou dělat místo tebe.“

„Excelence, prosím vás, už se to nestane, vytratil se, když jsem byla v koupelně a já byla bez šatů a nemohla jsem ven.“

„Našli ho na tržišti, jak sedí s očima upřenýma na Zrzavce. Proč to dělá? Už tu bylo něco se Zrzavci, ještě když jste byli daleko od města ve vagónu. Můžeš mi ty záhady nějak vysvětlit?“

„Nevím, Excelence, nevím vůbec nic. To dítě je přitahováno vším, co nám připadá nezajímavé. Pozoruje zvířata, různé látky…“

Miele nevěděla, co by si vymyslela, aby odvrátila Čekarinovo podezření.

„Dobrá, odveď ho, chci chvíli spát. Nezapomeň ho přivést odpoledne.“

V divadelním voze vypuklo po prvotním zděšení obrovské veselí. Kdyby Jdrien zmizel, znamenalo by to konec jejich

zahálčivého života, byli by zase bez dodávky tepla, bez dobrého jídla a nemohli by celé dny lenošit. Všem se už nový způsob života zalíbil a vůbec jim nevadilo, že za něj vděčí ani ne dvouletému chlapci. Miele to ale vadilo a Inis zřejmě také.

„To máme štěstí," vykřikoval Tonguy, který stačil ještě víc ztloustnout. „Už jsem se viděl v našem vagóně, jak nás táhne drezína spolu s nákladem kyselého zelí bůhví kam. Nerad bych se k takovému životu vracel. To tedy ne."

Miele se s dítětem zavřela do svého kupé a pokusila se mu domlouvat. Vysvětlovala mu, že bolestí a strachem o něj málem přišla o rozum a že už nesmí dávat najevo svůj zájem o Zrzavce na kupoli.

„Musíš se snažit na ně nedívat, jinak lidé začnou o tobě pochybovat a mohli by tě svléknout. Kdyby uviděli tvoji krásnou kožešinku, byli bychom ztraceni. Víš, jací jsou. Vyhnali by tě na mráz a ty bys zahynul zimou.
I když ti několik stupňů pod nulou nevadí, takovou odolnost jako maminka nemáš."

Jdrien se díval vážně jako vždy, když ho něco zaujalo. Miele ho nakonec objala a něžně k sobě přitiskla.

„Už to nikdy nedělej."

Ale stalo se něco jiného. Druhý den ráno přišla do komediantského vozu nějaká žena. Držela za ruku asi osmileté dítě, které se celé třáslo, křečovitě tisklo rty a vypadalo, že velmi trpí. Z úst mu vytékala pěna. Žena jim vysvětlila, že trpí vrozenou vadou, která se projevuje záškuby a nekontrolovaným chováním, kdy se hoch válí po zemi a vydává neartikulované zvuky.

„Malý šaman by mu mohl ulevit, možná by ho i uzdravil."

Herci se tvářili nezúčastněně, jen Morgana se zamyslela.

„Dítě je u generála, ale dlouho se tam nezdrží. Ať rozhodne jeho adoptivní matka," řekla Inis.

„Když necháme Jdriena, aby se postaral o tohoto nešťastníka, bude konec našemu klidu a generál bude zuřit. Zavalí nás nekonečný průvod všech nemocných z celého městečka, je vám to jasné?"

„Moment," řekla Morgana, „co kdyby dal každý nemocný deset taelů? Jen si to představte. To by byla večer sumička. Deset taelů je málo, ale když se vynásobí třiceti nebo čtyřiceti… pak už to stojí za to."

„Jsi odporná," řekla opovržlivě mis.

„To je pravda," ozval se neurčitě Lalio. „Není to příliš morální."

Přišla Miele s Jdrienem za ruku a chlapec zamířil přímo k nemocnému, který se ustrašeně krčil u vyrovnávací komory vagónu, třásl se a obličej měl zkřivený křečí. Už po dvou minutách se trochu uklidnil a přestal slintat. Jeho matka se nervózně rozesmála. Miele nevěděla, co na to říct, co udělat, ale tušila, že jim tato příhoda způsobí mnoho nepříjemností. Generálovi lidé to určitě viděli a budou mu o tom referovat.

Při odchodu nechala žena pro Jdriena tucet čerstvých vajec. Zdálo se, že její syn je na tom lépe.

Ve vagónu se zatím málem strhla hádka. Kromě Inis si všichni začali dělat plány do budoucna, že si vypůjčí remorkér a pojedou klidně jinam, až musela Miele zasáhnout.

„Vůbec nic jste nepochopili. Generál je absolutním vládcem tohoto města. Má víc moci, než si myslíte. Když jde na lov, tak zmobilizuje desítky lidí, zabere koleje a čerpá obrovské množství energie. Před nedávném, když jsme hledali Jdriena, nařídil, aby se zastavil veškerý provoz. Už jste někdy slyšeli o něčem podobném u nás? Říkám vám, že Čekarin je opravdový despota a je zbytečné snít o tom, že mu utečete. Na druhé straně nechci, aby se Jdrien stal jakýmsi zázračným léčitelem, mágem nebo polobohem, kterému je nutné přinášet oběti a naklánět si jeho přízeň."

„Zapomínáš na jeho původ," podotkla potměšile Morgana. „Co kdyby se to náhodou dozvěděl i někdo jiný?"

Ostatní neupřímně pokašlávali a vrtěli hlavou, ale v hloubi duše dávali za pravdu spíš Morganě.

„Může nám pomoct přežít, a ty, Miele, to dobře víš."

„Jak bys nás, prosím tě, vyvedla z téhle země?" zeptala se Miele ironicky.

„Generál zemře dřív, než se vrátí Trpaslík, a oni nás potom vyženou."

„Ale neudělají to, když se mezitím malý stane šamanem," namítl Tonguy. „Bude-li však příliš známý, pak už nebudeme mít nad jeho osudem žádný vliv, na to nezapomínejte."

Miele pochopila, že vztek a opovržení jí nepomohou. Zkusila to jinak.

„Máš svatou pravdu, Tonguy, dítě má určité vlohy, ale musíme být opatrní, generál ještě mrtev není. Jsem si jistá, že se Trpaslík včas vrátí."

„Kdo ví," povzdychl pokrytecky Tonguy. „Bude muset čelit tolika překážkám."

„Ty si snad přeješ, aby se nevrátil?"

„Řekl jsem to snad? Neřekl. Ale tady je nám docela dobře, co se mě týče, vidina návratu do Transevropské mě příliš neláká. Co tam? Budu běhat od jedné agentury ke druhé, doprošovat se, a nezapomeňte, že jak Armáda, tak Bezpečnost nám znepříjemní život dlouhými výslechy. Co si vůbec myslíte? Že na nás někdo čeká s uvítacím výborem?"

Hádka skončila tím, že se všichni postupně někam vytratili. Pro Miele a Jdriena přišel sluha.

„Tentokrát to bude horší, než když včera Jdrien utekl."

Čekarin vypadal opravdu hrozivěji než jindy a okamžitě vybuchl:

„Nepřeji si, aby kdokoli z mých obyvatel využíval služeb tohoto dítěte… Jen já jediný jsem vládcem tohoto města a já rozhoduji, co se má a nemá dělat. Ostatně Jdrien bude od této chvíle bydlet tady."

„Neoddělujte ho ode mne, prosím."

„Vrátíš se do vagónu a já za několik dní uvidím, co dál. Jsi možná jen hloupá, ale viním tě především proto, že jsi od té ženštiny přijala dar. Všichni ubožáci z Kapusta Vagzalu se teď budou hrnout za Jdrienem a obtěžovat ho."

„Stalo se to bez mého vědomí."

„Dítě je tu proto, aby pomáhalo mně, jen mně… Už jsem se zbavil Trpaslíka a ty si myslíš, že budou chlapce využívat jiní?"

Miele se zděsila. Tak to tedy bylo. Trpaslík se nechal tímhle mazaným despotou obalamutit. Mělo je to napadnout!

„Podaří se mu vyjet ven ze Sibiřské, ale nikdy, pamatuj si, nikdy se mu nepodaří vrátit. Budou na něho číhat všude tam, kde si bude myslet, že s jistotou projede. Vyženou ho nebo ho zabijí jako špióna."

„Ale bez léků…"

„Já těm cizím medikamentům stejně nevěřím. Jedině Jdrien mě může uzdravit, protože mi pomáhá od bolesti."

„Ano, Excelence, ale jenom od bolesti."

„No a co, když nebudu trpět, můžu žít ještě řadu let."

Miele padla na kolena.

„Já s ním ale musím zůstat, musím se o něho starat, je to naprosto nutné."

„Už Trpaslík měl na hocha silný vliv, a teď ty. Myslíš si, že ho nahradíš. Ne, ne, Jdrien bude jen můj, bude sloužit jenom mně. Zahrnu ho vším, na co si pomyslí. Dokážu ho milovat stejně jako ty, a v jurtě je mnoho žen, které se o něho budou umět postarat. Ty se vrať do vašeho vagónu a buď ráda, že tě nepošlu daleko odsud na nějakou farmu pod ledové iglú. Potřebujeme tam zdatné pracovní síly, aby pěstovaly zelí."

Miele zahodila poslední hrdost a připlazila se po kolenou až ke generálovi. Bylo jí jedno, jestli se zesměšňuje nebo ne.

„Excelence, nechci, abyste nás rozdělil, snažně vás prosím…"

Nic jí to ale nebylo platné. Musela se s pláčem vrátit do vozu k velkému zděšení ostatních herců.

„Všichni jste málem skončili bůhví kde na zelných farmách," řekla, aby také zakusili trochu úzkosti.

V noci, když se marně pokoušela usnout, někdo zaklepal na dveře jejich vyrovnávací komory. Za nimi stál sluha a generálův lékař.

„Pojďte," řekl s nesmělým úsměvem.

„Co se děje?"

„Dítě od vašeho odchodu odmítá jíst, nechce spát a hlavně nechce léčit generála. A ten strašlivé trpí."

„Už jdu."

Oblékala se a rozechvěle se přitom usmívala. Jdrien je báječný. Skvěle pochopil situaci a sám našel prostředek, jak z ní ven. Generál se svíjí na lůžku a dítě klidně trucuje v koutku.

„Víte o tom, že se Trpaslík nechal chytit do nastražené léčky?" šeptala cestou doktorovi. „Nevrátí se a léky nepřiveze."

„Toho jsem se obával. Generál pochází z kmene, který věří na šamany. Spoléhá se spíš na nadpřirozené síly, než na účinné prostředky."

Miele našla Jdriena sedět na zemi s ručkama na kolínkách. Rozzářil se, když ji uviděl vstoupit.

„Tak a teď půjdeme za generálem. Musíš mu pomoci od bolesti, aby mohl spát."

Vzala ho za ruku a odvedla k nemocnému. V místnosti byl nesnesitelný hnilobný pach. Generál byl svlečený a vypadal jako housenka z doby předledové. Právě byl u něho lékař, vyšetřoval ho a na pahýly mu přikládal kusy ledu. Miele se zděsila nahého, zmrzačeného těla, ale s Jdrienem to ani nehnulo. Vzal generálovu obří tlapu do svých rukou.

„Ty ses mi vrátil, maličký."

Miele zůstala v pozadí, doktor se za okamžik postavil vedle ní a zašeptal jí.

„Dal jsem mu dvě injekce analgetik po sobě, ale nezabraly. Myslím, že konec nastane dřív, než jsme mysleli."

Mladá žena se vyděsila. Jestli generál zemře, vyženou je odsud a možná je pošlou na zelné farmy. Po jeho smrti se všechno obrátí vzhůru nohama. Synové, které má s různými matkami, se mezi sebou nelítostně porvou.

„Co s námi bude?"

„Tu otázku si klademe všichni. Generálovi synové jsou vlčáci, kteří nešli ani do války, protože cítí možnost nástupnictví… Ale místní mužové stejně do války nechodí, jenom jako dobrovolníci. V Sibiřské není o lidi nouze. Co chybí je materiál a hlavně energie. Tento týden budeme bez elektřiny. Zaplať pánbůh, že je naše centrála samostatná, jinak bychom zmrzli."

„Budu moci zůstat u Jdriena?"

„Rád bych chlapce vyšetřil. Jeho nadání mě fascinuje a chtěl bych vědět, jaká je anatomie jeho těla."

Miele se znovu strachy zachvěla. Jak dlouho se dokáže takovému vyšetření vyhýbat?

Nemocný se zatím uklidnil, jedna ze sester ho opatrně přikryla, ale strašný zápach byl stále přítomný. Kusy ledu na pahýlech pozvolna roztávaly.

Tu noc Miele konečně tvrdě usnula a tiskla přitom Jdriena k sobě. Jeho přítomnost jí dodávala naději. Probudila se odpočatá, s chutí žít a překonávat všechny překážky. Nenápadně zamkla a Jdriena vykoupala. Potom ho oblékla do vyšívaného, vatovaného obleku, jaký nosily místní děti. Vypadal nádherně. Miele se na něho zahleděla téměř zamilovaně, představila si, jaký krásný muž z něho vyroste, a provinile si uvědomila, že by chtěla být mladší, až on bude dospělý. Políbila mu bříško a zmocnil se jí pocit, kterému nedokázala zabránit.

Pak odvedla Jdriena ke generálovi, který právě snídal. Vypadal lépe než včera. Sám ukrajoval loveckým nožem malá křidélka neznámého ptáka a krmil jimi chlapce.

„To jsou holoubata. Chovají je speciálně pro mě v malých klíckách, aby se nemohla hýbat a tloustla."

Pak zatleskal a poručil, aby Jdrienovi přinesli sladké víno. Bylo to stolní víno s malým obsahem alkoholu, ale velmi dobré. Nalil trochu do skleničky a podal ji chlapci.

„Budeš velký a silný a já bych tě chtěl vidět vyrůstat ještě nejméně patnáct let."

Pak pokynul rukou:

„Teď se jdi pobavit. Když se budeš chtít projet drezínou taženou čtyřmi koňmi, stačí říct Miele, ona to zařídí."

Ten den se ale raději spolu procházeli po městečku. Jdrien ji poslouchal a ani jednou se nepodíval vzhůru ke kopuli,

ale Miele přesto cítila, že je Zrzavci seshora sledují. Celý kmen se přemísťoval spolu s nimi, aby chlapce neztratil z dohledu. Svařované části výztuže kupole pod vahou jejich kroků praskaly, ale nikdo tomu naštěstí nevěnoval pozornost. Bylo to přesto nepříjemné. Miele si pomyslela, že by se asi bez podobných procházek měla obejít.

Cestou prošli okolo závodu na výrobu zelí. Zápach, který se odsud linul, byl opravdu nesnesitelný. Na vagóny se nakládaly barely a bedny nejrůznějších velikostí.

Na patnácti trakcích nebyl téměř žádný provoz, denně projelo sotva deset konvojů a železniční personál čítal necelých půl tuctu osob. Bylo to městečko, které si žilo stranou velké sítě a kde přednosta stanice kupodivu nebyl nejdůležitější osobou. Měl za úkol starat se jen o provoz železniční sítě a do života ve městě nezasahoval.

Miele si v jednom obchůdku koupila krajkový šál, který, jak tvrdili, ručně zhotovila devadesátiletá babička. Poněkud nesvá prodavačka jim nabídla, zda by si nechtěli vzadu ve vagónu vypít čaj.

„Mám domácí moučník, uvidíte, sama jsem ho pekla."

Vagón-obchod byl velmi starý a chatrný, určitě nebyl schopen delšího pohybu po kolejích. Společnosti požadovaly, aby každý dům a veškeré stavby byly schopny se v co nejkratší lhůtě přemístit. Ale na takovém zapadákově, jako byl Kapusta Vagzal, se toto nařízení příliš nedodržovalo. Kola byla přirezlá ke kolejím. Miele si pamatovala, že některá města v Transevropské byla ze dne na den přemísťována tisíce kilometrů daleko a byl to smutný pohled. Rádoby domy vytržené ze svého prostředí se pohybovaly ledovou krajinou spolu s umělou kamennou fasádou, umělou hrubou omítkou i umělým sloupovím…

„Posaďte se."

Na stole na krajkové dečce stál starodávný měděný samovar, vzácnost zachráněná z doby Velké Paniky. Dnes by stál určitě celé jmění.

„Myslím, že to byl jeden z mých pradědečků, který utíkal před ledovým vpádem, v jedné ruce držel samovar a v druhé šlapací šicí stroj. Tehdy tyto předměty měly cenu zlata, protože lidé přišli úplně o všechno."

Žena jim připravovala čaj a usmívala se přitom až přespříliš úslužně. Miele začínala litovat, že pozvání přijala, ale v generálové jurtě jí přátelské mezilidské vztahy chyběly. Tady byl život těžký, ale atmosféra byla jako před dávnými časy, které znala ze starých románů. Člověk zapomněl na koleje, vlaky, led, na podmínky, které po tři století ztěžovaly, ne-li znemožňovaly lidem život.

Na zdech visely napodobeniny ikon s obličeji svatých. Jdrien byl u vytržení a nejvíce ho zaujal obraz jedné ženy. Obchodnice mu vysvětlila, že je to Panna Maria a apoštolové a že na kříži je ukřižovaný Kristus. Miele se cítila čím dál tím víc nesvá.

„Jsem ještě věřící," přiznala žena. „Je to obtížné, protože Společnost všechna náboženství zakazuje. Jakákoliv! Nás, Neokatolíků je tady tak deset, víc ne."

„Opravdu? A proč mi to říkáte, mohla bych vás prozradit," řekla Miele překvapeně.

„Nemyslím, že byste to udělala," odvětila žena poněkud upjatě. „Už dlouho doufám, že přijdete, ale nechtěla jsem na sebe lákat pozornost."

„Já nejsem ani Neokatolík, ani nejsem věřící," řekla Miele podrážděně.

„Ale to je smutné. Víte, my vás známe. Máme po celé Společnosti síť dobrovolníků. Patříte ke kabaretu Miki a předvádíte tam choulostivá čísla."

Žena při těch slovech sama zrudla a Miele se začala ohlížet po dveřích. Nechápala, co jí ta žena vlastně chce.

„Potřebujeme trochu slávy. Ano, je to tak, potřebujeme nějaký ohlas, být známí… Dozvěděla jsem se, že vaše dítě může uskutečnit… Možná je to příliš silné slovo… Mluví se v souvislosti s ním o zázraku, ale nějaké vlohy mít musí, když ho generál, pardon, jeho Excelence, tak žárlivě střeží. Je to autoritativní muž, který nikdy nemyslí na jiné. Život tady není snadný a jen několik z nás se zasvětilo novému náboženství, které nám přináší víru, důvěru a lásku k lidem a vůli považovat překážky za překonatelné. Zanedlouho se uskuteční další schůzka, kde přijmeme dva nové členy, pokřtíme je, až absolvují kurz katechizmu. Chtěli bychom shromáždit nejméně dvacet pět lidí, ale polovina z nich je skeptická, co se týče víry a našeho náboženství. A tak si myslím, že vy byste mohli… Jedna žena například onemocněla oční chorobou a trpí přitom strašlivými bolestmi hlavy."

„Vidím, že budu muset jít," řekla Miele a chvatně sbírala svoje věci.

Ten krámek se stal nastraženou pastí a žena určitě nebyla taková, jak jí ukládala její nová víra.

„Odcházíte, ale já jsem ještě neskončila," vykřikla za nimi vztekle žena.

„To dítě není ani budoucí svatý ani žádný šaman nebo kdoví co. Nemám u vás co dál pohledávat. Děkuji za čaj a zákusky."

„Počkejte, nemůžete takhle odejít, ještě nevíte všechno. Jak už jsem jednou řekla, my vás známe. V našich kruzích se informace, i přes různé obtíže a izolovanost, šíří velice rychle. To dítě možná není ani světec ani kouzelník, ale nemůžete popřít, že se narodilo démonu, chci říct Zrzavé Ženě."

6

Po dvou dnech dorazila parní lokomotiva a odtáhla je do Stanovoj Vagzalu. Z Expres Pojezdu 117 se mezitím stal kus ledu a ve stanici bylo nutné rozmrazovat dveře vyrovnávací komory autogenem. Čtyři lidé zemřeli podchlazením. Vzdali jim čest a zástupce stanice prohlásil před všemi cestujícími, že padli za vítězství Společnosti nad západním dobyvatelem. Cestující drkotali zuby a zapamatovali si, že jména jejich mrtvých kolegů budou zapsána na listinu hrdinů. Celé to trvalo dlouho a bylo to velmi nabubřelé. Orchestr zahrál několik vojenských pochodů a pak teprve se všichni mohli odebrat do bufetu, kde dostali horké nápoje a jídlo, ze kterého se kouřilo. Trpaslík stál na pultu a cpal se jako nějaký obr. Ještě nikdy v životě neměl takový hlad. Vlaková kuchyně ke konci jejich nedobrovolného pobytu přestala

fungovat a zmrzlé potraviny byly nepoživatelné, a když jste je přesto nějak snědli, studily vás v břiše.

Po chvíli se dozvěděl, že Expres 117 neodjede dříve než koncem týdne „bez elektřiny“, ale že pojede nějaký nákladní vlak se dvěma osobními vagóny a ze Stanovoj Vagzalu má odjíždět zítra ráno, možná dokonce už dnes v noci. Koupil si lístek a jedno lehátko za horentní částku a sám si přenesl zavazadla na vzdálené nástupiště. Služby tady nefungovaly. Ani tramvaje, ani drezíny. Vzal to přes koleje, kterých bylo okolo něho stovky. Město bylo postaveno do kruhu, obrovský průhledný tunel se stáčel dokola a od něho se sbíhaly do středu jednotlivé průhledné tunely, které se uprostřed, na vyvýšeném místě, spojily pod kupolí, kde bylo kontrolní centrum. Sloužilo nejen železniční dopravě, ale i jako správní středisko velkého města, které mohlo mít čtyřista tisíc obyvatel. Byla to nejsilnější koncentrace obyvatel v Sibiřské Společnosti, jakou kdy Trpaslík viděl.

Když před sebou spatřil dotyčný vlak, nebyl schopen slova. Padesát otevřených vagónů plně naložených uhlím, které právě kropili vodou. Na černých hromadách se vytvářela průhledná ledová vrstva. Uprostřed nákladní soupravy stály dva otřesné osobní vozy. Byl to model přestavěný z jakýchsi cisteren, do kterých byly vyříznuty otvory. Z každé cisterny vyčuhoval komín od kamen, z něhož se kouřilo. Před každým „vchodem“ se už tísnila řada lidí a Trpaslík si uvědomil, že to nejsou vyrovnávací komory, ale obyčejné dveře.

„Jestli chcete místo blízko u kamen, tak se musíte postavit sem do řady,“ řekl mu jeden Australasian s nažloutlou pletí. „Mohl byste také dostat místo přímo nad kamny, ale to je strašně drahé.“

Trpaslík zaplatil všechno, co po něm požadovali, a dostal jakýsi kutloch hned nad sporákem. Bylo tam teplo, dokonce velmi teplo, takže mohl konečně po osmi dnech nepřetržitého nošení odložit svůj kožich. Kamna byla postavena ze žáruvzdorných cihel a topilo se v nich dřívím. Také se na nich vařilo. Neučesaná babka s růžolícím obličejem na nich právě grilovala maso, něco jako špíz.

Když se Trpaslík dozvěděl, že „maso“ je ze sobího loje, odmítl a dal si raději sojové ragú. Pak si zalezl do kutlochu, ale horkem nemohl dlouho usnout. Vlak se dal v noci bez jakéhokoliv upozornění do pohybu. V Transevropské se to stávalo také. Bylo to zřejmě tím, že se válečná situace přiostřovala. Život na obou stranách byl stejně těžký.

Nákladní vlak se vlekl mnoho dní. Chvílemi se dokonce zdálo, že se stočil na sever, pak zamířil na západ nebo východ. Jezdili ve spirále, zastavovali se na dlouhé hodiny v miniaturních staničkách a rozjížděli se bez varování.

„Všechny tratě jsou v příšerném stavu,“ řekl Trpaslíkovi jeho soused na lehátku. „Do některých míst dokonce ani nevede elektřina, chybí materiál, nejsou technici, kteří by trať opravili. Zkraty jsou téměř všude. Ale v Australasijské je to skoro stejné, sever je pod vlivem Sibiřské, a jih spadá pod Panamerickou a nikdo se o nic nestará. Vidíte, že je to horší než u nás a my přitom nejsme ve válce.“

„Panameričané nás okrádají. Dodávají k nám zboží mizerné kvality a berou si za to naši energii a suroviny. Na jihu máme obrovskou kolonii tučňáků a udělali jsme strašnou chybu, že jsme jim tam povolili základnu. Panameričané jich denně zabíjejí na tisíce. Vybudovali železniční okruhy, kterými obklopují zvířata v rezervaci a pak je systematicky vybíjejí. Se získaným olejem obchodují v Africké na ovocných plantážích. Tam se spotřebuje obrovské množství energie.“

„Hlavně od té doby, co začali s tím mezikontinentálním metrem, které vede pod ledem. Má být pět tisíc kilometrů dlouhé!“

„A to není všechno. Mají další projekt, který je ještě daleko odvážnější. Chtějí spojit Severní a Jižní pól pod ledem sítí, která povede po bývalém povrchu země. Bude to jakási obří tepna, odkud se rozběhnou další podzemní trasy k bývalým důlním střediskům, průmyslovým centrům… Je to šílené…“

Spolucestující ztišili trochu hlasy a sdělovali mu další podrobnosti. V okolních Koncesích se říká, že spotřeba energie na tyto akce má být neuvěřitelně vysoká, má pohltit dvě třetiny, možná až tři čtvrtiny celosvětové produkce energie.

„A co bude s námi, s ostatními? Pochcípáme hlady? Z toho vytěží zase jenom ti zazobaní.“

„Tyhle fantastické projekty řídí jedna Panameričanka. Taková tlustá ženská, která má v zubech zasazené diamanty a na rukou také. Našla jistého inženýra, glaciologa, kterého si koupila. Prý jí naprosto věrně slouží.“

Během svého pobytu v Australasijské Společnosti slyšel ještě Trpaslík o tomto projektu mluvit několikrát, až se mu jednoho dne dostaly do rukou noviny s obrázkem glaciologa, o němž se tolik mluvilo.

Přechod hranic se zkomplikoval natolik, že vlak s uhlím odjel bez dvou osobních vozů. Milicionáři prohledali oba vozy skrz naskrz, dokonce i kamna otevřeli a zkoumali popel, až nakonec našli to, co hledali - starožitné šperky pocházející z muzea doby předledové, odcizené nějakými výtečníky. Byl zadržen kuchyňský personál, který šperky ukryl v žáruvzdorném cementu tak dokonale, že ostatní cestující sice mohli dál pokračovat v cestě, ale bez topení. Na druhé straně hranice proto všichni vystoupili a pronajali si lokocar americké výroby, sice starý model, ale pohodlný a dobře vytopený. Trpaslíkovi řekli, že příští město se jmenuje China Vagzal a tam že dostane léky, které potřebuje.

Australasijská byla federací dvanácti malých železničních Společností, které měly velmi rozdílné struktury. Byly zde tři Společnosti s ručením omezeným, které žily z dividend a dohlížely, aby jejich zájmy nebyly narušovány, čtyři Společnosti byly družstva zaměstnanců na dráze, využívaly svoji síť podle přísných norem rentability, ale každý obyvatel plně závisel na správní radě. Další Společnost patřila už po deset generací jedné rodině a dědila se z pokolení na pokolení a další patřila jedinému muži jménem Mikado. Jeho vlaky byly označeny velkým M a K. Zbylé Společnosti byly samy federacemi mnoha malých Společností, z nichž nejchudší vlastnila pouhých několik kilometrů kolejí a nejbohatší tisíce kilometrů.

Australasijská vládla, ale neporoučela a všude panovala jistá uvolněnost až ležérnost, zejména se to projevovalo v jízdních řádech.

China Vagzal bylo město, kde byl ještě znát vliv Sibiřské Společnosti. Patřilo železniční Společnosti, která používala materiál a poradce ze Sibiřské, ale dokázala si přitom udržet samostatnost, ne-li v celé ekonomice, pak alespoň v

distribuci tepla a potravin. Pod kopulí bylo poměrně teplo. Zdejší domy byly neuvěřitelnou směsí moderní a zastaralé architektury. Potravin bylo všude dost, ale nevypadaly příliš vábně. Co však Trpaslík nenašel, byly právě léky. V žádné lékárně Společnosti je neměli.Nakonec se dozvěděl, že existuje ještě černý trh se vším možným. Trh zásobovala často Společnost Mikado, která bez skrupulí vydělávala na všem.

Trpaslíkovi nabízeli všechno možné. Prostitutky obou pohlaví, dokonce i Zrzavce, náklad petroleje nebo zubní vrtačku. Důvěrně mu sdělili, že si může koupit i malou železniční Společnost na jihovýchodě, která pravděpodobně nahlásí úpadek. Byla na prodej za symbolickou cenu, pokud ovšem jste si byli jisti v kramflecích a zavázali jste se zaplatit do pěti let všechny její dluhy. Návrh Trpaslíka zaujal. Byl by rád vzal na sebe to riziko a usadil se tam s Miele a Jdrienem. Byl si naprosto jist, že by něco vymyslel, aby cestující používali jeho vlaky a ne jiné. Když osaměl, zasnil se nad budoucností plné kolejí sbíhajících se v nekonečnu.

Jednoho dne zahlédl v novinách vydávaných železniční Společností fotografii Liena Raga. Byl to satirický deník. Lien byl zobrazen jako „Vládce Ledu“, „Obr Ledového podzemí“, ale celý článek vyzněl neobyčejně jedovatě. Trpaslík nechápal, jak se Jdrienův otec, který podle Yeuze byl na umření, když s dítětem utíkala, mohl za necelý rok dostat na vrchol společenského žebříčku a úspěšnosti. Pocítil hořkost. Yeuze riskovala život, aby Jdriena zachránila, a jeho otec zatím zapomíná na své staré zásady a dává se do služeb nejnebezpečnějších nepřátel lidskosti. Trpaslík Panamerickou Společnost nenáviděl a nechápal, jak se Lien Rag mohl tolik změnit k horšímu. Málem noviny vzteky zmačkal a roztrhal, ale nakonec článek vystřihl a schoval do skrýše v opasku ke zlatým kamínkům. Pomalu cítil, jak se mu ulevuje. Měl od nynějška důvod, proč Jdriena glaciologovi nevrátit. Ten už se o něj nezajímá, a co hůř, ještě se paktuje s bývalými nepřáteli. Nemusí se tedy cítit vázán slibem, který dal Yeuze, že vrátí Jdriena do náručí jeho pokrevního otce. Ta myšlenka jako by Trpaslíkovi nasadila křídla, od té chvíle býval viděn ve své nádherné kožešině, jak si to rázuje po nástupištích, prochází se klidně po nejodlehlejších a nejnebezpečnějších místech, kde žijí nejpodivnější existence, blázni a podivíni. Překvapilo ho množství míšenců, se kterými se zde setkal. Nikdo jim nevěnoval pozornost, jen sem tam někdo na ně zahrozil nebo plivl.

Prvního míšence uviděl vycházet z baru. Byl jenom v šortkách, svlečený do půli těla. Nohy měl zčásti porostlé nažloutlou kožešinou. Byl špinavý, strupatý a poznamenaný alkoholismem. Ale byli i jiní, například nádherné ženy, které polonahé vábily kolemjdoucí. Jedna z nich Trpaslíka přímo okouzlila. Oblá a pevná ňadra jí pokrývala načervenalá jemná kožešina, která se měděně ohnivě leskla. Vzpomněl si na Jdriena a přistoupil blíž. Opovržlivě se ušklíbla, ale když vytáhl kousek zlata, přestala se ofrňovat.

„Pojď,“ řekla a vystoupila po schůdcích do vysokého vagónu. Zatáhla záclonky, rozsvítila a začala si stahovat sukni s rozparkem. Trpaslík zaklel, protože jeho přirození zůstalo nevzrušené. Celý zpocený se dal na ústup.

Jednoho večera měl schůzku se starým obchodníkem, který měl zásoby léků všech možných firem a zemí, dokonce nabízel i zboží z Afrikanie, masti a balzámy, které se zachovaly pod ledem a které se prodávaly dráž než starožitnosti.

„Jak můžu vědět, že ta krabička obsahuje opravdu to, co potřebuji? Moc tomu nevěřím.“

„Mám své jméno a léky na sněť jsou jedny z nejvyhledávanějších, dělají čtyřicet procent mého obratu. Nemám proč klamat svoji klientelu. Velmi rychle by se to rozkřiklo a na mě by brzy čekal někdo za rohem s nožem v ruce. To přeci nebudu riskovat,“ řekl obchodník, podle vzhledu ze severní Panamerické.

Trpaslík koupil čtyřnásobné množství léků, než bylo třeba, a vše odnesl k sobě do hotelového pokoje. Hotel tvořily tři na sobě namačkané vagóny, velmi pohodlně zařízené, ale také velmi drahé.

Musel začít myslet na návrat. Dlouze probíral různé možnosti, ale nakonec mu z toho vycházelo pořád jen to jedno: bylo velmi těžké se dostat ze Sibiřské, ale proniknout zpět se jevilo jako téměř nemožné.

„Nemáte-li pádný důvod, zejména ekonomický, pak nemáte žádnou naději. Ani s vašimi dvěma pasy,“ řekli mu.

Generál ho přeci nepodvedl. Ty léky potřebuje. Musí do týdne dorazit k jeho lůžku, jinak je všechno zbytečné a slavný Čekarin bude odsouzen k smrti.

Mohl koupit zásobu nějakého, v Sibiřské vzácného zboží a požádat o vízum, ale to bylo riskantní. Musel by zaplatit za přechod hranic všechno zlato, které ještě měl. Například by koupil nějakou elektroniku, která v Sibiřské stojí desaterónásobek.

Existovaly také tajné přechody hranic, ale bylo jich málo. Tento způsob volili pouze exulanti, kteří se chtěli po dlouhém odloučení dostat zpátky ke své rodině. Cena za převedení i riziko byly vysoké.

Kontroloři ze Společnosti Mikado platili za nejsnáze podplatitelné. Jeden z úředníků této Společnosti se uvolil, že ho schová v koutě pod přikrývkami. Strávil tam dvanáct hodin, ale jakmile vlak zastavil v jedné malé, generálem Čekarinem doporučené hraniční stanici, ozvalo se řehtání koní a po chvilce byl Trpaslík objeven milicí, vyslýchán dlouhé hodiny a nakonec dopraven zpět do Australasijské. Zbytečně vyhodil deset valounků zlata a tři dny musel čekal na další příležitost. Na seznamu, který dostal od Čekarina, byly uvedeny ještě čtyři „bezpečné“ přechody. Nastoupil do vlaku jedoucího směrem na západ a po celodenní cestě se v izotermické kombinéze schoval mezi pytle obilí. Vagón byl kvůli obití trochu vytápěn. Trpaslík měl ještě navíc na sobě svoji kožešinu. A scénář se opakoval. Stejně jako poprvé se ozvalo zaržání koní a milice nechala všechna zavazadla vyložit na nástupiště. Nakonec se dal se vší noblesou zatknout. Pohrozili mu doživotní internací a posadili ho do omnibusu, který se vracel přes hranice.

Ocitl se tedy opět v China Vagzalu a začal přemýšlet co dál. Podle generálových údajů mu zbývala jenom tři místa, kudy by mohl projít bez většího nebezpečí. Trpaslík si byl jist, že tato tři místa jsou velmi přísně střežena. Ale trápilo ho něco jiného. Proč vždycky zaslechl zaržání koní, když se milice dala do prohledávání vlaku?

7

Ani věznění, ani jejich hlídači nevěděli, proč jejich vlak už čtyři dny nepřetržitě směřuje na východ. Zastavoval pouze

na nezbytnou dobu v malých zapadákovech na severovýchodě.

„Když to bude takhle dál pokračovat, ocitneme se zanedlouho na oceánské kře," řekla zvesela Ligath.

Pracovala společně s Yeuze u jednoho stroje. Jedna z nich točila a druhá šila. Každou hodinu se střídaly, přestože dozorkyně vyžadovala, aby se měnily každé dvě hodiny. Yeuze ji ale přesvědčila, že tímto způsobem se méně unaví a produktivita jejich práce stoupne, a to byl pádný argument. Mladá herečka pochopila, že vězeňský vlak je především továrnou a pak teprve nápravným zařízením. Ženy zde zhotovovaly velké množství oděvů z umělých kožešin na export.

„Usilovnou prací posilujete naše vítězství," opakovali jim neustále. „Za naše pláště, kožichy a dámské čepice kupujeme zbraně a obrněné vlaky pro naše chrabré vojáky, čelící na západní frontě náporu dobyvatelů."

Bylo zajímavé, že Sibiřská vždy tvrdila, že je pouze v defenzívě, že nikdy neútočí a že chce jenom udržet dosavadní hranice Koncese. Jenže tato mladá žena byla zadržena během vítězného tažení, při kterém byla prolomena transevropská fronta po délce několika desítek kilometrů.

Ligath byla původem ze Sibiřské, ale z jihozápadní části, spíš vypadala na Evropanku než Asiatku. Po čase svěřila Yeuze důvod svého zadržení.

„Patřím k jedné sektě."

„K Neokatolíkům?"

„Ne, k Obnovitelům Slunce. Ale to vlastně není sekta, to nás jenom tak hanlivě pojmenovali. Jsem specialistka na fyziku kapalin a plynů a vím, že by bylo možné rozptýlit vrstvu prachu, která obklopuje naši planetu od té doby, co explodoval Měsíc, náš bývalý satelit. Kdyby se na výzkum věnovala pouhá desetina světové produkce energie, stačilo by to k opětovnému odhalení Slunce."

„Ale všechen led by roztál, uvědomuješ si to?" vykřikla Yeuze zděšeně.

„Dělo by se tak postupně, desítky let. Zvládlo by se to, ale nikdo o této variantě nechce ani slyšet. Led se stal naší druhou přirozeností a Společnosti si nepřejí, aby se tento status quo nějak měnil. Na co by pak položili svoje koleje, do bláta?"

„Odpařování způsobí takové mlhy, že Slunce bude zase schované."

„To se dá také vyřešit."

„Na jak dlouho jsi byla odsouzená?"

„Na dvacet let s možností prodloužení. Považují nás za nebezpečné teroristy, protože se pokoušíme narušit měsíční prachové vrstvy pomocí ultrazvuku a implozních bomb. Kdybychom takovou bombu nechali vybuchnout, tak by se díky nasávání statické elektřiny z tisíců kilometrů stáhl prach směrem k centru exploze. Ale takovou techniku ještě nemáme."

Bylo příznačné, že Ligath pokračovala v práci na svých poznámkách i tady, ve vězení. Popsala kde co, každý útržek papíru, látky, dokonce i prostěradlo v cele, kterou sdílela společně s Yeuze a dalšími dvěma ženami. To ona jí pomohla po jejím příchodu sem ubránit se sexuálnímu nátlaku jiných žen, které ji chtěly znásilnit pomocí rukojeti průbojníku, používaného při práci s umělou kožešinou. Od té doby byly stále spolu a Yeuze, která byla citlivější, někdy litovala, že Ligath není jiná. Byla to pravá intelektuálka.

Jednoho rána zjistily, že kolejová síť se ještě zmenšila a podle několika dalších znaků Ligath potvrdila, že jedou po oceánské kře.

„Raději o tom nebudeme mluvit, nebo se z toho ještě zblázníme. Už se tu za posledních několik let stalo tolik neštěstí… Říká se, že se celé vlaky potopily v místech bývalé Beringovy úžiny, ale možná jsou to jenom výmysly. Každopádně síla ledu je v těchto místech slabá."

„Směřujeme k hranicím s Panamerickou?"

„Vypadá to tak."

„Nevíš proč?"

Přiblížila se k nim dozorkyně a ženy nad pláštěm ztichly. Už před několika dny jim zvýšili pracovní nasazení, ráno začínaly o hodinu dřív a večer končily o hodinu později.

„Máme objednávku na tisíc kusů. Jestli naši odběratelé budou spokojeni, dostaneme ještě daleko vyšší zakázku. Ale v tom případě byste pracovaly na výkonnějších šicích strojích."

Když dozorkyně poodešla a bylo jisté, že je nemůže slyšet, Yeuze zašeptala:

„Nebude ten kupující nějaký Panameričan? Že bychom se vláčely až na oceánskou kru ukázat mu naši produkci?"

„I to je možné."

Téhož dne musel vězeňský vlak přerušit jízdu na několik hodin, protože potkali skupinku pozemských velryb, které se plazily směrem na jih. Viděli také tlupu mořských tygrů, kteří na ně doráželi. Zvířata bojovala s nebývalou krutostí. Velrybí mláďata byla sežrána zaživa, ani jejich matkám se je nepodařilo zachránit.

„Někdy vyhloubí otvor a vklouznou do moře. Plují potom pod ledem, ale stejně se někde musí vynořit."

„Možná, že si dělají v ledu otvory právě pod železniční sítí, tak dochází ke katastrofám," řekla Yeuze.

Jakmile si vězeňkyně uvědomily, že jedou po oceánské kře, roztřásly se strachy a dozorkyně musely dokonce některé z nich fyzicky ztrestat, aby je přivedly k rozumu. Yeuze viděla něco tak hrubého poprvé od svého zadržení. Uvědomila si, že těm ženám dělá dobře, když mohou jiné týrat. Od té doby, co se začalo ve vězení vyrábět zboží na export, cítily se dozorkyně frustrované. Dosáhly totiž větší produktivity jen za cenu ústupků a lidštějšího jednání.

Nastalo opět ticho, ale do vlaku se vkradla úzkost a práce nestála za nic. Jakýkoliv podezřelý pohyb nebo nezvyklý zvuk mohl znamenat jen jedno - trhlinu v ledu. Všichni si už představovali, jak se utopí v modrozelené ledové vodě.

„Člověk se nikdy tolik vody nebál, až teď, v Době ledové," poznamenala Ligath. „Lidé se dokonce odmítají mýt a chodit do bazénů, pokud nějaké existují. Je to u vás také takové?"

„Myslím, že ano."

Na palubě vězeňského vlaku se smělo sprchovat jednou za tři týdny a někdy, když se šetřilo, ani to ne. Yeuze se cítila velmi špinavá, zdálo se jí, že musí páchnout a navíc vězeňkyně nosily oděv z umělého vlákna, ve kterém se zápach držel.

„Zřejmě nebudeme daleko od hranic."

Vlak se zastavil před rybářskou stanicí, kterou tvořila řada velkých iglú.

„To musí být hranice, v dálce vidím nezvykle tvarované vozy. Myslíš, že to budou Panameričané?" zeptala se Ligath.

Yeuze je znala z transevropské sítě, kde dříve, ještě před vypuknutím vzájemného nepřátelství, takové vlaky jezdívaly.

„Člověk by řekl, že jsou to zvláštní lokocary nebo nějaký soukromý vlak."

„Do sprch," řvaly dozorkyně, „která z vás bude poslední, bude potrestána."

Bylo jim to divné, protože právě začaly pracovat. Ve sprše tekla velmi teplá voda a k dispozici bylo dokonce i mýdlo, a jakmile vyšly ven, dostaly vyprané prádlo rovnou z prádelního vozu.

„Co se to děje? To je poprvé od mého zatčení, co se něco takového stalo. Takové cavyky se nedělaly ani když jsme čekali návštěvu člena správní rady," divila se Ligath.

Pak je zavedli na pracoviště a nařídili jim pilně pracovat. Vlak vjel do stanice mezi iglú, z nichž největší sloužilo jako nádraží. Kousek dál byla napříč kolejí závora, která označovala hraniční přechod.

„Že by Panameričané přišli na návštěvu sibiřského vězeňského vlaku? To je nějaký divný," brblala si pro sebe Ligath.

„Ticho!" ozval se ostrý hlas. „Od této chvíle nesmíte mluvit. Pokud se vás bude někdo na něco ptát, odpovídejte pouze na otázky týkající se vaší práce. Která z vás se zmíní o něčem jiném, půjde na čtyřicet dní na samotku."

Samotka znamenala tři stupně nad nulou, jednou denně polévku s chlebem a jednu přikrývku. Nastalo ticho, ozýval se pouze klapot šicích strojů. Vlak stál a případní cizí návštěvníci si mohli opravdu myslet, že procházejí pojízdnou továrnou a ne trestaneckým vlakem.

Za tři čtvrtě hodiny došli čtyři návštěvníci do dílny, kde se šily pláště. Jeden z nich měl na sobě bílou kombinézu z umělé kožešiny. Vypadal na šéfa.

„Máte kvalitní výrobky," řekl anglicky. „Měli bychom zájem s vámi uzavřít smlouvu na větší množství oděvů, sto tisíc, možná dvě stě."

Ten hlas! Yeuze s obavami zdvihla hlavu. Roztřásly se jí nejprve rty, pak ruce a nakonec se chvěla celá.

„Je ti něco? Nejsi nemocná?" zašeptala Ligath.

Muž v bílé kombinéze se přiblížil k jejich pracovnímu stolku a Yeuze věděla, že už to dlouho nevydrží.

„Co je ti? Blázníš, potrestají tě!" sykla Ligath.

Yeuze vstala a popošla k muži, který si při vstupu do dílny stáhl kuklu. Konečně ho uviděla, ztloustl a výraz jeho obličeje se změnil, byl teď strohý a sebevědomý.

„Liene!"

Podíval se na ni a ke všeobecnému překvapení se usmál. Dozorkyně se chystaly zasáhnout, ale ředitelka vězeňského vlaku jim dala nenápadný pokyn, aby zůstaly na místě.

„Yeuze, konečně jsem tě našel."

Byla to neuvěřitelná scéna - neznámý cizinec, Panameričan, tiskl v náručí pohublou, vzlykající vězeňkyni. Chvíli si ostatní trestankyně myslely, že se svět obrátil naruby, že se všechny staly obětí kolektivní halucinace. Pár uprostřed místnosti se nepřestával divoce tisknout. Bylo ticho. Sibiřské vedení, velitelka vlaku, vlakvedoucí i pohraničníci věděli, že by měli něco říct, něco udělat, ale tady šlo o něco většího a oni nevěděli, co se děje.

„Představuji vám svoji ženu Yeuze," řekl Lien Rag. „Před rokem zmizela v sibiřské Koncesi. Od té doby ji hledám a chtěl bych slyšet nějaké vysvětlení. Můžete mi k tomu něco říci?"

„Ale… To přeci nejde… Tato věz…dělnice je Transevropanka…," koktala ředitelka.

„Já také, a mám panamerický pas. Jsem tu kvůli dodávce sta tisíc plášťů z umělé kožešiny. V hodnotě deseti miliónů dolarů. Nebo jestli přijmete raději čtyřicet vlaků s obilím, dvacet s hovězím masem, sto se sójou…"

To bylo zděšení! Ředitelka se vzrušeně dohadovala s ostatními vedoucími a šéf milice odběhl, aby upozornil svoje nadřízené.

„Nechápu, jak se moje žena mohla dostat sem do pracovního vlaku."

Ředitelka dostala nápad a usmála se.

„Pojďte, přejdeme si do přijímacího salónu, abychom nezdržovali práci. Věřím, že se všechno brzy vyjasní."

„Dobrá," přikývl Lien, „nebudu vám tajit, že v opačném případě by celá věc měla ještě dohru na jiných místech."

Nepustil už Yeuzinu ruku ze své a vězeňkyně stále nemohly uvěřit tomu, co vidí. Ligath se snažila nevzlykat nahlas, ale po vrásčitých tvářích se jí kutálely slzy jako hrachy.

„Podívejte," řekla ředitelka, „všechno se dá nějak zařídit… ale nemyslete si…"

„Nic si nemyslím, ale od své ženy se už ani na krok nehnu, ať se děje cokoliv. Upozorňuji vás, že jsem právě mluvil se svým soukromým lokocarem a mechanik má za úkol upozornit panamerické hranice."

Ukázal jim malou vysílačku, kterou měl připnutou u pasu.

„To celé je nějaká pitomost," vybuchl sibiřský pohraničník.

„Není. Nesu vám jasnou objednávku na sto tisíc plášťů a smlouva leží tady v mé aktovce. Jsem Lien Rag, ten, který je pověřen stavbou Supermetra. Víte, jak důležitá osoba jsem v Panamerické? Na mně může záležet zásobování celé vaší Koncese. Správní rada se bude řídit mými doporučeními, kdybych náhodou tady neuspěl. Ale měla byste vědět jedno. Od své ženy se pro jistotu už ani nehnu, i kdybych měl v tomto vlaku strávit několik dní."

Yeuze chtěla dodat ve „vězeňském“ vlaku, ale pak raději mlčela. Kdyby to udělala, třeba by tím znemožnila vyjednávání.

„Ale tady nejde jenom o dodávku umělých kožichů, existují širší souvislosti. Čtrnáctidenní zpoždění způsobí, že nedorazí posily, nebude munice a obrněná vozidla nedojedou na západní frontu. Čtrnáct dní stačí, protože pokud se to dozvědí v Transevropské, rozhodně toho využijí k ofenzívě.“

Zavládlo tíživé ticho a Yeuze se potila a třásla zároveň. Sibiřané ji nenechají odjet, Lien je neměl tolik provokovat. Kde se v něm vzala ta arogance, a autoritativnost? Vypadá spíš na nějakého prezidenta správní rady než na inženýra glaciologa. A co myslel tím projektem Supermetra? Nepoznávala ho. Když ho opouštěla, byl v zuboženém stavu, pokořený, vydaný na milost nepřátelským rybářům v Norv Station.

„Budeme dál jednat při čaji a vodce. Máme také chlebíčky s kaviárem a koblihy s marmeládou.“

Lien stiskl Yeuze ruku a zeptal se:

„Cos udělala s Jdrienem, kterého jsem ti svěřil? Nejsem tady proto, abych vysvobodil jenom tebe. Chci také svého syna.“

Polilo ji horko, protože pochopila, že je schopen se o ni přestat zajímat, jakmile se dozví, že o Jdrienově osudu vůbec nic neví.

8

Když se Trpaslík vrátil do laboratoře, kde se prováděly chemické analýzy pro soukromníky i pro potřeby obchodníků, dostal od mladé laborantky podrobnou zprávu.

„Vaše kožešina byla napuštěna močí klisny, tedy alespoň tou její složkou, kterou hřebec ucítí i na dálku.“

„Proto tedy všichni ti hřebci řehtali.“

„Ten pach se velmi nesnadno identifikuje, ale máme tu jednoho chemika, který koňům rozumí,“ usmála se dívka.

Trpaslík svůj kožich výhodně prodal a koupil si jiný, pro jistotu umělý. Vyměnil si také ostatní oblečení a batoh, aby vyloučil i sebemenší náhodu. Stále pochyboval, že by za tím vším stál generál, spíš měl podezření na někoho z jeho okolí. Jisté bylo, že někdo nechtěl, aby se vrátil do Kapusta Station mezi hlávky zelí.

Téhož dne se vypravil do kanceláře železničních Koncesí a zjistil, že ona malá Společnost, která měla být na prodej, má téměř milión taelů dluhů. Nicméně aktiva v podobě konvojů, lokomotiv, vagónů a kolejí tuto částku dalece převyšují.

„Proč se ještě neprodala?“

„Nemá dobrou pověst. Říká se, že převáží jenom podezřelé zboží. Část jejího obratu tvoří obchod se Zrzavci, pro které jezdí na Sibiř a převážejí je až do Afrikanie a dokonce i do Panamerické. To je opravdu odporné, smrduté zboží. Ale oni se na to specializují.“

Trpaslík si toho elegantního muže změřil pohledem. Jak rád by ho za to, co právě řekl, zfackoval. Jeho malý vzrůst mu nijak nevadil, pokud by se pustil s někým do křížku - dosahoval právě do výše protivníkova žaludku a genitálií, a tak byly jeho údery často velmi účinné.

„Jak se ta Společnost jmenuje?“

„S.N.O.W. To jsou iniciály jmen zakladatelů. A má smlouvy se všemi Společnostmi federace, dokonce i s Afrikanií a Panamerickou. To má cenu zlata. Převážejí nejen Zrzavce, ale také sobí hnůj. Celé vagóny. Nitráty, mrtvoly… Na východě naší federace byl objeven největší hřbitov světa a společnost, která tam pracuje, prodává prý naše předky pro nejrůznější využití. Tak si někdy říkám, jestli z nich nedělají také hamburgery.“

Bylo běžné, že fosilní maso se dobývalo z ledového sevření a prodávalo se. Ať šlo o bývalé rezervace, ohrady pro dobytek nebo mrazicí boxy z doby předledové. Ale že by existoval i trh s lidskými mrtvolami?

„Ten, kdo bude chtít S.N.O.W. koupit, musí mít nějaký zvláštní zájem.“

„Já ho mám,“ řekl Trpaslík.

Elegantní mladík sjel skřeta pohledem z výše svých dobrých sto sedmdesáti centimetrů, (byl to rekordní vzrůst, protože lidé byli čím dál tím zakrslejší.)

„Žertujete?“

„Ne. Mám peníze i na koupi větší a významnější Společnosti, ale tahle mě zajímá. Kam se mám obrátit, nevíte komu vlastně patří?“

„Je v rukou skupiny lidí, která si nepřeje nic jiného než ji prodat. Myslím, že můžete jít na tuhle adresu.“

V ubohé kanceláři posedávali dva zaměstnanci. Sotva se zmínil o případné koupi, požádali ho o chvilku strpení a za necelou čtvrthodinku se objevili další tři muži. Vypadali na obchodníky z trhu v China Vagzal, měli na sobě typické turbany a dlouhé šály. Přinesli dokonce čaj, zákusky a marmeládu.

„Nejdřív si chci ověřit, zda o vaši Společnost opravdu stojím. Rád bych absolvoval něco jako inspekční jízdu,“ řekl Trpaslík.

„Vlastníme čtyři tisíce dvě stě padesát sedm kilometrů kolejí, třicet čtyři stanice, z nichž čtyři jsou poměrně významné. Máme smlouvy víceméně všude. S Australasijskou máme dohodu na přepravu miliónu tunokilometrů ročně, sto padesát tisíc s Panamerickou a tři sta tisíc s Afrikanií, Se Sibiřskou je to trochu jiné, tam platíme převozní poplatky, ale nesmíme jezdit kamkoliv.“

„A co Transevropská?“

„Byli jsme s ní v jednání, ale museli jsme ho přerušit. Z morálních důvodů.“

„Já například patřím k Neokatolíkům a příčí se mi těžit z obchodu s tím ďáblovým výplodem, se Zrzavci,“ řekl nejtlustší z mužů.

Pokrytectví nového náboženství se projevovalo také tím, že na jedné straně posílali Neokatolíci k Lidem Chladu misionáře a na druhé straně je proklínali.

„Já mám v úmyslu stáhnout se do soukromí, nechci dál pracovat," řekl druhý muž.

„Máte dluhy. Převezmu je a splatím během pěti let. Ale potřebuji, aby se brzy uskutečnila připravovaná cesta, ta, kterou chystáte kvůli nákupu Zrzavců v Sibiřské."

„Konvoj má odjet do tří dnů. Můžeme se spojit s překupníky. Dopravujeme jim Zrzavce, platí nám pevnou částkou za kus. Máme skvělé vagónové klece s dodávkou potravy a vody během cesty. Jedním vlakem tak můžeme bez rizika přepravit dva až tři tisíce Zrzavců. Na trh přicházejí ve vynikajícím stavu a velmi dobře se prodávají."

„Přichystáme vám na cestu zvláštní vagón, jestli si budete přát. A samozřejmě vám vyřídíme propustku. Známe se velmi dobře se sibiřským ambasadorem. Stačí se postarat, aby měl na stole dobré víno a kolem sebe hezká děvčata a hned je přístupný. Jaká je vlastně vaše finanční situace?"

„Právě jsem zdědil několik set miliónů dolarů. Převod se má uskutečnit do měsíce, a tak hledám nějaký výhodný obchod. Tím nechci říct, že mě zajímá jen vaše nabídka, ale každopádně bych chtěl vlastnit železniční Společnost."

„Jste Transevropan?"

„Ano a to vadí?"

„V Australasijské ani trochu. Je to federace jednotlivých Společností. Tady se nedá mluvit o jedné hlavní. Říká se, že jich je dvanáct, ale to jsou jenom ty nejdůležitější. Ve skutečnosti jich je nejméně padesát. Ta naše je asi na třicátém místě, co se týče obratu, ale aktiva nejsou zase tak špatná."

Trpaslík viděl jen malou část a pochopil, že obchody této Společnosti jsou jeden velký podvod. Zařízení a stroje byly poškozené, pojízdné budovy ve velmi špatném stavu… Jediným plusem byly povinně udržované koleje, protože jejich údržbou se zabývala specializovaná sekce jménem Veritas a ta také vystavovala pravidelně faktury. Roční přepravní smlouvy měly také nějakou hodnotu. Ale pak tu byly dluhy. Původně Trpaslík neviděl jinou možnost jak se bez rizika vrátit do Sibiřské, než předstíraný zájem o koupi, ale teď ho celá záležitost začínala doopravdy zajímat.

O tři dny později už seděl v onom „zvláštním" vagóně. Slibované pohodlí pamatovalo lepší časy a bylo značně omšelé. Lavice proděravěné, ulámané kohoutky, rozviklané přepážky, ale celek koneckonců splňoval jakousi představu o komfortním cestovním voze. Obchodníci se Zrzavci byli v jiné části vlaku a Trpaslík se jich stranil jako moru. Neuměli mluvit o ničem jiném než o penězích a „zboží" a Trpaslíka to přivádělo k zuřivosti.

Přechod hranic proběhl naprosto hladce. Ukázal propustku, a to bylo vše. Ani nepřerušil večeři, kterou mu právě servírovala postarší obsluha vagónu.

Nazítří, kdy se z nějakého důvodu zastavili v jakémsi zapadákově, zašel za vlakvedoucím a požádal ho, aby konvoj S.N.O.W. změnil směr.

„Ale to nejde, dostali jsme od Sibiřanů předepsanou trasu a od té se nesmíme odchýlit."

„Poslouchejte, potřeboval bych něco vyřídit východnějším směrem. Vím tam o velmi zajímavých trzích se Zrzavci, nedávno jsem tam byl. Uděláme skvělé obchody. Určitě se dohodneme. Já vás na několik dní opustím v Stanovoj Vagzalu a cestou zpátky mě zase vyzvednete."

„Musím vás upozornit, že to je vážný přestupek. Riskujete, že budete mít velké nepříjemnosti. Vaše propustka platí, jen pokud zůstanete v tomto vlaku. Musel byste mít interní pas a …"

„Já mám takový pas," prohlásil s klidem Trpaslík a zapálil si.

Vlakvedoucí doutník odmítl. Měl z Trpaslíka smíšené pocity, nevěděl, co si má o něm myslet. Řekli mu, že je to možná jeho budoucí šéf a to pro něj bylo jen těžko stravitelné. Takový skřet by se hodil spíš někam do cirkusu nebo na tržiště.

„Nemohu vám zabránit, abyste dělal hlouposti, ale myslím, že se z toho nedostanete. Musel byste mít opravdu pádný důvod k tomu, abyste se směl volně pohybovat po síti."

„Kupuji Zrzavce, to je dobrý důvod, ne?"

Vyndal z kapsy hrst australasijských taelů, byly to bankovky značné ceny. Vyměnil je za několik zlatých kamínků. Vlakvedoucí rezignoval.

V Stanovoj Vagzale si Trpaslík najal lokocar na páru i s mechanikem a dlouze s ním rozmlouval. Dal mu zlato, které muž beze slova přijal, a potřebné pokyny. Možná, že něco vytuší a půjde hned se vším na milici, ale to bylo riziko, které musel podstoupit.

„Pojedete do Kapusta Vagzalu, ale s nikým o tom nebudete mluvit. Přijedu tam za vámi. Nepotáhnete žádný velký konvoj."

„Utáhnu jenom čtyři sta tun."

„Já vím."

Trpaslík věděl, že velký stroj by přilákal pozornost, zvlášť pokud by k němu připojil jenom jeden vagón.

Sám si nasedl do Expresu 117, ale do jiného oddělení. Obsluhující dežurná byla stejně tak tlustá, mateřská a autoritativní jako její kolegyně. Možná byla poněkud shovívavější k opilcům, které dlouze tiskla na svých ohromných ňadrech.

Trpaslík si ještě dvakrát přesedl a nakonec skončil v malém motorovém vagóně, kde sedělo jen pár cestujících, všichni z Kapusta Vagzalu. Dozvěděl se, že generál je na tom velmi špatně, i přesto, že malý šaman je u něho dnem i nocí. Nohy mu ale vrátit nedokáže. Možná dorazí s léky včas, měl jich plný batoh.

Přesto, když vystoupil na nástupiště, pocítil určité znepokojení. Na vedlejší koleji odjížděla parní lokomotiva, nasedl do ní a jel na opačný konec města, ke generálově jurtě. Vystoupil a prohýbaje se pod všemi svými zavazadly, vydal se přes rampy k divadelnímu vagónu za jurtou.

Všichni právě jedli, stoly se prohýbaly, všude bylo plno zbytků a nedojedených porcí, plné džbány… Vycítil jejich

laxnost a prázdnotu. Jedni pociťovali hořkost ze života v nicnedělání, druzí naopak vypadali spokojeně.

Když vstoupil, vyskočili a otevřeli údivem ústa.

„Ty ses vrátil? To je neuvěřitelné!“ vykřikla Morgana.

„Kde je Jdrien?“

„Miele s chlapcem bydlí tam,“ ukázala rukou na jurtu.

„A co generál?“

„Umírá strašlivým způsobem, infekce je někdy cítit až sem. Jdrienovi to, zdá se, nevadí. Máš léky?“

„Přicházíš stejně moc pozdě,“ pronesl pohrdavě Tonguy.

„Dejte vědět Miele.“

„To nebude snadné,“ odvětila Morgana.

„Vezmu si to na starost,“ řekla Inis. „Není důvod, proč by mě v jurtě nepřijali.“

Trpaslík ukrojil kus masa, dal ho mezi dva chleby a nalil si sklenici rýžového, fermentovaného vína, obarveného červenými bobulemi. Měl velký hlad i žízeň a začala se na něm projevovat únava ze strastiplné cesty.

„Kam až jsi dojel?“

„Do China Vagzalu, až k hranicím.“

„Neměl ses vracet,“ řekl náhle Lalio. „Vidíš, jak jsme dopadli? Tloustneme, opíjíme se a jsme líní jako vši. Copak to je normální? Na provaze už neudělám ani krok a jsou to teprve tři týdny, cos odjel.“

Vrátila se Inis:

„Miele tě snažně prosí, aby ses neukazoval. Hned jak to půjde, přijde. Generál je zřejmě v agónii. Já bych v té jurtě být nemohla, příšerně to tam smrdí. Generála uložili dole, vybourali vnitřní příčky i poschodí. Musí prý zemřít uprostřed stanu, obklopený svou rodinou a všemi, kdo do domu patří. Zapálili vonné louče, ale ty zdaleka nestačí potlačit puch.“

„A Jdrien?“

„Nevzdaluje se od něj.“

Trpaslík se vrátil do kabiny, hodil sebou na postel a usnul. Probudila ho až Miele, zlehka se dotýkala jeho ruky. Poznal její profil, ani nemusel rozsvěcet světlo. Zvenku pronikaly do jejich vagónu odlesky ohně, který hořel před jurtou.

„Hoří proto, aby vyhnali ducha smrti. Fantom ledu se bojí horka. Generál se jistojistě nedožije rána.“

„Musíme odjet. Mám parní lokomotivu, když nebudeme moci zapojit náš vagón, necháme ho tu, stejně za moc nestojí.“

„Ještě se tam musím vrátit. Řekli mi, že prý jsi přivezl léky.“

„Už jsou asi zbytečné.“

„Stejně to musím udělat.“

„Proč se nemám ukazovat?“

„Generál všechno zařídil tak, abys mohl z Koncese odjet, ale nemohl se nikdy vrátit.“

Tak to byla pravda. Kožich napuštěný klisním pachem, zaručené hraniční přechody, které nakonec byly nejnebezpečnější…

„Chtěl si nechat dítě. Myslím, že ho štědře obdaroval, ale celá rodina je proti a já se po jeho smrti obávám nejhoršího.“

„Proto chci, abychom hned odjeli.“

„Donesu léky doktorovi, ať sám rozhodne, co s nimi a pokusím se vrátit s Jdrienem. Ale generál ho drží za ruku a nebude snadné je od sebe oddělit.“

„Mám parní lokomotivu, která čeká tady a vlak, který stojí v Stanovoj Vagzale.“

Zamlčel, že je to vlak s klecemi pro Zrzavce. Bude muset náklad před dítětem zatajit, ale jedině tak se dostanou snadno přes hranice.

„Pokud se mi nepodaří vrátit se s Jdrienem, přijdu alespoň sama.“

„Lékař mě neprozradí?“

„Je to statečný muž, sám je také znepokojený, co s ním bude po generálově smrti.“

Trpaslík nemohl usnout. Šel se napít čaje do prázdné jídelny. Všechno zůstalo tak, jak bylo, nikdo se nenamáhal sklidit zbytky. Rozhodl se, že je opustí a že odjede jenom s Miele a Jdrienem.

9

Soukromý vlak Liena Raga ujížděl plnou rychlostí na východ. Yeuze ještě nikdy v životě tak rychle nejela. Od chvíle, kdy vjeli na americké území, se nestačila divit rozlehlosti sítě. Už na oceánské kře Beringovy úžiny, na panamerické straně byla hustota kolejí daleko vyšší, než na sibiřské, ale to ještě nebylo nic proti tomu, co viděla teď.

Vyjednávání trvalo osm dní. Osm dní, během nichž Lien Rag odolával, odmítal opustit vězeňský vlak a s buldočí posedlostí si kladl podmínky. Jeho postoj vyprovokoval obě strany k diplomatickým jednáním. Začalo to tím, že se panameričtí pohraničníci přesunuli blíž k hranicím, poté dorazily i větší jednotky a na sibiřské straně to bylo obdobné. Spor nakonec musela vyřešit Lady Diana, která se dostavila ve speciálním vlaku.

Yeuze se vykoupala v mramorové koupelně, vyhrazené jenom pro ni a šla se podívat po Lienovi. Nebyl v luxusním salónu, vyzdobeném rytinami podle vzoru Orient-Expresu, a tak chtěla zaklepat na dveře jeho kanceláře, ale náhle se jí zmocnila nejistota a téměř dvacet minut váhala, než se odhodlala.

Nikdy se jí pohled glaciologových očí nezdál tak studený. Byl stejný jako ten ledový krunýř, který Lien nyní horečně, až zuřivě hloubil se ctižádostivostí, kterou u něj nikdy nepozorovala. Možná se tak choval kvůli Jdrienovi, ale

její vysvětlování vůbec neposlouchal. Třeba si myslel, že všechno to ponižování a zahanbení podstoupila proto, aby si mohla dítě ponechat.

„Dobrý den, Yeuze, už vypadáš líp," řekl Lien.

„Mohla bych se cítit skvěle jako žena, jejíž svoboda stála deset miliónů dolarů, pro kterou se obtěžovala Lady Diana, nejmocnější akcionářka Panamerické. Mohla bych se považovat za princeznu z pohádky, kdybych nevěděla, že jsem pouze stvořením, přinášejícím zklamání."

Lien Rag si povzdychl. Ano, Lady Diana to zařídila…. Nákup kožešin za deset miliónů dolarů podpořila správní rada Společnosti a největší banky jim poskytly svou záruku. Lien Rag se ovšem cítil víc než kdy jindy vtažen do rozsáhlých projektů Lady Diany. Deset miliónů dolarů. Potřeboval by nejméně deset let na to, aby se svým platem takovou částku shromáždil.

„Nestojím za takovou cenu," řekla Yeuze, „deset miliónů dolarů je pro mě nepředstavitelná suma. Říkám si, jestli jsem neměla raději odmítnout… Opustila jsem vězení, ani jsem se nerozloučila aspoň pohledem se svými spoluvězeňkyněmi, s mou nejlepší přítelkyní Ligath, která mi tolik pomáhala a chránila mě před zoufalstvím… Ano, tvého syna jsem uhlídat nedokázala… Ale když jsem zabila toho poručíka, Ouda, myslela jsem, že to dělám pro bezpečí tvého syna. Ten Sibiřan odhalil chlapcovo tajemství, když jsem ho koupala. Pak mě začal vydírat. Sexuální násilí mi ani tolik nevadilo, nebylo to pro mě důležité, ale věděla jsem, že se mě jednoho dne nabaží a pak bude mluvit. Zabila jsem ho a jeho mrtvolu jsem vyhodila ven z kabaretního vlaku, a to byla chyba. Obvinili mě, a tak jsem dítě svěřila Trpaslíkovi a Miele, jedné z hereček. Jsem si jistá, že pro Jdriena dělají, co je v jejich silách, že se mu určitě obětují…"

„Kabaret Miki už neexistuje… Není po něm ani stopy. Lokomotiva zmizela, demontovali ji, vagóny rozprodali. Herci se rozutekli po obrovských sibiřských pláních, a nikdo, slyšíš dobře, nikdo o nich nic neví. Platím detektivy, novináře, kdejaké špehy a nemám ani tu nejmenší stopu, ani jedinou…"

„Než mě zadrželi, náš vlak jel směrem na jihovýchod. Jsou tam jen pusté oblasti s malými staničkami, život je tam strašně tvrdý, víc, než si dokážeš vůbec představit."

„Život je těžký pro každého, kdo se s ním nepere jako já a bere ohled na jiné."

Yeuze překvapením oněměla, tolik chladného rozumu a cynismu nečekala.

„Mám peníze, mám moc, jinak bys tu nebyla. Dokonce i Lady Diana podstoupila riziko konfliktu se Sibiřskou, aby mě podpořila. Riziko ovšem nebylo tak hrozné, protože Sibiřská už má problémy na západní frontě a neodvážila by se otevřít nový konflikt na oceánské kře."

Cestou je mílely ještě rychlejší konvoje, předjížděly je a jejich vlak se vždy zhoupl, jako by dostal obrovskou facku. I přes izolační vzduchovou vrstvu bylo slyšet svištivý zvuk. Kam až dohlédla, viděla Yeuze vlaky, flotily vagónů, stroje, ocelárny, továrny, montážní haly, vše se pohybovalo, přemísťovalo buď za zdrojem surovin, nebo levnější pracovní silou. „V pohybu je život" bylo heslo všech Společností a v Panamerické Koncesi se uplatňovalo vrchovatě. V Transevropské se továrny a závody usazovaly na dlouhou dobu na jednom místě, ale tady to byl zuřivý pohyb. Celá města zabírající stovky kolejí projížděla bez zastávky sem a tam, ve dne v noci, sice malou, ale přesto takovou rychlostí, aby nikdy neklesla pod práh rentability. Lokocary, nákladní vlaky, potravinové konvoje… Ocelárna se pohybovala podle itineráře zpracovaného počítačem a cestou dostávala zprávy od obchodníků-železářů, od těžebních společností, z dolů na těžbu starého železa. Museli přistavovat pohyblivá nástupiště pro dodávku a vykládku, museli často čekat a tak se dostávali mnoho kilometrů od svého působiště.

Kanceláře shromažďující zájemce o přechodné zaměstnání se takto přemísťovaly i se všemi žadateli, kteří neměli na vybranou. Buď přijali nabízené podmínky, nebo se na jejich místo dostali jiní ze sousedního okrsku, kteří se obvykle nabízeli za nižší cenu.

Byl to frenetický úprk za prací, ale také za teplem a potravou. Ocelárny nabízely minimálně dvacet stupňů a tři tisíce kalorií, zatímco například oděvní závody zaručovaly osmnáct stupňů a dva tisíce dvě stě kalorií. Ocelárny dlouho zaměstnávaly pouze svobodné. Nedokázaly totiž zajistit bydlení pro celé rodiny, ale správní rada Železniční Společnosti si začala uvědomovat úbytek porodnosti. Postupně proto přinutila ocelářský průmysl, aby změnil podmínky. Ocelárny nakonec slíbily zajistit bydlení, teplo a potravu pro maximálně čtyři osoby, z nichž jeden, většinou muž, musel být zaměstnanec. Poměr mužů a žen v těchto průmyslových monstrech na kolejích byl jedna ku deseti.

Lien Rag navštívil kvůli Velkému Tunelu podobných pracovišť mnoho. Musel vždy dorazit až k nástupišti ocelárny, vystoupit a nechat se převézt do kanceláří, kde se jednalo. Jednou zažil příjezd konvoje dvou set nových pracovníků i s rodinami. Všichni byli ověšeni balíky, batohy, kufry, ale směli stěhovat osobní věci jen do určitého limitu. Byty jim přidělili nedaleko pecí, aby se využilo teplo. Byly to samozřejmě domky na kolejích, ale patrové. I když každá rodina měla nárok na čtyři metry čtvereční na hlavu, rozloha bytů většinou nepřesahovala patnáct metrů čtverečních. V dělnických čtvrtích byly i obchody, restaurace a bary. Lidé se tam mohli bavit, dívat se na staré filmy, číst, tancovat, ale zábava byla omezená. O vyšší kulturní úrovni, která by člověka povznesla ke zvídavosti a schopnosti kritického hodnocení situace, nemohlo být ani řeči. Díky řadě Společností nabízejících pracovní síly se jakékoliv choutky na stávky nebo sebemenší konflikty okamžitě utlumily. Lidí ochotných pracovat bylo pořád všude dost. Na jedno místo čekala vždy řada zájemců, z patnácti jich bylo možno zaměstnat tak deset. Společnosti nabízející pracovníky zaručovaly těm, kdo žili v jejich konvojích, alespoň šestnáct stupňů a patnáct set kalorií denně. Samozřejmě, že většina čekatelů měla zájem pracovat v ocelárnách, které poskytovaly nejvíc. Hned po ocelárnách byly žádané textilní továrny. O něco horší to bylo s laboratořemi, kde se v hrozném prostředí vyráběly kilometry umělých vláken pro textilky. Za nejhorší možnost byla považována hydroponická zařízení -jakési pojízdné skleníky, kde se získávaly rostlinné proteiny. Co se týče chovu zvířat, bylo nutné ustoupit od přemísťování, protože zvířata nesnášela ani pomalý pohyb. Produktivita klesala až na padesát procent. Přesto ale stále existovala města na kolejích, kde se pěstovala drůbež, vepři a hovězí dobytek a to díky reklamě, která dokonce tvrdila, že maso těchto zvířat je lepší, jemnější, neboť je vlastně neustálým

pohybem masírováno.

Yeuze nepochybovala, že rozkvět ekonomiky v Panamerické umožnilo systematické vykořisťování pracovní síly. Společnost nenechala nikdy nikoho zemřít hlady nebo zimou, ale lidé dostávali jenom naprosté minimum. Někteří jedinci se pokoušeli s tímto minimem žít, ale brzy se dostavily vážné psychické a psychosomatické problémy, které mohly skončit přestěhováním do nemocničního nebo psychiatrického vlaku. Někteří se dokázali životem poměrně vynalézavě protloukat, nějakou potravu si přikoupili, omezili svůj životní prostor, aby nahromadili více tepla, obchodovali se zakázaným zbožím, jako byly drogy, alkohol nebo prostituce. Nedávno zavřeli v pracovním vlaku celou rodinu, která pěstovala nějakou zapomenutou halucinogenní rostlinu, jakousi houbu, která rostla na zvířecích výměšcích. Nakonec je prozradil právě zápach. Jiní zase podomácku zhotovili destilační zařízení a vyráběli ze zrní alkohol. Ale největší příjem plynul jisté skupině lidí z prostituce. Liena Raga dokonce napadlo, že některé vlaky, nabízející pracovní síly, mohou být vlastně pouhou zástěrkou pro provozování sexuálních služeb.

Lien se pokoušel Yeuze, která se na vše vyptávala, vysvětlovat organizaci Společnosti.

„Kdo tedy žije ve městech pod kopulemi?“

„Boháči. Ti, kteří jsou intelektuálním a tvůrčím potenciálem Společnosti a ti, kteří mají v rukou moc. Ale ani oni nejsou ušetřeni povinného přemísťování, dokonce i některé kopule jsou pohyblivé. Je těžké tomu uvěřit, ale já sám jsem to několikrát zažil. Dokonce i některá velká města se často stěhovala.“

„Všechny suroviny se těží v podzemí a k tomu je přeci potřebné pevné zařízení na povrchu.“

„Ano, doly existují, ale jsou jen provizorní. Jakmile je těžba málo rentabilní, přenese se zařízení někam jinam. Třeba do oblasti bývalého Detroitu.“ Yeuze pokývala hlavou. To jméno jí vůbec nic neříkalo.

„Před nástupem Doby ledové to byla oblast s největší koncentrací továren na výrobu automobilů. To byly stroje, které jezdily po silnicích a ne po kolejích… Vyhloubily se stovky tunelů, kterými se tyto starožitnosti dobývaly ven a rozmontovávaly na náhradní díly. Nepřipadá v úvahu, že by člověk nyní něco takového, jako je auto používal, protože to vlastně bylo zakázáno. Člověk by se mohl zamyslet nad ztracenou svobodou. Za sto let se tímto způsobem získaly tisíce tun oceli, neželezných kovů, gumy, textilií a já nevím čeho všeho ještě… Důl není ani zdaleka vyčerpán, ale už se hledá jinde.“

„Ale dělníci v podzemí přeci bydlí v pevných obydlích.“

„Ano, ale jenom na čas, maximálně šest měsíců. Je to stále onen systém příležitostné práce na dobu určitou. Je neustále třeba obměňovat lidi, aby produktivita neklesala, jinak nastane úpadek. Potom, co nějaký chlápek tři měsíce přetrpí v šestnácti stupních a při patnácti stech kalorií, na dvacet stupňů a tři tisíce kalorií se jen třese. A navíc dostane i plat, který mu umožní pobavit se a ožrat…“

„To je odporné!“

„Viděla jsi snad lepší systém v Transevropské nebo v Sibiřské? Asi ne, myslím, že je to dokonce mnohem horší, protože Společnosti jednotlivé podniky plně ovládají. U nás je alespoň šance si vybrat. Je nepatrná, ale existuje. Buď můžeš skončit na okraji společnosti nebo máš nápady a něco vytvoříš …“

„Tys tady také uspěl,“ řekla Yeuze bez nejmenšího náznaku ironie.

„Protože jsem specialista na glaciologii, na ledové krystaly… Tento obor v Panamerické téměř neexistuje. Tady se hloubilo kvůli skrytému bohatství vždycky jenom vertikálně. Ale Supermetro, hloubené pod ledem horizontálně, přineslo řadu do té doby neznámých problémů. Měl jsem štěstí, že jsem se objevil v ten pravý okamžik na správném místě. To je vše.“

„A mohl jsi mě koupit za deset miliónů dolarů…“

„To ne! Dostaneme za ty peníze sto tisíc plášťů. Zatím jsme dali jenom jeden milión jako zálohu. Budeme mít zboží, které prodáme…“

„Do butiků v ocelárnách nebo ledovým kapitalistickým společnostem?“

„No a? Koupíme je za sto a prodáme za sto padesát. Jsou to přeci hezké kožešiny, ne?“

„Ano, ale ty nosíš pravou kožešinu… Co je to vlastně?“

„Norek. Chovají je ve sklenících v pustých koutech země. To byl dárek od Diany.“

„Okupuje tě a hýčká. Spal jsi s ní?“

Lien se na ni podíval zase tím studeným pohledem, který ji už několikrát opravdu zmrazil. Nikdy se nesnažil za ní zajít do její kabiny, ani ve dne, ani v noci. Zdálo se, že po ní ani trochu netouží, a co hůř, neprojevoval vůbec žádnou citovou náklonnost. Uplynul rok a jejich vztah byl mrtvý, jako by ani spolu nikdy nežili. V době, kdy byl bláznivě zamilován do mladé Zrzavé Ženy Jdrou, se Yeuze dokázala stáhnout a vrátila se, až když se dozvěděla, že je otcem malého míšence. Starala se o Jdriena s mateřskou láskou a dítě lásku oplácelo. Neustále mu vyprávěla o jeho otci Lienovi a hoch, který měl telepatické schopnosti, hltal sebemenší zmínky. Tahle až chorobná duševní nenasytnost mu zřejmě pomohla, aby se intelektuálně rychleji vyvíjel a aby byl napřed i ve fyzickém vývoji.

To všechno ovšem Lienovi vysvětlovat nemohla, stud jí bránil, aby mluvila sama o sobě. Po tom, co mezi nimi zmizelo to jemné, sjednocující pouto, zůstal pocit prázdnoty a odcizení.

Už se ničemu nedivila, ani když se ocitla v rozlehlém podzemí, dala-li se tak ještě nazvat obří jeskyně, která provrtávala ledovec, kam až bylo možno dohlédnout. Jezdily tu vlaky a dlouhé konvoje, které spojovaly místa až dva tisíce kilometrů od sebe vzdálená během několika hodin. Lien se jí několika slovy zmínil o druhém projektu, kdy se měly spojit oba póly země po povrchu bývalé americké pevniny, a kde měl vzniknout nový podledový svět. Velký Tunel na ni velmi silné zapůsobil a téměř ji děsil.

„Jestli si myslíš, že jsem už někde jinde, a že jsem na své staré ideály zapomněl, tak se velmi mýlíš. Dávám Zrzavým lidem práci. Živím je, starám se o ně a všichni je tu musí respektovat. Když si to přejí, zařídím jejich převoz do Západní Zóny podle kvót stanovených Panamerickou Společností a vedením té oblasti. Poručík Skoll je jedním z představitelů

Západní Zóny. Dostal jsem se sem vlastně jako tajný Skollův agent, ale díky vývoji událostí jsem mohl své sympatie k Lidem Chladu veřejně vyjádřit. Považují mě sice za podivína, ale daří se mi pro Zrzavé získávat různé výhody. Například jsme jim poslali celý vlak potravin a Společnost je téměř rozhodnuta přenechat jim tu pohraniční oblast."

„Ale ta bude nejspíš sloužit jako nárazník s Transevropskou. Když Transevropská zaútočí, budou Zrzaví první na ráně."

„Už útočit nebudou, stáhli své největší jednotky na východní frontu, aby odrazili nápor Sibiřské. Sám jsem se zúčastnil rozhovorů s Transevropskou. Panamerická přislíbila, že z nastalé situace nebude těžit."

„Ty žiješ teď většinu času pod ledem?" zeptala se náhle Yeuze.

„Ani nemám čas si to uvědomit. Pracujeme jako šílení."

10

V noci se vrátila Miele. Přinesla neuvěřitelnou novinu.

„Lékař dal Čekarinovi léky, které jsi přivezl a ten chtěl vědět, odkud je má. Doktor odpověděl, že je nakonec sehnal u vojenského velení, ale generál mu to samozřejmě neuvěřil. Nechal si mě zavolat a prošpikoval mě svým horečnatým pohledem: Podařilo se mu tedy vrátit? Je tady, viď?"

Trpaslík se zachvěl. Generál ho může nechat zadržet, zavřít nebo i popravit, aniž po něm pes štěkne.

„Přiznala jsem, že tu jsi, ale udělala jsem to proto, že jsem měla pocit, že se ti spíš obdivuje. Vždyť jsi dokázal, že jsi schopen pro něj podniknout cokoliv…"

„Jako každý druhý," hlesl Trpaslík se stínem podezření v hlase.

„Nechtěla jsem…"

„Pokračuj!"

„Chce tě vidět. Jdrien spí vedle něho. Už má u sebe jenom dva sloužící. Chce, abys přišel teď hned, dokud zbytek jeho rodiny spí. Slíbila jsem, že tě přivedu… a co ty, souhlasíš?"

Trpaslík váhal. Skutečnost, že vejde do jurty, byla stejně riskantní, jako kdyby zůstal ve vagóně. Jestliže ale generál umře a on bude někde poblíž, určitě ho obviní ze všeho možného.

„Dobrá, půjdu s tebou."

Zatáhla ho k jedné štěrbině ve dvojitém obalu jurty a jakmile se protáhli dovnitř, udeřil je do nosu odporný zápach masa zasaženého snětí. Byl to pach smrti. Byl tak intenzívní, že se Trpaslík málem pozvracel. Umírající spočíval uprostřed na improvizované drahé hrobce. Kde ale mohl být zbytek jeho rodiny a domácích? Okolo hořely vonné louče, které marně bojovaly proti nesnesitelnému zápachu a vydávaly přitom slabé světlo.

Trpaslík uviděl u nohou katafalku spícího Jdriena, přikrytého slabou dekou a ucítil na sobě generálův ještě bdělý pohled.

„Tak tobě se to podařilo, Trpaslíku, vyzráls na moje ubohé léčky."

„Kožešina napuštěná kobylí močí, to je stará mongolská lest, Excelence."

„Můžeš být hrdý, stal ses opravdovou osobností. Musíš ale s chlapcem odjet a to co nejdříve. Mohl bych ti dát k dispozici drezínu. Mám tady jednoho důvěryhodného člověka, nějakého Luana. Můžeš po něm chtít cokoliv… Až zemřu, tak se to tady serve jako smečka vlků. Ani dítě, ani léky už mi nepomohou… Tak…"

Pak začal nateklou rukou šátrat pod pokrývkou a vytáhl pytlík a pak ještě další. Byly tak těžké, že je sotva uzdvihl.

„Jsou čtyři a jsou plné zlata… Víš, že za zlato si můžeš koupit, co budeš chtít, je daleko vzácnější než dřív. Za jeden kousek si chlap zařídí měsíc báječného živobytí… Vem si to zlato a odjeď s Jdrienem. Teď hned, na nic nečekej… Vem si rychlou drezínu…"

„Už jsem si zamluvil parní lokomotivu," hlesnul Trpaslík.

„To jsem si mohl myslet. Jsi opravu mazanej mužskej, jako jsem býval kdysi já, přemýšlíš hlavou. Víš, kam se vydáte?"

„Do Australasie… Myslím, že tam bych mohl pro Jdriena najít klidné místo."

„Přeju vám to. A teď už jeďte."

Trpaslík vzal pytle, ale byly tak těžké, že s nimi daleko jít nemohl. Miele zdvihla chlapce do náručí. Usmál se ze spaní, ale neprobudil se, a tak, obtěžkáni drahocennými náklady, odcházeli z jurty. U dveří se naposledy otočili. Generál vypadal jako nějaká směšná figurka na smrtelné posteli. Louče mu osvětlovaly nateklý obličej a on vypadal jako starodávný buddha.

„Jdeme rovnou k lokomotivě," rozhodl Trpaslík.

„A co ostatní?"

„Budou se muset o sebe postarat sami. Člověk si má umět vybrat."

„Po generálově smrti s nimi bude ámen."

„A s námi také, pokud je s sebou potáhneme jako zbytečnou zátěž. Cpali se a opíjeli a neuvědomili si, že takhle nebudou mít šanci. Bohužel, ale je to tak, litovat je nebudu."

Museli se několikrát zastavit. Trpaslík pod váhou zlata podklesával. Odhadoval, že je ho přinejmenším za dvě stě tisíc dolarů. Bylo toho dost na zaplacení dluhů Společnosti S.N.O.W. i na její koupi. Zavalila ho vlna pýchy, popadl pytle a pokračoval v rychlé chůzi po nástupišti, překračoval koleje a nedbal povinných obcházek.

„Počkej na mě," úpěla Miele, „kluk je strašně těžkej."

Obrátil se, aby ji povzbudil, ale zpomalit nedokázal. Pochopil, že od této chvíle může změnit nejen svůj, ale hlavně Jdrienův život, hodlal si ho u sebe nechat navždy. Osud rozhodl. Lien Rag se stal příliš mocným, než aby podléhal nějakým citům a o návrat syna zjevně neusiloval. Konečně našel lokomotivu, z jejíhož starého kotle vycházely obláčky

páry.

„Už jsme tu," zavolal na Miele, aby ji povzbudil.

„Támhle ten velký remorkér? Mohl jsi vzít něco menšího."

„To je taková lest. Budou si myslet, že je to mašina připravená pro nějaký konvoj a ne pro jednoho Trpaslíka, ženu a dítě."

Když se ale vysoukal do kabiny, nestál před ním mechanik, kterého znal, ale několik jiných osob, které se postupně vynořovaly z chodbičky.

„Co tu děláte?" vykřikla Miele zděšeně, když poznala Neokatoličku z obchodu a její přátele.

„Věděli jsme, že ta lokomotiva je připravená pro váš útěk. Už jsme vám přeci řekli, že víme všechno," řekla žena s nehezkým výrazem v obličeji.

„Co chcete?" zeptal se Trpaslík

„Chceme dítě, toho malého míšence ďáblice a zatracence. Ano, chceme ho, abychom zabránili rozrůstajícímu se zlu na naší planetě. Víme, že to dítě je obdařené určitými schopnostmi a nemůžeme dopustit, aby s vámi odjelo. Jsme přesvědčeni, že ho chcete použít jen k tomu, aby ďábelští Zrzavci ovládli náš svět a zničili nový Řím."

„Mýlíte se," řekl Trpaslík, „utíkáme, abychom si zachránili život."

„Už mě jednou ohrožovali," šeptala mu Miele. „Chtěli, abych se zúčastnila jejich iniciačního obřadu, chtěli, aby se Jdrien staral o nemocné a dělal jim tak reklamu, ale on nechtěl ani nemohl."

Dítě se v náručí mladé ženy probudilo a vážně se zahledělo na Neokatoličku.

„Je to ďábel," vykřikla, „podívejte, má žluté oči!"

„Ne, mýlíte se, jsou zlaté a to je něco jiného, a není to žádný ďábel. Tihle fanatici ničemu nerozumějí… Mám z nich strach," obrátila se Miele na Trpaslíka.

„Máš pravdu. Co jste udělali s mechanikem?"

„Svázali jsme ho a zavřeli do jeho kabiny," zabručel jeden z mužů, který se zde necítil zrovna nejlépe.

„Pokusím se vám něco vysvětlit," řekl Trpaslík a položil na zem pytle se zlatem. „Nejdřív vám něco ukážu."

Rozvázal jeden pytel, vnořil do něho svoji krátkou ručku a vytáhl ji ven plnou. Neokatolíci užasli, ale butikářka začala pokřikovat:

„To je satanovo zlato, copak to nevidíte?"

Ale její oblouznění souvěrci sledovali Trpaslíkovy ruce, jako by to byly ruce kněze. Nikdo z nich tolik zlata nikdy neviděl. Trpaslík prošel vyrovnávací komorou a vyhodil žluté kamínky na nástupiště. Muži se hlučně vyhrnuli ven. Trpaslík se přitočil k ovládacímu panelu a upustil trochu páry. Butikářka nadskočila a vyběhla za nimi. Stačilo za ní zavřít dveře vyrovnávací komory. Pak osvobodil mechanika, který ležel svázaný ve své kabině a nic nechápal. Chtěl o tom útoku informovat milici, ale Trpaslíkovi se podařilo ho přimět, aby raději vyjeli.

„Nejdřív se ale dovolám na stanici, myslím, že ještě touhle dobou pochrupávají. To vy jste začal upouštět páru? To se jim asi moc nelíbilo," řekl mechanik.

„Zavolejte tam a požádejte o volnou dráhu. Musíme být ve Stanovoj Vagzalu ještě v noci, nejpozději ráno."

Když mechanik uviděl ženu s dítětem na rukou, znovu zapochyboval, ale zlatý valounek ho nakonec přesvědčil.

Ospalý hlas mu odpověděl, že je zatraceně brzo na to, aby budil ctihodného úředníka Stanice.

„Vlak s nákladem zelí bude sestavený až za dva dny a já bych zbytečně mezitím spaloval uhlí," řekl mechanik, jak mu Trpaslík poradil.

„Dobrá, dám vám tedy volnou trať. Pojedete po hlavní a po pěti kilometrech si počkáte na zelenou, možná dost dlouho. Dnes v noci je velký provoz a trať do Kapusty je v podstatě zavřená."

Konečně vyjeli z tunelu stanice a vydali se po hlavní trati. Podle předpovědi museli tři hodiny čekat na zelenou, než přejeli po malé výhybce, která se směla používat jen výjimečně. Byly to tři úzkostně prožité hodiny. Každou chvíli čekali, že se objeví generálovi muži nebo jeho synové a budou je pronásledovat. Naštěstí se na krátkou dobu objevila zelená, jen tak tak stihli nastavit výhybku a vyjet na trať. Parní lokomotiva musela zrychlit a respektovat určitou rychlost, jinak by byla automaticky odstavena na čekací kolej.

„Nemám dost paliva, abych takové tempo udržel," stěžoval si mechanik. „Jsme označeni jako speciální konvoj."

Trpaslík se zalykal zlostí, ale musel to uznat. Lokomotiva pomalu dojela na odstavnou plochu, kde se zařadila za další soukromá vozidla a malé konvoje bez priority. Začínalo mu být jasné, že do Stanovoj Vagzalu včas nedorazí.

„Koupím mu Společnost," řekl Trpaslík Miele a díval se přitom na chlapce. „To zlato je jeho."

„Společnost?! To přeci nejde."

„V Australasii je možné všechno. Ta Společnost se jmenuje S.N.O.W., ale já ji možná překřtím. Pokud v tom nebudou bránit již uzavřené smlouvy." Před rozedněním se směli vydat na expresní trať a mechanik přešel na elektrickou trakci, aby ušetřil palivo. Okolo desáté se před nimi objevilo město s kruhovým půdorysem.

„Poslyš, musím se ti s něčím svěřit, Miele."

Řekl jí o vlaku s klecemi na Zrzavce, který na ně čeká. Miele to pobouřilo. Představa, že Jdrien uvidí svoje soukmenovce uvězněné jako dobytek…

„Vždycky, když vidí nějakou skupinu Zrzavců, je úplně v transu a rozmlouvá s nimi. Jejich přítomnost v takovém ponižujícím postavení ho určitě bude bolet."

„Bohužel mu nemůžeme nic skrývat, stejně se o nich dozví."

Dostali povolení k vjezdu do města a dorazili na seřaďovací nástupiště. Trpaslík dal mechanikovi prémii, najal drezínu, aby je zavezla na nástupiště, kde měl čekat vlak Společnosti S.N.O.W. Bylo to dost daleko od centra, v části vyhrazené pro nebezpečné nebo zapáchající zboží. Sibiřská prodávala velké množství zvířecího hnoje a masa nevhodného ke konzumaci, nevyčiněné kožešiny… Pokud toto zboží zůstalo na venkovním vzduchu, zima zabránila

šíření zápachu, ale v teple byly neuzavřené vozy dost cítit.

Vlak Společnost S.N.O.W. zatím vůbec nedorazil a tak skřet usadil Miele s Jdrienem do hotelové kabiny a vydal se zjistit, co je nového.

„Příjezd vlaku č. 1753 s klecemi je avizován až na zítřek. Měli nějakou poruchu. Ztratili dva vozy, museli sepisovat protokol a podepsat nějakou kauci.“

„Už je to vyřízeno?“

„Zdá se, že ano, protože je již ohlášen, ale zřejmě nemá přednost, kterou dostávají vlaky s živým zbožím, proto má takové zpoždění.“

Trpaslík se otázal, zda by nebylo možné zaplatit a získat pro vlak prioritu.

„Veze zboží, které by se mohlo zkazit? To by vás přišlo na padesát tisíc taelů a zaplatit musíte na místě.“

„Ještě se vrátím,“ řekl Trpaslík.

Zašel do banky a vyměnil jeden zlatý valounek za bankovky. Zaměstnanec železniční trakce okamžitě zařídil vše potřebné a tak vlak Společnosti S.N.O.W., který stál bezmocně pouhých dvě stě kilometrů odsud, obdržel okamžitě veškeré priority.

„Bude tu nejpozději do večera.“

Miele zatím využila času k tomu, aby připravila Jdriena na to, co se má dít dál.

Když se vrátil Trpaslík, našel chlapce velmi smutného. Pokoušel se ho rozveselit, ale marně.

„Budeme ho muset odvést rovnou do našeho vagónu. Jinak vzbudí nežádoucí pozornost,“ šeptala Miele.

„Kolik Zrzavců má být v těch kletích?“

„Nejméně dva tisíce. S.N.O.W. je na takové transporty specializovaná.“

„Poslyš, doufám, že v těch nečistých obchodech nechceš dál pokračovat? Musíš to Jdrienovi vysvětlit, aby pochopil, že tvoje záměry jsou čisté.“

Dítě se skutečně malinko uvolnilo, ale jakmile se přiblížili k vlaku, který se konečně objevil v sousední hale, začal být nervózní a chtěl se Miele vysmeknout. Musela ho pevně držet.

„Pospěšte si,“ zavolal Trpaslík na vlakvedoucího, který mu šel vstříc. „Rád bych vás upozornil, že na sebe beru dluhy vaší Společnosti a po zkušební době jednoho roku se stanu vaším ředitelem.“

„Jsem velmi potěšen, pane.“

Ve vagónu dítě souhlasilo, že si půjde lehnout. Miele zůstala s ním. Obchodníci se Zrzavci poslali Trpaslíkovi dobrou láhev ovocného vína, ale on ji odmítl.

„Chtěli vám, pane, jenom poděkovat, že jste jim koupil prioritu pro jejich zboží, podléhající zkáze. Říkají, že to pro ně Společnost S.N.O.W. nikdy předtím neudělala, a jsou přesvědčeni, že budete dobrý ředitel.“

„Nemýlí se,“ odpověděl Trpaslík co nejpřesvědčivěji, jen aby na zaměstnance zapůsobil.

Nikdo z nich netušil, že od nynějška Společnost S.N.O.W. už nebude s obchodníky se Zrzavci spolupracovat. Možná to bylo ukvapené opatření, ale Jdrienovi lhát nechtěl.

Konvoj zanedlouho opustil město a vyjel směrem na jih. S novými prioritami budou na hranicích brzo. Trpaslík měl naspěch, nejraději by se už viděl na druhé straně. Generálovi synové ho určitě začnou pronásledovat, pokud to už neudělali.

„Konečně usnul,“ řekla Miele, „ale jsem si jistá, že se už telepaticky spojil se Zrzavci.“

11

Trpaslík se stal postupně populárním ve všech stanicích Australasijské Federativní Společnosti. Žil na palubě malého soukromého vlaku se ženou, kterou považovali za jeho manželku, a s dítětem. Oba se chovali docela přirozeně. On se na veřejnosti objevoval vždy v bílé kožešinové čepici a se svými stodeseti centimetry se brzy stal známou postavičkou. Čím dál tím častěji se mu říkalo Kid a tato přezdívka se postupně přenesla i na Společnost S.N.O.W. Trpaslíkovi to ani trochu nevadilo, naopak. Společnost měla celá jednou připadnout Jdrienovi, a proto bylo jen dobře, že se o ní začalo mluvit jako o Společnosti Kid. Když Trpaslík odmítl první smlouvu, podle níž měl dopravit deset tisíc Zrzavců z Afrikanie až do Australasijské oblasti, všichni dopravci pokyvovali starostlivě hlavou. S.N.O.W. přeci vždycky přepravovala zboží, které nikdo jiný vozit nechtěl a neviděli důvod, proč by tomu mělo být jinak.

„Zrzavce ne,“ odbyl je příkře Trpaslík. „Nejsem žádný otrokář, ale všechno ostatní beru.“

„I hovna?“ zeptal se někdo.

„Proč ne? Kolik cisteren máte? Míň než sto mě nezajímá.“

Následovala salva smíchu, ale postupně nová Společnost Kid získala koncesi na odvoz splašků z města Bengali Station na jihu, které bylo pod panamerickým vlivem. Požadovali pravidelný odvoz odpadů a smlouva byla tak významná, že se Trpaslíkovi vyplatilo koupit starší cisternové vozy a koncesi provozovat. Každých čtrnáct dní odvážely konvoje kaly z továren na severovýchod, kde se pod kopulemi pěstovala rýže. Odpady se po úpravách používaly jako hnojivo a město Bengali Station Trpaslíkovi smluvně poskytlo půjčku. Mohl náhle disponovat značnou částkou peněz. Dluhy Společnosti S.N.O.W. již splatil, ale bývalí vlastníci se začali o nového šéfa zajímat. I přes svůj tělesný handicap vlastně dělal zázraky a tak mu nabízeli, že by mohli být společníky, i když pokládali za chybu, že už nevozí Zrzavce. Trpaslík dokonce výhodně prodal vagóny s klecemi a nakoupil stavební materiál, několik stanic a tři sta kilometrů kolejí v málo obydlené zóně, kde žili jenom rybáři. Potrava se totiž čím dál tím častěji získávala z oblastí mořského ledovce, poněvadž maso bylo velmi drahé a rostlinné proteiny se musely dovážet z Panamerické. Trpaslík začal převážet úlovky a prodával je za solidní cenu. Přemýšlel o tom, že by si pořídil speciální vagóny, jakási veliká akvária, a převážel by živé ryby. To už bylo luxusní zboží, ale k tomu by potřeboval obrovské množství energie.

Kidův soukromý vlak byl rovněž bílý, ale po stranách měl zářivě zlaté pruhy. Trpaslík měl představu, že tím znázorňuje Jdrienův etnický původ. Nechával nátěr pravidelně obnovovat a vytvářel si tím svůj obchodní image.

Miele se zdála šťastná, takový život jí vyhovoval. Jejich vlak byl velmi pohodlně a vkusně zařízený. Trpaslík jí nechal volnost, aby ho vybavila podle svého gusta, pouze si vymínil, že v obývací části vagónu bude krb a lenošky z bílé kůže. V krbu hořela opravdová dřevěná polena, získaná z podledovcových lesů. Novodobí zbohatlíci si většinou pořizovali elektrické krby, kde plápolaly falešné plameny. Když si některý z návštěvníků všiml, že u Trpaslíka hoří opravdový oheň, jeho údiv neznal mezí.

Trpaslík si spočítal, že elektřinu lze získat levněji přímo z elektrárny, a začal se o jednu takovou zajímat. Pracovala na principu spalování metanu a byla umístěna v jedné malé stanici, která měla mnoho problémů. Její kopule byla ve špatném stavu a obyvatelé si museli sami odklízet sníh, protože si nemohli platit Zrzavce. Lidé se v tomto starém městečku živili chovem vepřů a sami si zhotovili zařízení na výrobu metanu z močůvky, kterým pak zásobovali elektrickou centrálu. Trpaslík elektrárnu koupil výměnou za zhotovení nové nebo lépe řečeno za zrenovování staré kopule. Místní totiž přímo lpěli na gotických pilířích, které ji podepíraly. Pak nechal opravit elektrárnu a začal vyrábět víc proudu, přebytek dodával federaci. Pomalu začal docela slušně vydělávat. Rozhodl se zřídit podobné centrály na dalších liduprázdných místech. Stačilo skupovat odpady z celé Koncese.

Miele se jednoho dne rozhodla, že jejich vzájemný vztah takovým způsobem dál pokračovat nemůže. Vešla do Trpaslíkovy ložnice. Byl už v noční košili, když se k němu přitočila a odhodila župánek. Byla pěkná, trochu baculatější, ale přitažlivá. Trpaslík se v první chvíli vyděsil a nedokázal na nečekaný milostný nátlak zareagovat, ale pak se rychle nové situaci přizpůsobil.

Od té doby se jeho plány zcela změnily. Umínil si, že Kid se stane nejvýznamnější malou Společností, a brzy se opravdu prodral mezi dvanáct největších Společností ve federaci. Vypadalo to dokonce, že Kid se brzy vyrovná i světovým Společnostem, ale pak se stalo, že jeden z jeho vlaků ve městě vykolejil a ze třiceti cisteren unikla kyselina chlorovodíková. Město muselo být evakuováno.

Nebyli žádní mrtví, ale evakuace města stála obrovské peníze. Pojišťovací společnosti se v záležitosti začaly šťourat a objevily, že jeden z vagónů byl poškozený již dříve. Trpaslík našel zprávu Kontrolního úřadu na stole. A bylo rozhodnuto. Pojišťovna zaplatila jen polovinu škody a zbytek zůstal na něm. Deset miliónů dolarů. Neměl ani setinu této částky na hotovosti, ale jeho aktiva tuto částku převyšovala. Musel začít vyjednávat s bývalými vlastníky, kteří dosud měli nad Společností Kid dohled. Prodal několik tratí, stanic a smluvních závazků do Afrikanie a Panamerické. Dal dohromady pět miliónů dolarů a na splátku zbytku dostal pětiletý odklad.

Jdrien zatím dělal ve všech směrech veliké pokroky. Když byl Trpaslík unavený, dokázal jako zázrakem jeho únavu zahnat a zároveň s dojemnou něhou vyjádřit cit, který ke svému adoptivnímu otci cítil. Miele ovšem tak klidná jako Trpaslík nebyla.

„Snaží se, abych myslela na Liena Raga. Vybavuje si mým prostřednictvím jeho obraz, ale protože jsem ho moc neznala, nedokážu mu pomoct.“

„Nakonec na něho zapomene.“

„Myslím, že ne. Nás má rád, to je jisté, ale k Lienovi Ragovi stejně jako k Yeuze cítí mimořádnou náklonnost a lásku. Chudák Yeuze, co myslíš, žije ještě?“

„Nikdy se mi nepodařilo něco se o jejím osudu dozvědět.“

„A co ostatní z kabaretu? Ti, co jsme je v Kapusta Station opustili? Víš, někdy se mi o nich zdá a pak vidím chudáka Inis, jak se na mě smutné dívá pohledem plným výčitek. Ta za nic nemohla, měli jsme ji vzít s sebou.“

„Museli jsme si vybrat,“ skončil rozhovor Trpaslík.

Bylo to těžké období. Téměř zkrachovali, nemohli si platit žádné sloužící ani mechaniky. Vedoucí stanic a obsluha výhybek se nechali zaměstnat jinde. Zůstalo mu sotva patnáct konvojů. Ale z koncese na odpady z Bengali Station plynuly prostředky na živobytí. Také rybáři jim zůstali, ale stále to nebylo dost. Ve velkých železničních stanicích Australasijské Federace se teď jeho zlatobíle pruhovanému vlaku vysmívali, pošklebovali se mu za zády a jednou ho dokonce jeden zástupce vedoucího stanice schválně porazil. Trpaslík v bílé kapuci spadl do odpadního příkopu a když ho vytáhli, byl celý špinavý a mokrý, málem to nepřežil. Vrátil se k Miele a z jeho pohledu šel strach. Vykoupal se, zahodil bílý plášť s kapuci a zavřel se do své pracovny. Telefonicky nařídil, aby jejich konvoj odjel z města a udal směr k lovcům ryb. Potřeboval klid na přemýšlení, potřeboval strávit ten neúspěch a pokoření.

„Poslyš, proč se tak ženeš za penězi a slávou?“ zeptala se ho jednou večer Miele u toho jejich slavného krbu. „To není jenom kvůli Jdrienovi. Ty se chceš stát bohatším a slavnějším, než je jeho otec, Lien Rag. Když o něm něco napíší v novinách, o tom jeho Supermetru nebo o tom novém, ještě kolosálnějším projektu, tak ty pak celou noc nespíš. To je hloupost. Mohli bychom být šťastnější, kdybychom vedli skromnější život. Malá Společnost by nám úplně stačila.“

Nazítří se bílý vlak vydal na druhý konec Koncese, na pacifickou kru, pověstnou tím, že byla nejnebezpečnějším ledovcem na světě. V těch místech bylo mnoho činných sopek, a nad ledem i pod ním vznikaly různé tlaky. Některé sopky vybuchly přímo v ledovém příkrovu a osvětlily stovky čtverečních kilometrů kolem. Mořská voda se oteplila, a tak vznikalo mnoho trhlin a rozsedlin. Některé koleje zmizely navždy, vjet na jiné znamenalo obrovské riziko. Proto se raději jezdilo po severním nebo po jižním okraji kry. Antarktická pevnina znamenala jistotu, a proto na ní bylo dost živo.

Miele se bála, okolo nich pluly ledové hory, veliké jako ostrovy a mezi nimi vedly přírodní mostky, které podpíraly síť. V této oblasti se v moři vyskytovalo mnoho mořských velryb. Velryby z Beringova moře se na rozdíl od atlantických neuměly pohybovat na ledové kře.

„V noci nemůžu vůbec spát,“ řekla Miele Trpaslíkovi. „Pořád se mi zdá, že slyším nějaké praskání. Pohřbí nás to tu zaživa. Proč jsme se vydali právě sem?“

„Za energií. Získáme ji z hloubi moře, tam je horká voda. Kdysi se to tak dělávalo, i když jen výjimečně. Postavíme

elektrárnu na plovoucí ledové hoře.“

„Zapomínáš na smlouvy z N.Y. Station. Nikdy nedopustí, abys použil jiný než kolejový transport.“

„Postavím k elektrárně koleje, žádnou smlouvu neporuším. Ale ne hned, až později.“

„Pošlou ti varování a pak všechno zničí.“

Věděl, že má pravdu, ale bez energie nemohl postavit mosty a vybudovat systém neustálého chlazení kolejišť. Energii také potřeboval na údržbu celého zařízení.

„Tady je ve vzduchu pořád hustá mlha. Někdy není vidět dál, než na pět metrů.“

„Ty mlhy vznikají kondenzací par.“

Trpaslík sice musel velkou část svého majetku prodat, ale odvoz odpadů z Bengali Station si ponechal, a to se mu vyplatilo. Město mu poskytlo stejně vysokou půjčku jako prve, a tak zase mohl nakoupit nějaké vagóny. Nabídli mu totiž přepravu mrtvol z oblastí bývalé Indie. Na počátku Doby ledové zemřely milióny Indů na podchlazení. Byl to důsledek jejich fatalismu, tito lidé rezignovaně přišli k bývalé posvátné řece a prostě tam zmrzli. Různí dobrodruzi tam denně vytahovali na ledový povrch tisíce těl a nabízeli je k nejrozličnějším účelům. Trpaslík se zbytečně moc nestaral a souhlasil s převozem konvoje s devadesáti vagóny až do Afrikanie. Mrtvoly z povrchu země vyvážel nahoru speciální výtah, pak se těla překládala do vagónů bez střech. Mrtvoly byly ztuhlé a vzpřímené, takže šly do vagónů dobře naskládat. Tuto práci vykonávali Zrzavci. Jakmile vůz naložili, pokropili obsah vodou, která okamžitě zmrzla, a pak navrch nastříkali další černou vrstvu. Někteří lidé byli zprvu hrůzostrašným nákladem velmi pobouřeni. Proto se také konvoj musel vyhýbat větším městům, zastavovat jen na místech, známých svou diskrétností. Žilo v nich často velmi podezřelé obyvatelstvo, které za vstup do města požadovalo velmi vysoké mýtné.

Trpaslík uskutečnil svoji první cestu do Afrikanie s nákladem čtyřiceti tisíc těl Indů. Vezl je k tepelné elektrárně, kde byla obyčejná spalovací pec vyrábějící teplo a proud pro jedno velké africké město. Proč ne, říkal si, když přebíral svoji odměnu. Říkalo se, že pod zemí jsou ještě stovky tisíc mrtvých Indů. Kid měla práci na mnoho let.

Zpátky naložil plné vagóny zeminy pro rýžoviště v Australasii. V Afrikanii byly největší doly na tuto drahocennou surovinu. Od nynějška tuto obchodní transakci opakoval každý měsíc. Ale Miele ani Jdriena s sebou nikdy nevzal. O svém nákladu také nikdy nemluvil a po zbytek měsíce se snažil na něj zapomenout, ale moc se mu to nedařilo.

„Podívej, není to nádherné?“ rozrušeně se jednoho dne zeptala Miele.

Ukázala mu staré noviny s fotografií. Z ní se na ně usmívali Lien Rag a Yeuze.

„Byla zavřená v Sibiřské Koncesi a Lien ji našel. Bude hledat dítě. Musel za Yeuze zaplatit obrovskou částku, aby ji pustili. Kvůli Jdrienovi to udělá také“, řekl Trpaslík a vztekle noviny zmačkal do koule a hodil je do krbu. Nehnutě se díval, jak hoří v ohni.

„Víš, že mám chlapce také strašně ráda, ale myslím si, že nemáme právo si ho nechat. Lien se stal tak mocným, že nás smete, jakmile se dozví, kde jsme.“

12

Nákladní vlak vypadal zvenku jako obyčejný nákladní konvoj s desítkou starých vagónů a elektrickou lokomotivou. Byl ale schopen se pohybovat i pomocí baterií, uložených v jednom z vozů. Lady Diana právě provázela Liena po soupravě.

„Víme, že vlak používali jako laboratoř ti fanatičtí astronomové. Pověsti o něm se šířily řadu měsíců, ale nic konkrétního jsme nezjistili. Tuto soupravu jsme objevili až díky bdělosti jednoho ze zaměstnanců železnice. Všiml si, že lokomotiva stojící na nástupišti spotřebovává stejné množství energie jako když jede. Mechanik právě vyměňoval baterie. Zajišťovaly vlaku nezávislost na síti v případě nějakých potíží, ale hlavně napájely důmyslné přístroje uvnitř. Však uvidíte sám.“

Jeden z vagónů sloužil jako odpočinkový kout pro Obnovitele Slunce, kteří ve vlaku žili.

„Těch vědců bylo osm a šlo o specialisty na vysoké úrovni. S sebou měli ještě dva techniky na ultrazvuk, specialistu na počítače, tři muže posádky a mechanika. Všichni byli dobrovolnými členy sekty. Jejich vedoucí byl původním povoláním zemědělský poradce a jezdil na obhlídky obřích skleníků. Vlak patřil jednomu z techniků, který byl údajně opravářem elektronických přístrojů. Jeho zákazníky už sledujeme.“

Obtloustlá žena se obdivuhodně mrštně protáhla chodbičkou, přešla spojovací můstek a nechala Liena zkoumat přístroje v spektrografické laboratoři, zařízené v dalším z vagónů. Byly tam elektronické teleskopy a další upravené astronomické přístroje, schopné poskytnout obraz jednotlivých vrstev měsíčního prachu, který se nahromadil okolo Země po explozi Měsíce před třemi sty lety.

„Je tu zařízení za víc než milión dolarů a možná bude cena ještě daleko vyšší,“ řekla tlustá akcionářka a byla viditelně potěšená. „Ti mizerové udělali velmi dobré analýzy. Máme všechny kopie jejich zpráv, fotografií, znepokojivých spektrogramů, ale originály nemáme. Přeci jenom byli nedůvěřiví.“

„To znamená, že je má někdo jiný někde jinde?“

„Přesně tak. Pojďte do druhého vagónu, tam jsou ultrazvukové přístroje. Některé sloužily pouze pro studium atmosférických vrstev. Problémem byl prázdný prostor nad ionosférou. Potřebovali zjistit, zda v exosféře existují alespoň řídké vrstvy vzduchu. Ultrazvuk totiž potřebuje určité minimum vzduchu… Vím o projektu implozní bomby, ale naštěstí jde o pouhý neurčitý nástin. Pojďte, přejdeme dál…“

Další vagón byl rovněž nákladní, ale měl posuvnou střechu a nejzajímavější v něm byla jakási splasklá měkká věc, podobná velikému pulci z doby předledové. Mělo to velkou hlavu a nekonečně dlouhý ocas svinutý na podlaze vagónu. Bylo to divné.

„To je sondážní balón. V několika minutách ho lze pomocí helia nafouknout. Našli jsme jich v bednách ještě několik.

Museli jich vypustit už celou řadu, balóny vynášely nahoru až do nejvyšších vrstev atmosféry nejrůznější přístroje, jejichž pomocí získávali vědci cenné údaje.“

Koš byl miniaturní, ale byl zcela zaplněn nejrůznějšími druhy přístrojů. Bylo by třeba je pečlivě prozkoumat, aby člověk zjistil, k čemu vlastně sloužily.

„Vlak projížděl málo znečištěnými zemědělskými oblastmi a oni věděli dobře proč. Domníváme se, že museli ve svých výzkumech hodně pokročit.“

„Myslíte, že se mohli pustit do srážení měsíčního prachu do vloček?“

„O tom nic nevíme. Pamatujete si na ten zvláštní světelný jev na bývalém východním pobřeží, přesněji řečeno tam, kde bývala mexická Kalifornie?“

„Polární záře?“

„Něco podobného, ale většího. Lidé viděli jakousi svítící kouli a zdálo se jim, že led začíná na povrchu tát. Celé to trvalo dva dny a dvě noci. Zaznamenali jsme vnější teplotu osm stupňů!“

„Nad nulou?“

„Samozřejmě. Osm stupňů celých osmačtyřicet hodin. V těch místech sídlila malá kolonie lidí, kteří pěstovali mořské tuleně. Vytvořili pro zvířata na volném moři otvory, jakési bazény, a aby udrželi v třicetipěti stupních pod nulou povrch nezamrzlý, museli do nich neustále přivádět horkou páru. Mají v těch místech mnoho přesných záznamníků vnější teploty, takže naměřená teplota byla správná. Kolonii chovu tuleňů jsme koupili a lidé se odstěhovali. Všichni jsou ovšem pod dohledem a vědí, že budou mít obrovské potíže, kdyby o celé záležitosti cokoliv řekli.“

„Co uděláte s tímhle vlakem?“

„Odvezeme ho nad Pacifik a nad největší hloubkou ho potopíme.“

„A podezřelí?“

„Jací podezřelí, jsou to viníci! O tom není nejmenších pochyb a nezaslouží si žádné polehčující okolnosti.“

Lien Rag přestal prohlížet jakýsi záznamový přístroj a zahleděl se na Dianu.

„Půjdou se zodpovídat před řádný soud?“ zeptal se znepokojeně.

„Ne, není třeba. Správní rada rozhodla velmi rychle. Už neexistují.“

„Děláte si legraci,“ zbledl Lien.

„Nikdy nežertuji, všichni jsou mrtví, leží v nějaké rozsedlině a laserové paprsky se už o ně postaraly.“

Bylo to stále stejné. V Transevropské nebo Panamerické. Vzpomněl si, jak v jednom městě byla celá čtvrť plná knihoven vymazána ze světa. Skončila v obřím ledovém příkopu.

„Jste odporní.“

„Až začne jednoho dne pukat nádherná klenba Velkého Tunelu a začne tát a hroutit se, tak budete mluvit jinak. Jste muž ledu, Liene Ragu, sice s sebou vlečete ještě nějaká torza idealismu, ale dobře víte, že bez ledu neznamenáte nic. Co byste dělal v rozteklém světě, až by se začal bořit? Zpočátku by se člověk mohl uchýlit na obří ledovce, ale co pak? Země bude samé neúrodné bláto.“

„Zůstane moře.“

„Rychlé oteplení zahubí většinu živočichů.“

„Přizpůsobili se ledu, přizpůsobí se i teplejší vodě. Podmořské sopky udržují teplotu, která tyto ohrožené druhy ryb přitahuje.“

„Bez ledu nebudete umět žít.“

„A vy to nedokážete bez železnic.“

„Jsme tedy vlastně na jedné lodi,“ ukončila spor Diana a namířila k vyrovnávací komoře.

Lady Diana prošla průhledným tunelem až ke svému lokocaru. Lien se ještě jednou obrátil a zahleděl se zasněně na vlak. Byl to učiněný poklad, všechny ty důmyslně zhotovené přístroje, které mohly znamenat naději pro celé lidstvo.

Když vešel do salónu k Dianě, nalévala právě dvě sklenky nápoje, kterému říkala Martini podle jednoho starého románu z doby předledové.

„Čas od času v tisku, rádiu nebo televizi začnou uvažovat o návratu Slunce někdy v budoucnu. Proč dovolíte, aby se takové informace rozšiřovaly?“

„To je přeci jasné. Jistou naději je třeba udržovat. Životní podmínky jsou těžké, teplota se na mnoha místech musí snižovat, příděl kalorií také a mnohdy je nutné přijímat drastická opatření. Lidé musí trochu věřit, ale opravdu si to přát nesmějí. Kdysi se mluvilo o ráji. Chudí a utlačovaní vkládali své naděje do nejisté budoucnosti a církev doznala obrovského rozmachu. Tihle Neokatolíci, nebo chcete-li Neoreformátoři, jsou jiní, nenabízejí už takovou naději. Obnovitelé Slunce bohužel ano.“

„Mohli byste zvýšit teplotu, přidat kalorie, dát lidem zapomenout pomocí kvalitní zábavy, ale neděláte to! Veškerý zisk slouží jen k vylepšení vašeho pohodlí. V této Koncesi se odhaduje, že má na dva až tři milióny zazobanců.“

„To přeci není nic špatného, ne?“

„Jedině oni mohou žít ve městech pod kopulemi a nepracovat, jenom se cpou a aby zhubli, navštěvují skvělá rekreační centra, kde to vypadá jako na plážích nebo v lázních. Spočítal jsem, že takto vyhozené peníze by mohly posloužit ke zvýšení přídělu o tři sta kalorií a teploty o jeden stupeň pro všechny ty nešťastníky, kteří jsou závislí na provizorním zaměstnání. Takových je nejméně deset miliónů.“

„Nevyvalujte na mě sociální vředy, Liene, to vám nesedí. Uvidíte, že až doděláte čtvrtinu našeho superprojektu, Projektu Diana, životní úroveň poskočí nahoru.“

„Víte ale za jakou cenu? Zemřou dvě třetiny, možná tři čtvrtiny lidstva. Na naší Ledové planetě zůstane sotva dvě stě miliónů lidí.“

Diana usrkávala své Martini a špulila přitom pusu. Kdysi musela být její ústa velmi hezká, ale teď je hyzdily vějířky

vrásek.

„Nedívejte se na mě takhle. Nesnesu to!“ řekla téměř prosebně.

„Až příliš jste zneužívala svého bohatství a moci,“ řekl a pokračoval s bezohlednou krutostí: „Říká se, že každý muž, kterého si dopřejete, vás stojí celé jmění. Chodíte si je prý vybírat do vojenských kasáren a zcela přímo a drsně jim nabízíte, zda nechtějí zbohatnout. Je tohle váš způsob života?“

„Takového Liena Raga si pořídit nemůžu, i kdybych chtěla. Tak se musím smířit s těmi blbečky, na kterých mě zajímá jenom jejich podbřišek,“ odsekla nahněvaně.

„To už si to můžete rozdat i se Zrzavcem.“

Překvapeně na něho pohlédla.

„Že právě vy mi říkáte něco takového!“

Lien Rag začal okamžitě litovat své prostořekosti a pomyslel si, jestli on sám, ve svém novém společenském postavení, nezačal Lidmi Chladu také pohrdat.

„Právě vy, který jste se miloval se Zrzavkou a máte s ní syna. Viděla jsem vás raději jako štvaného otce, který je schopen udělat cokoliv, aby zachránil svého potomka.“

Lien překvapením oněměl a ztuhl jako kus ledu.

„Vím to už delší dobu, Liene Ragu, a abych řekla pravdu, nebylo to těžké zjistit.“

Dopila a nalila si další sklenku.

„Sexuální orgány Zrzavců mají, jak se zdá, mimořádné rozměry. Jak je to se Zrzavkami? Poskytuje jejich vagína také tak úchvatné zážitky?“

Lien Rag se zdvihl a předstoupil před Dianu. Z očí mu sršely hrozivé blesky, nejraději by ji pohledem zabil. Nakonec se zmohl jenom na to, že jí vychrstl obsah skleničky do obličeje.

„Nečekala jsem, že budete takhle reagovat, ale jsem moc spokojená, vidím, že jsem vás neprovokovala nadarmo.“

Měl chuť nechat zastavit lokocar a odebrat se ledovou plání kamkoliv, hlavně pryč odsud.

„No tak, Liene, přestaňte se štětit. Už se na vás za to pokropení nezlobím. Je to jen chlapský reflex, téměř se sexuálním podtextem.“

„Mlčte!“ řekl znechuceně.

„Máme před sebou hromadu společné práce a proto se musíme tak intimních debat vyvarovat. Zahrnul jste mě v jediném pohledu takovým opovržením, že jsem zareagovala jako ponížená žena.“

„Kde je teď můj syn? Budete o něj se mnou licitovat jako jste to dělali s Yeuze? Budu muset jít až na doraz jako posledně, abyste ho našli?“

„Nemám ponětí, kde to dítě je, ale dala jsem ho hledat.“

„Musím se s vámi vyspat, abych se o něm něco dozvěděl? Mám vám snad lízat nohy nebo něco jiného?!“

„Přestaňte už o tom,“ řekla klidně Diana, „Nechci za to nic. Jak vypadá to dítě člověka a Zrzavky?“

Neodpověděl. Za silným sklem viděl pojízdnou pilu, která se pohybovala rychlostí dvaceti kilometrů v hodině. Zde se zpracovávaly obrovské, několik set let staré kmeny stromů, pocházející z amazonských pralesů. Nejprve se kmeny napouštěly speciálním přípravkem chránícím dřevo před mrazem a poté se řezaly na potřebné díly. Jemný prach, který nešlo nijak využít, byl vyfukován ven a barvil led na okrovo. Spolu s pohybujícím se obřím komplexem jely přepravní vlaky a samozřejmě ubytovny sezónních dělníků.

„Kabaret Miki byl sice rozehnán, ale já jsem si jistý, že můj syn žije.“

„Najdeme ho. Když se chce, je možné všechno. Viděl jste sám, jak to bylo s Yeuze.“

„Jestli se někdy později dozvím, že jste mi něco skrývala, tak vám to nikdy neodpustím. Slyšíte? Nikdy!“

„Sibiř je obrovská, má ještě mnoho divokých oblastí, kam centrální moc Společnosti nesahá.“

„To dokazuje, že jejich systém ponechává člověku alespoň nějakou naději. Ten váš všechny přemění hned zpočátku na otroky a teprve později jim malinko povolí.“

Zazvonil telefon a Lady Diana zdvihla sluchátko. Se zájmem naslouchala.

„Výborně. Ne, žádné zvláštní příkazy.“

Zavěsila a podívala se na Liena.

„Yeuze opustila před necelými dvěma hodinami svoje přechodné bydliště. Nasedla do soupravy jedoucí na východ. Vzala si s sebou svá zavazadla. Nechala vám dopis.“

„Kam ale jela?“

„Opouští vás. Domníváme se, že se pokusí vrátit do Transevropské. Má nějaké peníze?“

„Nevím… Nejsme si zase tak blízcí, abych to věděl…“

„Deset miliónů dolarů, Liene, ta žena vás stála deset miliónů dolarů, nezapomínejte na to. Slíbil jste, že je splatíte.“

„No a co? Přece ji nezavřu jako otroka, aby mi sloužila jako kauce. Nevytáhl jsem ji ze sibiřského vězení, abych ji přinutil se mnou žít v manželském područí…“

„Říkali mi, že spíte dál se svojí sekretářkou Ronie.“

Lien neodpověděl. Tušil a obával se, že Yeuze nakonec odejde, ale doufal, že nepojede do Transevropské, aniž by pátrala po Jdrienovi. Určitě na něho stále myslela a milovala ho stejně jako on. Možná dokonce ještě nezištněji.

13

Trpaslík se na den, kdy se mu podařilo sjednat schůzku s Mikadem, vlastníkem jedné z nejlépe prosperujících Společností Federace, pořádně připravil. Začal opět věřit ve své schopnosti. Mikado byl mimořádný muž, říkalo se o něm, že má asijské předky, ale bydlel v pojízdném paláci, který vypadal jako slavná indická hrobka z doby předledové,

včetně soch z imitace kamene. Uvnitř se Mikado zabydlel v jedné místnosti ve tvaru pyramidy a tu neopouštěl. Trávil život přemýšlením a kouřením velmi dlouhé dýmky s neznámou drogou. Prý měl harém osmi velice krásných žen a jeho děti byly vychovávány ve škole zřízené jenom pro ně.

Palác Mikado byl právě ve městě China Vagzal, když tam Trpaslík ve svém bílém vlaku dorazil a dostal povolení postavit se na soukromé nástupiště významného vlastníka železnic.

Mikado k němu poslal směšně vyšňořenou osůbku, která se stále klaněla a spínala ruce, přitom hovořila v tak šroubovaných větách, že vůbec nerozuměl, co vlastně říká. Nakonec pochopil, že je večer očekáván u jeho pána.

„Dítě je nějak neklidné. Mám skoro pocit, že má horečku. Myslíš, že tu seženeme lékaře, který by ho diskrétně prohlédl?“ zeptala se Miele.

„V tomto městě se zlatem v ruce seženeš nejdiskrétnější lidi na světě.“

Přišel mladý lékař a skutečně se ani trošku nepodivil chlapcově kožešině na bříšku a stehnech.

„Dítě je jenom rozrušené, nevidím na něm nic chorobného. Nemá v noci divoké sny? Neviděl nějaké představení, které ho zneklidnilo?“

Předepsal mu lehké uklidňující prášky a opustil vlak se zlatým valounkem v kapse. Byl to jeden z posledních, který ještě měli od generála. Trpaslík se obviňoval, že špatně hospodařil a nedokázal se smířit s pocitem, že Jdriena okradl. Šel se na něho podívat, hoch byl vzhůru a byl rozpálený.

Pověsti o sídle vládce Mikada nepřeháněly. Trpaslíkovi se zdálo, že dlouze bloudil spletitým labyrintem, než se dostal do bájného sálu ve tvaru pyramidy uprostřed indické hrobky. Mikado byl velmi tlustý muž. Tučné tváře se mu třásly jako sulc a vyholená lebka s jediným pěstěným pramenem vlasů na temeni se mu jen leskla. Jeho kůže měla bronzový nádech, musel zřejmě používat nějaký barvicí krém. Na sobě měl starodávné šaty z látky podobné hedvábnému brokátu a kouřil zvláštně vonící dýmku.

Trpaslík usedl na bobek k lakovanému stolku a jako správný host začal uždibovat z nabízených misek různé dobroty.

„Mám velký kontrakt s Panamerickou,“ řekl náhle Mikado anglicky, „ale nejedná se o běžnou věc. O vás se říká, že jste odvážný a jste schopen přepravovat cokoliv.“

„Kromě Zrzavců, nejsem žádný otrokář,“ odpověděl pevným hlasem Trpaslík.

„Já také ne.“

To byla pravda. Trpaslík věděl, že tento vládce Společnosti nikdy Muže Chladu nepřevážel.

„Oč tedy jde?“

„Potřebuji otevřít novou cestu Jižním Pacifikem. Dokonce i Panameričané se tomu brání. V Atlantiku překonali tající led pomocí zpevněných ploch, které ochlazují, mnoho míst překlenuli mosty dlouhými stovky kilometrů. Ale v Jižním Pacifiku by to bylo šílenství. Už se jim nevyplatí vynakládat energii, to raději riskují životy posádek nákladních vlaků.“

„Mělo by se tou cestou přepravovat zboží?“

„Prozatím ano.“

„Dosud tudy projely jenom velmi lehké konvoje.“

„To ano, ale cena za tunokilometr dosáhla závratné výše, až desetinásobku. Panameričané ovšem chtějí, aby cena setrvala na výši pěti ku jedné. V oblasti Peru a Chile jsou zásoby výborného hnojiva, guána. Začali ho právě těžit a chtějí toto zboží exportovat postupně do celého světa. Mohli bychom se stát nejlépe prosperující Společností, jen mít odvahu. Žádný konvoj delší než desetivozový se o to nepokusil. Za posledních deset let se událo pět ošklivých neštěstí. Jednou šel ke dnu celý vlak plný Zrzavců. Jižní okruh mi od nedávné doby patří. Pokud si ale myslíte na malé soupravy, nemusíme dále ztrácet čas, protože tak bychom konkurenčních cen nedosáhli.“

„Není to dlouho, co jsem se z mořské kry vrátil,“ řekl Trpaslík a omočil si malý kousek neznámého masíčka do nakyslé smetanové omáčky, která zjemnila jeho pálivou chuť.

„Vím o tom, a proto jsem vás pozval. Obdivoval jsem vaši odvahu, když jste vzal s sebou i vaši rodinu. Já sám jsem se nikdy neodvážil vjet do té oblasti a vždy, když jedu do Panamerické, volím okliku přes jižní pól. Je to ale hrozně dlouhá cesta a Panameričané dělají nepříjemnosti. Jestli nenajdeme nějaké australasijské řešení, tak nás panamerická rozpínavost spolkne.“

„Australasijská neexistuje. Kdysi jsem si myslel, že ano, ale je to jenom mozaika mnoha různých Společností.“

„To máte pravdu. Vládne tu ale velká volnost podnikání, větší než v Panamerické. Dalo by se říct, že je to svoboda pro všechny. I když naši pracující nejsou zdaleka tak krmeni ani zahříváni jako na druhé straně mořské kry, mají volnost vybrat si, co chtějí.“

„Jestli zemřít zimou nebo hlady,“ utrousil Trpaslík, „prosím vás, ušetřete mě podobných úvah. Žádná Koncese nezaručuje absolutní blahobyt, ale Panameričany se nechat zhltnout nechci.“

„Máte nějaký jiný návrh?“

„Ano, ale byly by potřeba značné investice. Kdyby se zřídily elektrárny přímo na mořské kře, dalo by se použít horké vody z oblastí intenzívní sopečné činnosti.“

„Na to jsem už také pomýšlel, ale musely by to být obří elektrárny a to by ta oblast Panameričany začala okamžitě víc zajímat. Hledají jakékoli zdroje energie pro svůj nový gigantický projekt.“

„Myslíte Tunel spojující oba póly?“

„Přesně tak. Budou potřebovat tři čtvrtiny celosvětové produkce energie. Musíme s tím počítat, protože od toho idiotského projektu zřejmě nehodlají ustoupit. Mají velikášství v povaze a na ostatní se přitom neohlížejí.“

„Bude tedy třeba najít cestu napříč mořským ledovcem, kudy by mohly projet konvoje o čtyřiceti nebo padesáti vagónech. Dále bude nutné vyhledat odvážné techniky, mechaniky a obslužný personál, který by byl ochoten podstoupit takové dobrodružství.“

Trpaslík byl hluboce zklamán, ale nedával to najevo. Čekal, že dostane rozumnější nabídku, která by v dohledné době zvýšila jeho obchodní bilanci. Celý plán ho samozřejmě zajímal, ale byla to záležitost na léta. Najít schůdnou cestu si vyžádá měsíce průzkumů, kdy je čeká mnoho zklamání, nezdarů a hlavně celá řada nebezpečí.

„Nespěchejte s rozhodnutím, vidím, že vás moje nabídka poněkud zneklidnila, ale nějaké řešení přeci existovat musí. Sleduji vás od chvíle, kdy jste koupil S.N.O.W., pozdější Společnost Kid. Udivujete mě. Nevyhýbáte se sice omylům, ale máte nápady a odvahu. Ta přeprava mrtvol, kterou osobně řídíte, nepatří mezi snadné záležitosti. Věřím, že spolu něco pořádného dokážeme. V téhle mozaice Společností, jak říkáte, nevidím vhodnějšího partnera než jste vy."

Trpaslík se vrátil do svého vlaku. Miele ho netrpělivě očekávala.

„Jdrien se nepřestává dívat směrem k té pochmurné stavbě, kde bydlí pan Mikado. Úplně stejně, jako se dívává na Zrzavé Lidi na kopulích nebo sklenících."

Trpaslíkovi Mielina věta došla až pozdě v noci. Když se vrátil, byl plný dojmů z Mikadových návrhů a nevnímal pozorně, co jeho družka říká. Vstal a šel se podívat na spícího Jdriena. Když se vrátil do ložnice, na jeho posteli seděla Miele.

„Jsi si jistá, že se díval na tu indickou hrobku?"

„Naprosto jistá."

Trpaslík se odebral do své kanceláře a začal studovat železniční mapu mořské kry nad bývalým Pacifickým oceánem. Potom vyndal jednu starou mapu a pokoušel se je porovnat. Až k Společenským ostrovům spočívala mořská kra na sérii souostroví, ale pak bylo veliké prázdno, naprostá nejistota. V těch místech zmizela v propastech rada konvojů, kolejišť i celých stanic. Přejezd kry naháněl děs i těm největším hazardérům.

Trpaslík pak prostudoval seznam Společností a uvědomil si, že on a Mikado jsou jediní, kdo odmítají přepravu Zrzavců. Podezření, které získal z Jdrienova chování, se pomalu měnilo v jistotu. Šel si lehnout a zdálo se mu, že pluje na lodi, jejíž příď rozráží mořský ledovec. V jeho snech ovšem neexistovaly smlouvy z N.Y. Station, které podobné věci zakazovaly.

Po probuzení už nemyslel na nic jiného než na osm tisíc kilometrů mořského ledovce, který bude třeba překonávat s mnohatisícitunovými konvoji, a to za velmi krátkou dobu - maximálně tři dny. Znamenalo by to průměrně stokilometrovou rychlost v hodině. To bylo neřešitelné a Trpaslík se rozhodl, že to Mikadovi raději řekne hned. Ale na nástupišti ho čekalo nemilé překvapení. Indická hrobka v noci odjela. Řekli mu, že Mikado opustil za tmy China Vagzal a odjel neznámo kam.

„Odjíždíme," řekl Miele, „vracíme se na mořskou kru, ale tentokrát se vydáme ještě dál."

„Ne, nech nás tady. Je to příliš nebezpečné, opravdu bych to nevydržela. Nechci s Jdrienem cokoli riskovat."

„Pojedu tedy sám, pokud nenajdu nějakého mechanika, který by mě doprovázel."

Vzal si rychlý lokocar, který koupil ve veřejné dražbě železničního zařízení a nechal ho vybavit přídavnými zásobníky na tekuté uhlí, protože od jisté vzdálenosti už nebyly koleje napájeny elektrickým proudem. Kvůli udržení stálé teploty v nich zůstávalo pouze slabé napětí. Nejrůznější izolace zabraňovaly tání a propadání mořské kry pod kolejemi.

Po dlouhé, osamělé jízdě dorazil jednoho dne na výspu lidské civilizace, ke stanici, jejíž název mu nic neříkal. Jmenovala se trochu nabubřele South Pacifik Station, ale žilo v ní jen několik rodin odpadlíků, které dozajista hledala policie mnoha Společností. Žili z lovu ryb a mořských korálů, které prodávali k dalšímu zpracování. K vytápění stanice používali horkou vodu vytaženou z hloubky pumpami.

„Už dva týdny k nám nikdo nezavítal," přivítal ho šéf stanice, který se od ostatních obyvatel nelišil ani bradkou ani poněkud pomateným výrazem.

Všichni žili v takové bídě, že představa o lepším životě je nechávala naprosto lhostejné.

„Lokomotiva na tekuté palivo a čtyři vagóny. Budete asi nějaký obchodník, co?"

„Jsou koleje stále napájeny?"

„Podle mého ano."

Ukázal na stařičkou parní lokomotivu s vysokými koly.

„Já, když mám uhlí, jezdím na obhlídky. Posledně jsem ujel tisíc kilometrů, ale dál už jsem měl strach. Pod kolejemi byly vidět temné stíny. Možná to byly velryby, možná i něco jiného. Trať byla ve slušném stavu. Po celou dobu jsem zaznamenal pouze jedno propadnutí kolejí o metr. Ale často jsem měl vodu až po okraj kol. Nesnesl jsem ty vějíře vody, které tryskaly po každé straně lokomotivy. Nejsme na podobné věci vybavení, rozumíte mi?"

„Jsou po cestě nějaká lidská obydlí? Neodvažuji se už mluvit o stanicích."

„Samozřejmě. Jsou tam rybáři a lovci. Někdy odtud dopravují cisterny s rybím olejem. Sem tam někdo z nich zmizí nebo se odváží přejet napříč a prodat svůj úlovek na druhé straně za vyšší ceny."

„Jsou nějak zvlášť vybavení?"

„Mají po stranách lokomotiv plováky, ale ty jsou velmi nešikovné, většinou spíš překážejí."

Brzy ráno za rozednění vyjel Trpaslík ze South Pacifik Station. Byl to úchvatný pohled. Mořský ledovec se rozprostíral kam až oko dohlédlo a opisoval zakřivení zeměkoule. Všude kolem byly samé ledové kupky a závěje. Jel stále stejnou rychlostí a odpoledne začal potkávat veliké kaluže vody. Navzdory zimě a suchému vzduchu se rozprostíraly na kilometry daleko, ale na násep nedosahovaly. Zdálo se, že podloží odolává neustálým pohybům kry. Velké rozpětí kolejí a pružnost oceli dovolovaly poměrně značné výkyvy.

Zastavil se před výhybkou, která koleje rozdvojovala. Připadalo mu to jako v neskutečném snu. Kam mohly vést tyto osamocené koleje? Železniční instrukce o tom mlčely.

V noci zapnul automatické řízení a nastavil pomalou rychlost. Vlak byl připraven se okamžitě zastavit, kdyby radar nebo echosonar zaznamenaly sebemenší překážku na trati. Trpaslík spal sotva několik hodin. Chystal se právě uvařit si kávu, když pohledem ven zjistil, že jeho vlak přijíždí před starodávnou stanici bez vyrovnávací komory.

„Proboha!“ vykřikl zděšeně.

Okolo něho bylo plno malých žraloků, takzvaných máček skvrnitých. Měli v ledu vyhloubené průrvy do moře a rejdili sem a tam. Zdálo se, jako by ani nepotřebovali žábry, přelézali koleje a Trpaslík se nedokázal vyhnout srážce. Krev jednoho z nich se mu rozstříkla po čelním skle. Otočil se a uviděl jich za sebou celou smečku. O kus dál zahlédl podél trati rozlehlá iglú a drobné postavičky, zřejmě nějaké děti zabalené do kožešin. Všude se povalovaly cáry mlh, vytvářely se pravděpodobně díky rozdílu mezi teplou vodou a okolním chladným vzduchem. Musel ještě víc zpomalit a zdálo se mu, že blouzní. Vjel totiž do iglú, které zakrývalo celou trať. Místo vyrovnávací komory místní obyvatelé použili dvojitý obal, mezi oběma vrstvami cirkuloval teplý vzduch, bránící průniku chladu. Takové systémy se používaly, ale vyžadovaly veliké množství energie. Kupodivu, lidé zde žijící ji měli.

Zastavil na nástupišti za cisternovými vagóny a jakmile otevřel vyrovnávací komoru, pochopil, že se dostal někam, kde se rozčtvrcují velryby a tuleni. Uviděl tavící zařízení na rybí tuk, nakloněné plochy na vytahování zvířat. Jednu kosatku tu právě vytahovali parním navijákem. Vzduch byl nedýchatelný.

„Nazdar, prcku, tys tedy moc nevyrostl,“ řekl mu jakýsi řimbaba oblečený do tulení kůže. Měřil dobře metr osmdesát, učiněný obr.

„Proto mi také říkají Trpaslík, vedu jednu malou Společnost, kdysi se jmenovala S.N.O.W., ale teď je to Kid.“

„Prima. Jedeš si pro olej?“

„Olej mě zajímá také, ale rád bych našel spojení napříč mořským ledovcem.“

„Zbláznil ses nebo co? Některé malé konvoje by tam možná projely, ale větší rozhodně ne. Jmenuju se Zaru. Pojď se mnou, dáme si horké pivo se žraloci krví.“

Skutečně šlo o pivo vyráběné ze žraloci krve, které se ve velkým městech prodávalo za horentní částky, protože prý dodávalo sílu. V tuto dobu byl malý vagón-bar poloprázdný, všichni tvrdě pracovali.

„Objevili jsme velké stádo velryb pronásledovaných kosatkami. Nenudíme se tu. Venku na tebe nepřetržitě útočí ty žraloci hyeny a albatrosové.“

„Albatrosové? Nikdy jsem je neviděl.“

„Tak nechoď ven bez ochranných brýlí na očích. Ti zatracení ptáci už vyklovali pěknou řádku očí. Nejsi moc velikej, ale vypadáš, že víš, co chceš. Už jen to, žes dorazil až sem, do Whaler Station. Věděls, že se to tady tak jmenuje?“

„V South Pacifik Station o vás říkají, že jste podivíni. Netušil jsem, že budete tak dobře vybavení.“

„Bylo třeba všechno dovézt kus po kuse. Bez rizika sem nedorazí žádný konvoj těžší než sto tun, to si dobře zapiš za uši. Parní kotle jsme přivezli také po částech a svařili je až na místě. Tuto základnu jsme museli zpevnit injektáží s chladicím zařízením. Ve dne v noci ve dvacetimetrové hloubce chladíme podloží. Polovina toho, co vyděláme na živočišných tucích, padne na udržení pevného ledu pod nohama a na vytápění iglú. Ale stojí to za to.“

Vypili spolu žraločí pivo, bylo skvělé. Vyrábělo se přímo na místě, stejně jako se tu pěstovala zelenina a obilí.

„Za námi už je konec světa. Párkrát jsme se pokoušeli přejet s naším olejem k Panameričanům, ale neúspěšně. Komu by se to podařilo, ušetřil by šest tisíc kilometrů, a to by byla obrovská výhoda. Myslíš to vážně s tou tvojí linkou přes mořský ledovec?“

„Naprosto vážně. Přinejmenším jsem to měl v úmyslu. Ale pokud je to podle vás nemožné, budu se toho muset vzdát.“

„Přiděláme ti plováky, ale jsou objemné a co když potkáš nějaký jiný konvoj? Není to sice pravděpodobné, ale přesto. Občas se vyskytnou osamělí chlápci s drezínou…“

„Pobřežní stráže?“

„Ne. Ti jezdí z pólu po normálních kolejích, ale daleko se nepouštějí. Žádná větší válečná loď se sem neodváží… Kdyby se ti podařilo zpevnit síť, tak nám sem přivedeš civilizaci, právo, spravedlnost a podobné vymoženosti. Pro nás je život tady velkým dobrodružstvím. Rozumíš, co chci říct?“

„Přivezu vám ale bohatství. Žijete přeci z velryb a ne z loupeží. Tak čeho se bojíte?“

„Nemám rád Policii, ale vidím, že jsi umíněný.“

„Tak co ty plováky, stojí to za to?“

„Kdepak, a navíc bys potřeboval nejmíň čtyřikrát větší, abys měl vůbec nějakou šanci.“

„A co přenosný násep?“

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšel.“

„Systém spočívá na velkých vzduchových polštářích, které místo bodového zatížení rozkládají váhu do plochy až několika metrů. Je třeba stále zkoumat sílu ledu. Sopky nesledují dráhu kolejí, severovýchodním směrem se zlomy vzdalují, můžeme tedy jet na jihojihovýchod. Když bude tloušťka ledu dvacet metrů, tak lze použít normální násep, při menší síle ledu se musí použít jiný druh náspu.“

Zaru Trpaslíka přátelsky pleskl do zad, až málem přeletěl přes barový pult.

„Seš odvážnej chlapík, Trpaslíku! To jméno se mi ale nelíbí, raději ti budu říkat Kid. Nevadí ti to?“

„Naopak,“ odpověděl Trpaslík a snažil se znovu usadit na židličce. „Ty musíš znát dobře místní síť, že jo?“

„Jednou jsem jel až na Terror Point, a přísahal jsem si, že se tam už nikdy nevrátím.“

„A co ti, kteří jezdí s olejem napříč ledovcem?“ zeptal se Trpaslík žádostivě.

„Žádní takoví nejsou. Někteří používají Jižní síť, co vede pár kilometrů odsud a jedou přes pól. Občas někteří Panameričané loví na kře, ale z jejich strany. Mezi tím leží čtyři nebo pět tisíc kilometrů, které nelze překonat.“

„Přesto je tam síť nejméně deseti kolejí.“

„Jsou sto let staré. V té době sopky ještě z větší části spaly a mořský ledovec docela držel. Tenkrát měřil sto metrů, ano Kide, byl to led silný sto metrů.“

Vytáhl dýmku a nacpal si ji umělým tabákem vyráběným v Afrikanii. Zamořil tím celé okolí, ale puch čtvrcených

kytovců ve Whaler Station byl daleko horší.

„To je nějaká báchorka?“

„Ano, říká se to. Ale kolik konvojů se tudy vydalo za posledních deset let? Daly by se spočítat na prstech obou rukou, ale ne mých, protože já mám jenom osm prstů. Ostatní odvážlivce spolkli žraloci. Myslel jsem si, že skončili hned ten den, kdy si vyšli na lov, ale oni si ještě prožili svoje. Ty bestie žraloci jsou strašně krvežíznivý. Jsem přesvědčený, že některé smečky tráví na kře dny i noci, aniž se ponoří do vody. Proto nikdo z nich neuspěl. Trať může být někde přerušená, rozbitá nebo zatopená. Možná je kra rozdělená mořem, které ji nahlodává, možná je tam nějaký vodní tok.“

„Od té doby se tam nikdo na průzkum nevypravil?“

„Ne, nikdo. My cestujeme za velrybami. Ostatní nás nezajímá.“

„Za velrybami? Ale kdyby kra byla přerušená, musely by oklikou? Přece to jsou výjimečně inteligentní zvířata, ne?“

Zaru smekl kožešinovou čapku, aby se podrbal na hlavě. Trpěl zvláštní chorobou vlasové kštice, po celé hlavě měl malé plešky.

„Inteligentní jsou, to ano, ale zároveň jsou zvyklé na určitou cestu. Ale Zrzavci často cestují podél tratě, ti se nemají čeho bát, když se kra přeruší, přeplavou.“

„Dá se tady najíst?“

„Pojď, zvu tě. Jdu do práce až večer.“

Za barem byla ještě jedna místnost. Sešla se tu nejrozmanitější společnost lovců velryb, ale nikdo si Trpaslíka nevšímal.

„Moc ženských tady nemáte.“

„Je tu jeden bordel, kdybys chtěl,“ odpověděl Kidovi Zaru. „Ale dnes večer je nával, bylo by lepší, kdybys to nechal plavat… Mohli by tě ušlapat.“

„Můžeš mi ještě něco prozradit o tom přechodu?“

„Tobě to ještě nestačilo? Pořád máš odvahu? No tedy! Kde bereš tu drzost?“

Chlapík nakreslil Trpaslíkovi na kus papíru několik údajů. Dokázal ještě označit umístění chladicího potrubí v několika stech kilometrech, ale co je dál, nevěděl.

„Nenajdeš nikoho, kde by ti řekl víc nežli já. Nikoho. Já jsem dojel nejdál na východ, když jsem se honil za rypoušema, kteří mi nakonec utekli. Nikdo není takový blázen, aby šel ještě dál.“

„Terror Point je co?“

„To je asi to místo, kde se cítíš za hranicí snesitelnosti a kdy se ptáš sám sebe, jestli se máš vrátit nebo jestli pojedeš ještě dál. To je ono, Terror Point. Nikdo o něm nikdy nemohl pořádně něco říct. Opravdu pojedeš sám?“

„Leda bys jel se mnou ty?“

„To neříkej ani v legraci,“ zděsil se Zaru. „Když na to pomyslím, tuhne mi krev v žilách.“

14

Yeuze celý týden obcházela divadelní agentury a studia, aby nakonec získala příslib turné po Afrikami, které jí vyhovovalo. Doufala, že se pomalu přiblíží k Transevropské. Už uběhlo čtrnáct dní, co opustila Liena Raga. Neměla skoro žádné peníze. Trochu se pokoušela pracovat, ale zavedený systém dočasné práce jí naháněl hrůzu. Když by se totiž jednou zařadila do tohoto soukolí, těžko by opět získávala místo jako herečka nebo kabaretní umělkyně.

Několikrát předváděla svoje umění, ale organizátory uměleckých turné zajímalo jenom její tělo. Všichni chtěli vidět striptýz a nikdo se nestaral o to, kolik osobního nasazení do práce dává.

„Pokud chcete hrát tu… jak jí říkáte?“

„Marilyn Monroe.“

„Ano, klidně si ji hrajte, ale lidé chtějí především vidět vaše stehna a vaše prsa. Na to nezapomínejte. Kabaret odjíždí z Movies Station za šest dní. Je to luxusní vlak, budete v teple a strava bude výborná. Navíc dostanete příplatek čtyř dolarů. Jakmile přejedeme na druhou stranu do Afrikanie, dostanete celý honorář najednou.“

Ušetří alespoň na cestovném. Její krása stále budila pozornost a po pobytu na Sibiři pomalu získávala zpět své ztracené tvary. Lienovo chování ji natolik překvapilo a zasáhlo, že se rozhodla raději na něho nemyslet. Jenom by z toho měla deprese a mohla by propadnout alkoholu.

Měla miniaturní kabinu, ale velmi pohodlně zařízenou. Představa, že odjíždí z Panamerické, ji nijak nevzrušovala. Nenáviděla jejich způsob života, to mrhání energií, lidmi, vše se tu řítilo vpřed za blahobytem. Lien Rag se nechal omámit svým novým postavením, novou mocí, kterou mu vypočítavě přidělila tlustá Lady Diana. Yeuze se snažila na něho zapomenout, ale doufala, že někde najde stopu po Jdrienovi.

Předpokládala, že Trpaslík a Miele jsou také na svobodě nebo v někde v Transevropské. Až bude v Afrikanii, spojí se s agenturou, která jí je pomůže nalézt. Trpaslík je energický, inteligentní člověk, který si ví rady. Určitě se přes všechny nesnáze dokázal postarat nejen o sebe, ale i o Jdriena. Co ale udělá pak, až Jdriena najde? Asi si to ještě rozmyslí, než chlapce vrátí otci.

Vlak ujížděl značnou rychlostí a ani ne za dva dny přejel rozlehlou atlantickou kru. Přijeli do velikého města hvězdicovitého tvaru. Jmenovalo se Atlantik Station a byl zde patrný vliv Panamerické. Herci měli jednu noc na odpočinek a od zítřka měli mít čtyři představení za sebou pro obyvatele Afrikanie. Čtyřikrát na čtvrt hodiny se Yeuze musela předvést a bylo to nechutné, jak na její břicho a stehna mířily všechny pohledy. Yeuze byla zvyklá na stejně odvážná představení, ale přeci jen trochu vynalézavější a vtipnější. Pomyslela si, jestli to vůbec vydrží až do konce.

Po týdnu už vystupovala jako nemyslící automat. Večer dostala honorář a konečně mohla zatelefonovat do Transevropské. Vztahy obou Společností byly dobré, nebyl proto žádný problém navázat spojení s divadelní

agenturou v Grand Star Station. V telefonu se ozvala jistá Glania, kterou Yeuze dobře znala.

„Cože, vy jste naživu? Říkalo se, že kabaret Miki byl někde v Sibiřské zničen a herci postříleni!“

„Lidé někdy přehánějí… Určitě ještě řada lidí přežila. Neozval se vám někdo?“

„To bych si musela všimnout… Znala jsem jich hodně… Toho ředitele… i Trpaslíka… Byl zábavný a přitom velmi vážný, když bylo třeba. Člověk se mu ani nemohl kvůli jeho malé postavě posmívat.“

„To máte pravdu. Je mi líto, že mi nemůžete nic říct, ale ještě vám zavolám.“

Pomyslela si, že se možná Trpaslík neozývá kvůli úřadům. Lidé, kteří se vrátili ze zajetí, byli velmi špatně přijímáni a popotahováni Bezpečností. Možná je Trpaslík s Miele a Jdrienem na nějakém klidném místě a možná ani neví, že se Lien Rag stal důležitou osobou Panamerické.

Když měla Yeuze volno, procházela se městem, posedávala v barech nebo nakupovala. Často si všimla článků o Lienovi v novinách, a aniž chtěla, začala je shromažďovat. Někdy si i přiznala, že je do něho stále zamilovaná. V jejím životě už delší dobu žádný muž nebyl a ona, jako psychicky i fyzicky zdravá žena, toužila se s někým milovat. V jejím okolí ale nebyl nikdo, kdo by ji zaujal.

Postupně přestávala myslet na návrat do své rodné Koncese. Za prvé se bála problémů a tahanic s úřady a za druhé věděla, že jakmile se jednou ocitne v Transevropské, nebude tak snadné odtud odjet. Leda by se zase stala členkou nějakého souboru, který vyjíždí za hranice.

„Na Australasijský je bezvadný to, že je tu volnost,“ říkávala Sally, jedna hezounká Euroasijka, která oslňovala publikum svým tělem.

„Mýlila jsem se, když jsem si myslela, že Panamerická je nejlepší, tady jsem svobodnější. Sice žádné kalorické ani výhřevné minimum, ale nevadí. Tady si člověk klidně může umřít hlady. Když si vzpomenu na ty seznamovací večírky… A pak není tady jedna vševědoucí Společnost, ale řada malých, které mají v čele rodiny nebo docela sympatické lidi. Jakmile mi skončí tohle angažmá, tak se do Australasijské vypravím. Dávám si stranou peníze na cestu.“

„Australasie…“ zasněně pronesla Yeuze. „To je přeci jižně od Sibiřské a možná…“

„Možná? Co říkáš, že je možné?“

„Víš ten kabaret, co hledám, zadrželi na západní frontě Sibiřané… Možná bych se tam mohla něco nového dozvědět.“

„Je tam plno vyhlášených míst, ale nejznámější je China Vagzal… Tam to žije, přímo vře, prachy tečou proudem. Je tam plno kabaretů i bordelů, stačí si dát pozor. Ale policajti tě skoro neobtěžujou… Taky můžeš chcípnout hlady, aniž si toho kdokoliv všimne…“

„Je tam taky taková zima?“

„Jo, ale člověk si to tolik neuvědomuje. Nástupiště jsou veselejší, barevnější a víc vyzdobená. Lidé se jinak oblékají, nosí vyšívané, parádní šaty. Jeden den máš práci a druhý den ji zase ztratíš, vyhoděj tě třeba jen tak, protože se jim nelíbíš, ale můžeš si lehce najít něco jiného. Existují non stop bary se striptýzem, stačí si vybrat. Když chceš vystupovat dvanáckrát denně, klidně můžeš. Jednou jsem si tam za týden vydělala na šest měsíců dopředu.“

Yeuze jí nedokázala přiznat, že právě tohle není její životní cíl, ale Sally byla se svým zaměstnáním spokojená, ráda svoje tělo předváděla. Cítila se plnohodnotná a striptýz jí dodával chuť do života. Střídala milence jednoho za druhým a byla ochotná jít na pokoj s kýmkoliv, kdo se na ni jenom podíval a kupodivu to dělala jenom pro radost, ne za peníze. Na nikoho se nevázala, a když tak jenom na některé dívky, které si oblíbila, jako třeba Yeuze.

„Ty hledáš nějakého trpaslíka?“ zeptala se jednou, když se jí Yeuze svěřila, „To je legrační… Je pravda, že někteří jsou dobře rostlí?“

„Proto se o něho nezajímám,“ rozesmála se Yeuze. „Ale dlouho jsme žili společně v herecké partě. Celé roky. Doufám, že žije a že ho nakonec najdu. A hlavně mého chlapce. Věřím, že jakmile bude Jdrien nablízku, dá mi to vědět.“

Sally na ni valila nechápavě oči.

15

Trpaslík překonal oněch osm set kilometrů popsaných lovcem velryb bez problémů za jediný den. Dal si práci a prováděl nejrůznější měření. Zjistil, že železniční síť je v lepším stavu než předpokládal. Byla postavena před více než sto lety, kdy ještě sopky byly v této části světa v klidu. Tudy by mohly projíždět středně těžké konvoje a bylo by to poměrně rentabilní. Zjistil, že po této trati by se hlavně dal dopravovat materiál, potřebný na stavbu dalších sítí. Zdálo se, jako by směrem na jih byl mořský ledovec ještě silnější. Potřeboval by dostat od Společností, které přistoupily na smlouvu z N.Y.Station, povolení použít tažné psy, pak by se mohl pustit do země nikoho.

Třikrát ještě uviděl výhybku odbočující vždy na jih, což potvrzovalo jeho domněnku. Jestliže existují nějaká lidská obydlí, tak jsou tím směrem.

V noci se zastavil v bývalé rybářské stanici. Bylo to nejméně dvacet metrů vysoké a neforemné iglú, v průměru mohlo mít skoro sto metrů a uprostřed ho podpírala primitivní klenba, jakási stará dávno opuštěná katedrála. Neviděl ani žraloky, ani jiná zvířata, která by ho znepokojovala, a tak se trochu vyspal.

Nazítří spatřil neskutečný hřbitov velryb. Až daleko k obzoru se rozprostíraly jejich kostry, bylo to jako pohřebiště starých lodí. Lidé přestali kytovce lovit a ti měli dvě století na to, aby se množili a vzali to tak důkladně, že nyní už zdaleka nebyli ohroženým druhem zvířat. Vůbec všichni mořští živočichové, kteří se dokázali přizpůsobit změněným podmínkám, se rozmnožili, zvlášť v oblastech Atlantiku a Pacifiku. Příznivě k tomu napomohlo ztenčení mořského ledovce. O velrybách se říkalo, že mocnými údery ocasu dokážou místy rozbíjet led a také že dovedou vylézt na kru, aby unikly stále četnějším a vyhladovělejším nepřátelům, žralokům a obřím chobotnicím. Ale jak žraloci, tak kytovci se

v rekordním čase přizpůsobili prostředí na kře a popírali všechny zákony přírodní evoluce.

Trpaslík si nemyslel, že by všechny ty velryby zabil člověk. Možná zde uvízly, když chtěly přelézt trať, sestávající z deseti párů souběžně vedoucích kolejí. Kdysi jimi vedl proud a možná je i zabil. Jejich zmrzlé mrtvoly nakonec člověka přilákaly, a samozřejmě i další živočichy…

Poprvé spatřil obrovské albatrosy, kteří plachtili nad velrybím hřbitovem a sem tam klovli do lokocaru, v domnění, že boční okénka jsou oči. Poranili si přitom zobáky o silné sklo. Příjezd stroje nadzdvihl stovky těchto ptáků do vzduchu, bylo nádherné pozorovat jejich těžký, klidný let, ale šel z nich i strach.

Trpaslík cestou pomocí záznamového zařízení neustále zapisoval sílu ledu a případné deformace kolejí. Musel dokonce i couvat a přejet na druhou kolej, podél které jel cestou z Whaler Station, a ztratil tak několik hodin, než objevil výhybku.

Další den potkal skupinu Zrzavců, kteří porcovali nalezeného žraloka. Když uslyšeli lokocar, rozprchli se a Trpaslíkovi bylo jasné, že nemá smysl zastavovat a čekat na ně. Pak viděl další, ale jejich reakce byla tatáž. Byly to nádherné bytosti, nepoznamenané civilizací. Na městských kopulích mívali Zrzavci kožešinou našedlou nebo žlutavě prořídlou, trpěli nemocemi ze znečištěného ovzduší, ale tady vypadali větší a jejich srst byla opravdu měděně zrzavá. Dlouze se díval na jednu nádhernou samičku, která se otáčela, aby si prohlédla tu divnou věc. Mezi jejími pyšně vztyčenými ňadry měla světlejší pás kožešiny, který se táhl až ke stehnům. Trpaslíka se zmocnila neodbytná a bolestivá touha. V noci se mu zdálo, že se miluje se Zrzavou Ženou.

Následující den objevil zatím největší deformace kolejí. Vypadalo to, jako by nějaké obří zvíře chtělo rozlomit kru, ale nepodařilo se mu to. Na trati byly za sebou tři obrovské boule, možná tři nebo čtyři metry vysoké, se změtí kolejí, které trčely zkroucené do všech stran. Z deseti kolejí se daly použít jenom dvě. Přístroje mu nicméně ukazovaly, že síla ledu pod ním je dostatečná, ale ten zmatek tu byl určitě delší dobu. Složitě manévroval, aby projel tímto nebezpečným úsekem a to mu trvalo až do večera. Ujel toho dne sotva sto kilometrů a na noc se musel zastavit.

V noci se mu špatně spalo, neustále ho děsil praskot, ale znělo to spíš jako vysoké skřípění nebo škrabání na přední sklo lokocaru, jakoby obří drápy chtěly rozdrásat do lokomotivy otvor. Vzpomněl si na žraloky a jejich strašlivé zuby. Několikrát rozsvítil reflektory a pátral po okolí. Viděl ale jenom nejasnou změť. Zpanikařil, ale pak začal proti strachu bojovat - dal si horkou kávu s vodkou. Vzpomněl si, co mu říkal starý lovec velryb. Terror Point je místo, kdy každý opovážlivec na mořské kře začne vážně přemýšlet, zda má utéct nebo pokračovat.

Čekal na den jako na smilování. Doufal, že halucinace pominou, ale ráno nenastalo jako obvykle. Lokocar obklopila hustá mlha a začalo hustě sněžit. Chtěl tomu všemu ujet, ale brzy musel čistit postranní okénka i přední sklo, protože se na nich začala při pohybu tvořit námraza. Jel se zapnutým radarem dvacítkou a obával se nejhoršího.

Náhle se mlha zdvihla, ale bylo vidět sotva na sto metrů. Zahlédl postavy Zrzavců, kostry velryb a žraloky, kteří cenili zuby kolem trati. Několik jich přejel a ani trochu přitom nezaváhal. Minul cestou také polorozbořenou stanici se sesutou kopulí. Ležela zčásti na kolejích, ale naštěstí ji šlo radlicí odstranit. Trpaslík by kvůli tomu za žádnou cenu z lokomotivy nevystoupil. Pak, když se mlha místy protrhla, viděl jenom plochou a jednotvárnou mořskou kru. Přicházela pomalu noc. Bude muset znovu čelit tomu hororu.

Snažil se jet velice pomalu, aby případné neviditelné stvůry, které by útočily na lokocar, odradil, ale nebylo to nutné. Větší strach měl z toho, že narazí na překážku, kterou radar nestačí zaznamenat, třeba do zvířete, které se vrhne na koleje. Napil se zhluboka vodky a zacpal si uši voskem, ale lokocar se chvílemi tak otřásal, že se už viděl na boku vedle kolejí.

„Všechno je to jenom moje představivost. Ve skutečnosti je venku klid. Sice ledový, ale klid. Zvířata i Zrzavci se mi vyhýbají. Lokocar vysílá infračervené paprsky, které je odrazují. V této ledové pustině je to neobvyklé záření, musí je zastrašit," říkal si nahlas, aby se uklidnil.

Ale nad rozumem stále vítězila vybuzená představivost. Bude muset najít ve dne odvahu a vystoupit z lokocaru, aby viděl, jestli jsou zvenku nějaké stopy po drápech nebo zubech.

„Neměl jsem sem jezdit sám. Člověk někoho vedle sebe potřebuje, aby mohl proti psychóze bojovat."

Chtělo se mu spát, ale bál se, že se už nikdy neprobudí. Už se dostal do Terror Pointu? Není čas se už vrátit a všechno vzdát? Vždyť ještě neprojel ani polovinu trasy. Myslet na návrat si zakázal.

Konečně na lehátku usnul a když se probudil, bylo skoro poledne. Cítil se konečně odpočatý. Mlha byla pryč, kolem dokola byla jenom ledová kra a před ním a za ním koleje, táhnoucí se k obzoru. Mezi tím vším on, Trpaslík v lokocaru, miniaturní bod v holé pustině.

Jel. Nabral poměrně vysokou rychlost, koleje vypadaly v pořádku, ale cítil se strašně osamocený. Nikde ani živáčka. Ani obří albatros, který by se vrhal na jeho lokocar, ani žádný žralok nebo utíkající Zrzavci. Zkoumal strany náspu a doufal, že zahlédne alespoň peříčko, chomáč chlupů nebo kostičku… ale nic. Všude jenom led, krásný, čistý led, místy namodralý a chvílemi až zelenavý. Na některých místech se vytvářely ledové vlny, jakoby oceán zmrzl v jediné vteřině a vlny nestačily dopadnout. Byly to hodiny zběsilé jízdy k cíli, který se stále nepřibližoval. Možná takto pojede ještě tisíce kilometrů… Věděl, že to už by nesnesl, žádný člověk by to nevydržel.

Pokud by se tato síť měla oživit, bude třeba postavit v pravidelných intervalech stanice, jen tak, aby jejich přítomnost dodávala pocit jistoty. Obyvatelé by měli jediný úkol - vycházet na nástupiště, aby posádky vlaků a později i cestující zapomněli na obluzující mořskou kru. Co by si ale tady ti lidé počali, až by konvoj zmizel za obzorem? Jak dlouho by ten děs vydrželi? Bylo by třeba na ně dohlížet? Kdyby ale vypadali jako vyhnanci nebo oběti, jejich psychologická role by byla spíš negativní. Bude muset najmout psychologa, který by mu pomohl problém vyřešit. Bude muset vytvořit ve vlacích příjemné prostředí a posádky se budou muset často střídat. Bude to vyžadovat spoustu investic, které polknou předpokládaný zisk. Nemá se kvůli tomu raději vzdát celého projektu? Neměl by se co nejrychleji vrátit do té jejich ubohé civilizace, do vlakových měst a k pochmurným konvojům, kde je poměrné teplo?

Nastala další noc. Stále pokračoval v jízdě a chvílemi i spal, občas vyskočil a zkoumal palubní přístroje, tloušťku kry. Čára na záznamovém pásku vypadala jako zrůdná pila. Místy měla kra sotva dva nebo tři metry, jinde byla až sto metrů silná. Tyto záznamy mu pomohou při výstavbě nové sítě. Možná by mohly jeho projekt financovat velké banky Společností. Smlouva z N.Y.Station umožňovala poskytnutí stavebních subvencí pro stavitele nových tratí. Jedinou podmínkou byl buď humanitární nebo ekonomický cíl projektu. Ale nespolknou pak tito vlčáci s dlouhými prsty novou Společnost Mikado-Kid?

Tentokrát se dostavily dotěrné přeludy za dne. Měl pocit, že za ním slídí nějaká obří postava, něco mezi velikým Zrzavcem a žralokem dohromady. Přidal a postava rovněž zrychlila. Zpomalil a silueta se zhmotnila v mlze. Byla vysoká deset metrů a někdy i víc. Pak ale zjistil, že nechal zapnuté zadní světlo a že to celé byl stín jeho lokocaru, který se promítal na tmavším, mlžném pozadí. Zhasl reflektor, ale stín tam zůstal, jako by obraz ještě doznával. Zkusil si toho nevšímat, ale přesto se jeho pohled neustále stáčel tím směrem.

Nastala noc. Byla horší než předešlé. Nesnesitelně svištěl vítr, protože Trpaslík jel plnou rychlostí, smířen s osudem. Byl připraven zahynout, bude-li to nevyhnutelné, ale vzdát se nechtěl. Buď vznikne Společnost Mikado-Kid nebo raději zemře. Před sebou viděl Liena Raga a jeho stoupající slávu. Aby s ním mohl soupeřit o Jdriena, musí se mu vyrovnat nebo ho dokonce předčit. Ti, kteří vystavějí transpacifickou síť, budou slavní, stanou se nejúžasnějšími dobrodruhy Doby ledové.

Domníval se, že Terror Point už má za sebou, že ho někde přejel, aniž věděl přesně kde. Nepamatoval si, kdy halucinace a ostatní hrůzy přestaly. Teď byl okolo jen led, koleje a násep. Nikde ani živáčka, ani torzo nějaké stanice. Kdo mohl před sto lety postavit tuto trať, aniž měl podporu stanic okolo? Blázen nebo fanatik? Proč sotva postavenou trať opustil? Nebylo to něco jako Čínská zeď, vystavěná ve třetím století před Kristem, která prakticky k ničemu nesloužila?

Zalovil náhodně ve svých zásobách a jedl, aniž pořádně věděl co. Pil ovšem více než obvykle a brzy si to uvědomil, protože už mu nezbývala ani jedna láhev vodky.

Když se rozednilo, probudil se opřený hlavou o řídící pult. Zdálky slyšel zvukový signál radaru, který po patnácti vteřinách vystřídalo ječení sirény. Nadskočil a běžel ji vypnout, podíval se na obrazovku a strnul. Blížil se k nějaké obří překážce. Byla asi třicet kilometrů před ním na rovné trati vedoucí až za obzor. Nedokázal ještě přes čelní sklo rozeznat, oč jde, ale brzy to bude vědět. Masa nevypadala jako led, ani jako mrtvá velryba. Že by to byla sesutá stanice? Kdo by se odvážil tady v té idiotské pustině něco postavit? Ti, kteří tu pokládali koleje, určitě spěchali na východ, aniž trať předem kolíkovali. Potřebovali se co nejdříve dostat k lidem, uniknout té hrůze. Přesto jich muselo být tisíce, museli dopravovat ohromné množství materiálu, museli tu nějaký čas žít.

Zpomalil na nejmenší možnou rychlost a prohlížel si útvar na obrazovce. Byla to zakulacená masa, vysoká tak mezi třiceti a padesáti metry.

Vtom se rozezněl detektor teplot. Venku se náhle oteplilo, z minus čtyřiceti pěti na minus třicet. Každým kilometrem teplota přibývala a chvílemi ručička trhaně ukazovala na nulu!

„Jestli to takhle půjde dál, tak nebude ani kra, ani síť," pomyslel si Trpaslík.

Zastavil lokocar. Do stojící lokomotivy se náhle opřel poryv větru a začal se snášet našedlý sníh. Kolejový detektor se zděšeně rozpípal. Trpaslík zastavil právě včas, protože ani ne kilometr před ním už kolej nebyla.

16

Sopka! Z moře se před ním vynořila sopka. Musela vzniknout téměř před sto lety, a to byl také důvod, proč se zastavila doprava na železniční síti dříve nežli se vůbec pořádné rozběhla. V archivech a počítačových pamětech o ní žádné zmínky nebyly, a tak vznikla fáma o Terror Pointu, pomyslném nepřekročitelném bodu. Trpaslík plakal a smál se zároveň. Sopka. Obrovský zdroj tepla a energie. Má čím zásobovat budoucí síť Společnosti Mikado-Kid. Ne, Kid-Mikado. Bude muset prosadit svoje jméno na začátek společné firmy a musí si sjednat výhodné podmínky budoucí vzájemné smlouvy. To, že je na trati sopka, zatají až do poslední chvíle.

Prohlížel si tu obří černou masu s kónickým vrcholkem před sebou, jejíž úpatí se skrývalo možná několik kilometrů pod ledovou krou. Hoře vyčníval jenom kouřící čenich. Sopka se možná jednou probudí a bude chvíli strašit, ale energii bude dodávat dál, síť povedou pro jistotu velkou oklikou.

Trpaslík si natáhl izotermickou kombinézu a vylezl ven z lokocaru. Byl to zvláštní pocit kráčet po křehké kře plné louží. Voda stála i mezi kolejemi. O sto metrů dál už koleje mizely jako neforemná masa ve vodě oceánu. Ale po dvaceti metrech z vody vystupovalo hnědavé úpatí lávy ztuhlé do varhánků. Mezi načervenalými hrbolky se vznášely chuchvalce vlhké páry. Zíral na celé to monstrum jako v extázi a pomalu ho po kře obcházel. Málem spadl do vody. Utrhla se pod ním celá ledová deska a on tak tak uskočil zpět.

Šel dlouho, prohlížel si žhavé ústí hory z co možná největší blízkostí, až se dostal na druhou stranu a potvrdil si předpoklad, že trať pokračuje na druhé straně dál k bílému obzoru. Zatím bude stačit navařit jen několik kilometrů navíc na objížďku, to bude zanedbatelná investice. Získá obrovské množství energie, kterou rozvede do tisíců kilometrů. Pomocí energie zpevní slabá místa, postaví chlazené mosty, založí ultramoderní stanice, zemědělskou výrobu, rybolov, továrny… Všechno s využitím tohoto obřího kotle, kde vřou miliardy joulů. Spoutá je docela snadno. Lidé už měli s geotermikou řadu zkušeností a dokázali v krátké době vystavět potřebná zařízení s dlouhou životností.

Věděl, že Terror Point překonal a že nyní může získat společenské postavení, po jakém toužil. Lien Rag už mu nebude nahánět strach a Jdriena mu bude muset nechat. Vybuduje království, které předčí vše, co na zemi od počátku Ledové doby vzniklo. Jeho říše se bude rozkládat na ledu, a ne někde pod zemí. Nezavrtával se vlastně Lien Rag do ledu proto, že se musel stydět? To on, Trpaslík bude všem na očích!

Než obešel sopku, uplynul celý den. Musel vynaložit nadlidskou energii, aby se vrátil zpátky. Často se zastavoval, prohlížel a vybíral nejvhodnější místa k instalaci zařízení. Možná zdvojnásobí, ztrojnásobí bezpečnostní opatření, bude brát horkou vodu z mořského dna a pro případ výbuchu bude počítat s velkou oklikou železniční sítě. Povede ji o padesát, možná sto kilometrů jižněji, aby případná láva a sopečný prach nic neporučily.

Dovlekl se k lokocaru a myslel, že je to jeho konec. Jeho tělo nemělo takovou odolnost, jakou by si byl přál a jaká by odpovídala jeho nezlomné energii a duši dobyvatele. Vždycky tím trpěl, a nakonec se s osudem smířil, ale často vybuchoval vzteky. Tentokrát se bude muset vydat z posledního, a kdo ví, jestli dotáhne svou věc až do cíle. Uskutečnění jeho velikých plánů si vyžádá roky, možná deset let. Obával se, že jeho tělo tak obrovské úsilí nevydrží.

V lokocaru sebou praštil na lehátko a zavřel oči. Nespal, ale snažil se zahnat únavu, setřást ji ze sebe jako obtížný prach s těla. Zůstal nehybně ležet dvě hodiny a mezitím přišla noc. Byla tmavá, o to tmavší, že v lokocaru dosud nerozsvítil. Když vytahoval rolety, které původně stáhl před nezvyklým teplem, všiml si, že na vrcholu sopky něco červené svítí. Bylo to jako hvězdička, malinká, ale opravdová. Proužek horkého magmatu stékal pomalu po úbočí a Trpaslíka zalil pocit štěstí. Zítra všechno vyfotografuje a změří. Chtěl zpracovat co nejpodrobnější dokumentaci. Ale nesvěří se nikomu. Možná jenom Mikadovi. Jeho potřeboval, aby mu Společnost pomohl financovat. S jeho pomocí vystaví největší geotermickou elektrárnu na světě. Nechá položit rozvodnou síť na teplou vodu tisíce kilometrů daleko. Podle posledních výzkumů bylo možné vodu horkou stopadesát, dvě stě stupňů vést s pouhými padesátiprocentními ztrátami tepla. Díky pumpám nenáročným na energii bude vodu přečerpávat a povede ji další stovky kilometrů. Vybuduje řadu dalších menších elektráren, bude zásobovat stanice, veškerá zařízení… Mohl by dokonce poskytovat energii i vybavení zdarma, aby nalákal do nových měst odvážné obyvatele. Lidé se začnou hrnout, zabydlí tuto pustinu, vyženou přízraky a zoufalství.

Jednoho dne se možná bude moci vrhnout na severní okraj mořské kry, kde je samota ještě děsivější, vystaví sítě až k Beringově úžině s odbočkami do Panamerické a Sibiřské. Je tam všude co dobývat. Hranice mezi Koncesemi nejsou, až na výjimky, v této části světa zcela přesně určeny. Vzniká vlastně nový ledový kontinent, který bude čerpat energii z moře, z řetězce podmořských sopek.

Když se Trpaslík ráno probudil a podíval se ven, myslel, že se mu ještě něco zdá. Z malého čenichu se stal přes noc pořádný rypák, který stará matička země vytrčila jako výzvu nad ledovou pláň. Byl to zlostně dýmající, ale nádherný rypák.

Trpaslík se nemohl pohledu na svůj objev nabažit. V duchu už ale hledal všechny možné nepříjemnosti, nástrahy a problémy, které se určitě vyskytnou. Bylo třeba, aby dostal koncesi na tuto dráhu na dostatečně dlouhou dobu. Komu vlastně patří? Australasijské, Panamerické? Nevěděl, jaký je vlastně právní statut mořské kry. Existovaly samozřejmé zóny vlivu, ale společná hranice nikde nebyla. Bude se muset počítat se svobodným pásmem… Nebude do něj patřit právě tato část kry? Sopka nepatří Ledovému světu. Je to země, vzácný kus země, který se vynořil nad led. Patří tomu, kdo ji první zabere a to je přeci on. Přesto měl Trpaslík stále pochybnosti a obavy. Byl nedůvěřivý jako každý, kdo objeví poklad a má strach, aby ho nějaký nespravedlivý zákon o něj nepřipravil.

Po třech dnech se rozhodl odjet, ale neubránil se dojetí. Díval se na sopku na horizontě, dokud z ní nezbyl jen černý bod a nezmizela mu z očí.

Za další čtyři dny dorazil do Whaler Station. Přijel pohublý, ale z očí mu hleděla posedlost. Byl vyčerpaný, ale bylo vidět, že nabral sebevědomí. Velrybář Zaru svolal ostatní, aby se přišli podívat na toho, kdo se vrátil z Terror Pointu.

„Musíme se o něho postarat.“

Trpaslík se podvolil péči, ale třásl se přitom nedočkavostí. Spěchal domů a jakmile mohl, zavolal Miele.

„Kdybych věřila na nějakého pánaboha, tak mu vzdám díky. Už jsem si myslela, že je po tobě. Jsi pryč skoro měsíc, a i Mikado si myslel, že se nevrátíš, že kru nepokoříš.“

„Neříkej mu, že jsem živ a zdráv. Potřebuju čas na rozmyšlenou.“

Zlatobílý vlak stál na stejném místě v China Vagzale, na nástupišti, které si pronajala Společnost Kid. Miele se snažila spravovat v Trpaslíkově nepřítomnosti chod jejich malé Společnosti, ale nakonec vše přenechala správci, kterého ustanovil Trpaslík. Ten byl rád, že už se jeho zaměstnavatel vrátil, protože kam se podíval, tam byly nějaké problémy.

Když Miele uviděla Trpaslíka, měla dojem, že vyrostl. Nebylo to jenom tím, že zhubl. To ho vytahovalo nově nabyté sebevědomí, už se viděl, že mu leží celý svět u nohou. Miele nevěděla, co si má o tom všem myslet.

17

Mikado naopak přibral a seděl zabořen až po prsa v drahocenných, měkounkých polštářích. Kouřil cizokrajný tabák a občas jeho tučné prstíky zabloudily do jedné z misek, které ležely na dosah. Kid se několikrát uklonil, a pak se posadil naproti němu. Sluha mu nalil a podal sklenku. Bylo naprosté ticho, jenom Mikado hlasitě chroupal.

„Vaše zpráva mě zaujala a zároveň polekala,“ řekl Trpaslíkovi. „Trať napříč krou je mistrovské dílo, ale nelze ji použít. Objevil jste nejméně padesát míst, kde je led mimořádně slabý. Jsou tam různé zlomy, prolákliny a jiné zmatky, a to jste ještě projel sotva polovinu cesty. Je to pro mě jedna z nejnepříjemějších zpráv, které jsem kdy slyšel. Mohli jsme založit prosperující Společnost, ale to byste musel přivézt jiné informace. Věřím, že jste ve zprávě nepřeháněl.“

„To ne, ale neřekl jsem všechno, podívejte se na tohle,“ řekl Trpaslík sebevědomě.

Vytáhl z náprsní tašky dvě fotografie a podal je Mikadovi. Ten po nich žádostivě sáhl.

Pak se Trpaslík napil, uzobl podivně chutnající čokoládovou kuličku s hořkosladkou náplní. Nejprve si myslel, že mu to nebude chutnat, ale když polkl, dostal chuť na další a musel se krotit, aby misku nevybral až do dna. Pak si zase lokl a pustil se do kousků masa, které také měly zpočátku divnou příchuť. Byly příliš rafinované a podněcovaly mlsnost.

„Sopka!“ vydechl Mikado. „Sopka na zapomenuté trati.“

„Ano. Mám všechny potřebné údaje. Během necelého roku lze vystavět jednu z největších geotermických elektráren na světě. Budeme mít energie, kolik budeme chtít a postavíme další tratě a stanice…“

Chtěl být zdrženlivější, ale zmocnilo se ho nadšení a Mikado na něho zíral s očima přivřenýma, jako to dělaly kočky, které teď byly k vidění jen v několika zoologických zahradách.

„Musíme nejdřív postavit elektrárnu. Jenom ji samotnou,“ řekl rozhodným hlasem Trpaslík. „My dva. S pomocí našich peněz, a bez cizího přispění.“

„Síť patří konsorciu. Panamerická má třicet procent a zbytek má několik malých Společností. Možná i já mám dvě procenta, ale nevím, ani si nepamatuji, že bych je kupoval. Zjistil jsem to z počítače. Je třeba tyto akcie opatrně skoupit. Nikdo nesmí vědět, že jste uspěl a dojel tak daleko. Jestli se roznese sebemenší fáma…“

„Předvedu herecky dokonalý koncert o tom, že jsem málem zahynul a jsem ještě tak rozrušen, že raději budu mlčet, než bych vyprávěl o hrůzách svých zážitků.“

„Výborně,“ řekl Mikado a ďobnul rukou do misky. „Počítám, že by se nám mělo podařit skoupit čtyřicet procent akcií. Zformujeme konsorcium a založíme novou Společnost. Nepředložíme ji však okamžitě ke schválení na příslušná místa, abychom nevzbudili nežádoucí pozornost.“

„Čtyřicet procent?“

„Malé Společnosti se bránit nebudou, ale nesmíme prozradit náš záměr. Na další, jako jsou akcie Polární sítě, jejichž kurs se zdá být pevný, budeme muset vynaložit trojnásobek ceny, abychom je koupili jako celek. A pak, až dáme do provozu naši novou síť, tak se tyto akcie propadnou. Myslím, že sto nebo dvě stě tisíc dolarů bude stačit.“

„Nemám ani polovinu té částky, ale presto bych chtěl mít většinový podíl.“

Mikado se záhadně usmál.

„Podstoupil jsem hrozné riziko, málem jsem se na té pusté ledové kře zbláznil… Najednou si tam člověk uvědomí, že je úplně sám v ledu, mezi kolejemi…“

„Budete mít většinu v elektrárně.“

„Ne, nemyslete si, že stačí vědět, kde sopka leží a zajet tam. Je také třeba odvahy a jsem přesvědčen, že nenajdete nikoho, kdo by to dokázal.“

„Ale ano, jeden by se určitě našel,“ řekl Mikado a Trpaslík se roztřásl, jako by se ho znovu zmocnily halucinace. Náhle pochopil, kdo byl ten velký stín, který ho neustále pronásledoval na kře. Mikado mu vmetl jeho jméno do tváře jako výsměšek:

„Lien Rag!“

„Byl jsem na kře před ním, jeho už to nebude zajímat.“

„Udělá to, aby dostal zpět svého syna.“

„Vy to víte?“

„Vím všechno,“ řekl Mikado.

Trpaslík se k Mikadovu údivu nevyděsil, ale naopak se začal usmívat.

„Já vím také ledacos. Možná méně než vy, ale vím, kde je sopka a vím, že trať se může použít. Ale to nejdůležitější, co vím, je váš původ, Mikado.“

Muž nadskočil a přivřel oči.

„Můj původ?“

„Jste porostlý kožešinou na břiše, hrudi nebo na stehnech? Vaše matka byla Zrzavka nebo otec?“

Mikado přestal dýchat a zbledl jako křída.

„Nechtěl jsem to své zjištění nikde vytrubovat,“ řekl smířlivě Trpaslík, „ale tím, jak jste na mě vyrukoval s Lienem Ragem, sám jste mě k tomu vyprovokoval. Slibuji, že tento argument nikdy nepoužiju proti vám, ale vy na oplátku zapomeňte na jméno Lien Rag. Nebo ho spíš propříště považujte za našeho společného a jediného nepřítele. Rozdělíme si Koncesi na Pacifickém ledovci a bude to obrovská Koncese, za deset, dvacet let jedna z nejmocnějších. Díky sopce, kterou jsem objevil, budeme mít dost potřebné energie. Budeme ale muset postupovat po etapách a v co největší tajnosti, abychom neprobudili kdejaké chamtivce, obzvlášť z Panamerické. Budou nás podezírat a co hůř, staneme se jejich konkurenty. Náš projekt bude stejně ambiciózní jako ten jejich Velký Tunel, a to bude výzva k boji. Musíte si vše dobře rozmyslet, protože ta bitva bude tvrdá, nelítostná a možná i krvavá.“